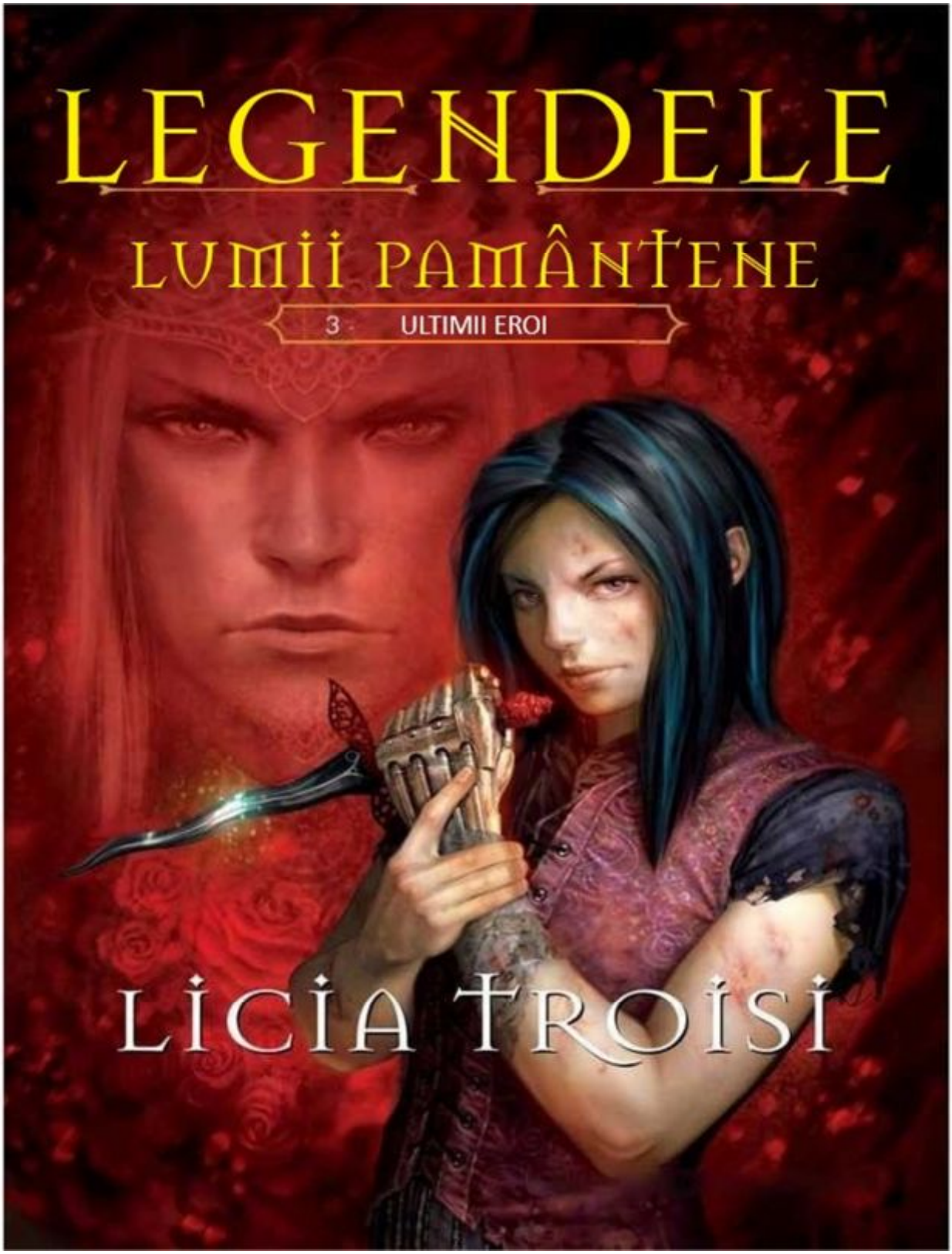
LEGENDELE
LUMII PAMÂNTENE
3 ULTIMII EROI
LICIA TROISI

Cuprins

Titlu
Câţiva paşi înapoi...
Prolog
Partea Întâi - Ţara lacrimilor
- 1 - Păduri necunoscute
- 2 - Pierdut
- 3 - Prizonier
- 4 - Shyra
- 5 - Asasinul
- 6 - Ultimul vis
- 7 - Războinicii Umbrei
- 8 - Templul lui Phenor
- 9 - Regina şi Oficianta Supremă
- 10 - Spre Lhyr
- 11 - Creatura ascunsă în întuneric
- 12 - Ultima misiune
- 13 - Dincolo de portal
- 14 - Înainte de apocalipsă
- 15 - Ziua în care s-a întâmplat

Partea a doua - Arma
- 16 - Recompensa lui Kryss
- 17 - Întoarcerea lui Sheireen
- 18 - Arma
- 19 – Casa de pe malurile Thalului
- 20 - Compania lui Amina
- 21 - Meriph
- 22 - Calea lui San
- 23 - Înainte de a pleca
- 24 – Din nou Salazar
- 25 - Jhar Aelon
- 26 - Moştenirea lui Doubhée

Partea a treia - Marvash şi Sheireen
- 27 - Pioni noi în joc
- 28 - Alianţe
- 29 - Începutul
- 30 - Prevestirea

31 - Recompensa lui San
32 - Adhara şi Amhal
33 - Sfârşitul tuturor iluziilor
34 - Ultimul Marvash, Ultimul Sheireen
Epilog
Harta Lumii Pământene
Locaţii şi caractere
Mulţumiri
Biografia autorului
De acelaşi autor
Copyright

Licia Troisi

Legendele Lumii Pământene.

Cartea a III-a.

Ultimii eroi

Tradus din italiană de Agathe Sanz

POCKET JEUNESSE
PKJ·

Pentru Paolo Barbieri. Pentru viziunile minunate pe care mi le-a oferit în aceşti ani (şi pentru Ido).

Câţiva paşi înapoi...

Adhara nu are nici tată, nici mamă. Naşterea sa nu s-a întâmplat în conformitate cu legile naturii: a fost creată prin magie, din corpul unei fete moarte. Adrass, un preot al sectei Observatorilor, este cel care i-a dat viaţa, cu un singur scop: să o facă Sheireen, Consacrata, destinată să lupte cu Marvash, acele creaturi distructive care se manifestă periodic în Lumea Pământeană pentru a-i schimba cursul. Dar când Adhara îşi începe noua viaţă, nu ştie nimic. Se trezeşte pe o pajişte, fără memorie sau conştiinţă de sine.

În drum spre a-şi descoperi identitatea, îl întâlneşte pe Amhal, un tânăr şi chinuit Cavaler al Dragonilor. El este cel care îi dă numele, iar Adhara se îndrăgosteşte de el la prima vedere. Pentru a-l urma, ea petrece ceva timp la Curtea din Makrat ca doamnă de companie a Prinţesei Amina, nepoata lui Doubée şi Learco - conducătorii Ţării Soarelui - şi fiica lui Neor.

Istoria sa este strâns legată de cea a Lumii Pământene. După o lungă perioadă de pace, trebuie să se confrunte într-adevăr cu o nouă ameninţare din vest: elfii, care au părăsit-o cu câteva secole mai devreme, în momentul sosirii celorlalte rase, intenţionează acum să ia înapoi un pământ pe care îl consideră al lor. În fruntea lor, Kryss, un tânăr rege splendid, dispus să facă orice pentru a da înapoi poporului său Erak Maar, numele elven al Lumii Pământene. Pentru a facilita recucerirea sa, a răspândit cu bună ştiinţă o boală mortală, care i-a decimat fără milă pe locuitorii săi.

Regele elfilor este aliat cu San, nepotul lui Sheireen Nihal, care se întoarce în Lumea Pământeană după o lungă absenţă. San este unul dintre cei doi Marvash, iar scopul său este de a-l face pe Amhal conştient de faptul că este al doilea, destinat să distrugă această lume împreună cu el.

Când îşi descoperă adevărata natură, Adhara decide să fugă. Nu are nici o intenţie de a-şi urma destinul, aşa cum ar fi dorit Theana, Oficianta Supremă al cultului lui Thenaar, şi, mai presus de toate, este hotărâtă să-l salveze pe Amhal de sine însuşi. Atunci ceva din corpul său începe să se deregleze; ea suferă de dureri severe, iar degetele mâinii stângi încep să se înnegrească. În ciuda acestui fapt, vrea să-l găsească pe Amhal şi să-l rupă de San, care între timp l-a prezentat lui Kryss. Datorită unui medalion magic, regele elfilor îndeplineşte cea mai mare dorinţă a tânărului: să fie eliberat de toate sentimentele şi, mai presus de toate, de vina sâcâitoare pe care a simţit-o întotdeauna datorită părţii întunecate pe care o percepe în el. Devenind unul dintre cei mai puternici locotenenţi ai elfilor, Amhal se uneşte cu Kryss şi se lansează alături de el pentru a ataca Ţara Vântului.

Amina fuge din palat şi, dornică să răzbune moartea tatălui ei, pe care l-a ucis eliberându-l pe San, îl provoacă pe Amhal la duel. Adhara intervine exact la timp pentru a-l opri pe tânăr să o ucidă. El nu pare să o recunoască pe Adhara şi nu arată nici o reţinere să lupte cu ea. Lupta se întoarce în avantajul său, iar Adhara este salvată in extremis de un străin care vine în ajutorul ei.

Amina, pe de altă parte, îşi datorează salvarea armatei reginei Doubée, şi cu ea îşi petrece convalescenţa. Această perioadă îi oferă ocazia de a reflecta asupra vieţii ei, asupra suferinţelor

ei recente şi asupra urii care o macină. Bunica ei, care vede în ea fata care a fost, o ajută să înţeleagă că nu există nici un confort în războunare, şi că doar un scop mai mare îi va permite să-şi depăşească durerea. Amina îi cere apoi să o ţină aproape de ea şi să o antreneze în luptă.

Între timp, Adhara descoperă identitatea salvatorului ei misterios: este însuşi Adrass, care nu a încetat să o căute încă de când au fost separaţi, pentru a o convinge să-şi accepte soarta. Dar un alt motiv îl determină să-şi urmeze creatura: răul care o roade pe Adhara se datorează unei imperfecţiuni în magia care a creat-o, şi o va duce la moarte. Adrass este convins că poate găsi leacul într-o bibliotecă pierdută ascunsă în măruntaiele oraşului Makrat.

Adhara este reticentă să-l însoţească pe acest om pe care îl consideră duşmanul ei: el a fost cel care a legat-o de destinul ei, care a adus-o artificial înapoi la viaţă. Dar nu are de ales: dorinţa de a trăi este mai puternică.

Theana, se luptă cu răul. Într-o zi, ea primeşte o vizită de la Uro, un pitic cu o atitudine ambiguă, care pretinde că are un remediu miraculos. La început sceptică, preoteasa este obligată să constate că poţiunea dă rezultate bune. Deci, începe distribuirea masiv, în timp ce încearcă să dezlege secretul fabricării sale. Răspunsul vine în curând: poţiunea conţine sângele nimfelor, despre care se ştie că sunt imune la boală. Pentru a-l realiza, Uro nu a ezitat să ucidă şi să tortureze zeci de creaturi nevinovate. Theana se confruntă apoi cu o dilemă oribilă: să continue să folosească poţiunea, şi astfel să salveze Lumea Pământeană, sau să o refuze şi să condamne un întreg popor la moarte sigură...

Ea decide să meargă şi să prezinte crimele lui Uro nimfelor şi să le ceară iertare. Sinceritatea ei dă roade: Oficianta Supremă reuşesc să încheie o alianţă cu nimfele. Ele vor vărsa o parte din sângele lor pentru a o ajuta să dezvolte o nouă poţiune, care va permite în cele din urmă Lumii Pământene să lupte împotriva epidemiei.

Adhara şi Adrass sosesc în Makrat, unde plecarea curţii bolnave provocat haos. Intră în biblioteca subterană, care se scufundă stânjen după stânjen până ce ajung în măruntaiele Pământului. Coborârea la nivelurile inferioare, care ar trebui să găzduiască cărţile care conţin informaţiile necesare pentru a o trata pe Adhara, devine mai complicată atunci când Adrass manifestă brusc simptome ale bolii. În ciuda urii faţă de el, Adhara îl salvează şi reuşeşte să-i salveze viaţa.

Această experienţă schimbă profund relaţia lor. Treptat, Adrass recunoaşte că Adhara nu este creatura fără suflet pe care o credea, ci o persoană în sine, iar Adhara se străduieşte să înţeleagă motivaţiile creatorului său, călătoria dureroasă care l-a împins în braţele Observatorilor.

În timpul călătoriei, starea fetei s-a agravat; Acum mâna stângă e pierdută, iar Adrass e forţat să o amputeze.

Câteva zile mai târziu, au ajuns în cele din urmă în partea din spate a bibliotecii. Ultima cameră, dedicată Magiei Interzise, este păzită de un monstru gigantic împotriva căruia Adhara este forţată să lupte. După o luptă grea, intră, şi Adrass găseşte informaţiile pe care le căuta: pentru a o vindeca pe Adhara, el trebuie să o conducă la un templu dedicat lui Thenaar, care poate fi accesat doar printr-un portal magic periculos. Acolo, el trebuie să ceară sigiliul zeului şi să-l implore să-i cruţe creatura.

Ca şi Consacrat, Adhara nu mai are probleme în templu, dar acesta absoarbe energia vitală a lui Adrass. Preotul, cu toate acestea, decide să meargă până la capăt cu ritualul pentru a o salva pe Adhara, pe care acum o consideră fiica sa. El obţine astfel binecuvântarea lui Thenaar, iar Adhara reuşeşte să-l aducă înapoi, epuizat, afară. Un pericol neprevăzut îi aşteaptă acolo:

Amhal, hotărât să scape de Sheireen, se repede spre Adhara. Încă o dată, ea îşi datorează salvarea doar intervenţiei lui Adrass, care se sacrifică pentru a o proteja.

Adhara este lângă el; abia şi-a găsit un tată, şi este pe cale să-l văd murind. Cei doi tineri luptă fără milă, fiecare folosind cunoştinţele lor magice. Sub violenţa atacurilor lor, portalul magic explodează, catapultându-i pe cei doi oponenţi într-un loc ciudat. Adhara câştigă în cele din urmă şi îl dezarmează pe Amhal, dar, la un pas de a-şi satisface răzbunarea, ea refuză să-l omoare. Nu va fi cine vor Theana şi zeii să fie ; nu-l va ucide niciodată pe Marvash, bărbatul pe care îl iubeşte. Tânăra îşi coboară sabia şi pleacă: va învăţa să fie Sheireen în felul ei.

Prolog

Templul Noului Enawar era plin. Mulţi au trebuit să renunţe la intrare şi aşteptau în curtea din faţă, adunaţi în faţa porţilor. Cu o săptămână mai devreme, într-un sat de la poalele Munţilor Sershet, agitaţia a degenerat în tragedie. Micul său templu era condus de tineri preoţi neexperimentaţi, cei mai în vârstă fiind luaţi de boală. Populaţia s-a adunat din toate zonele infectate, chiar şi cele mai îndepărtate, după călătorii istovitoare la care cei mai slabi nu au supravieţuit. Până la sfârşitul zilei, erau 20 de morţi: bătrâni, femei şi un copil strivit de mulţime. Cei care au asistat la tragedie au spus că oamenii au călcat în picioare cadavrele, gata să facă orice pentru a obţine poţiunea miracol, cea care făcea diferenţa între viaţă şi moarte. Theana a decis apoi să impună disciplina. Mulţimea era un monstru dominat de instincte animalice, şi ca atare trebuia să fie îmblânzit. Era imperativ să mobilizeze soldaţii pentru a preveni repetarea evenimentelor tragice din săptămâna precedentă şi să instruiască preoţii itineraţi să ducă remediul în adăposturile unde erau închişi bolnavii. Între timp, ea anunţase că va distribui poţiunea doar în templul pe care ea însăşi l-a prezidat, cel al Noului Enawar.

Anunţurile au fost postate doar trei zile mai devreme, şi într-o zonă restricţionată, dar ea ştia că vor ajunge mai multe persoane decât se aşteptau.

Pelerinii s-au adunat imediat ce noaptea a căzut. Au izbucnit câteva încăierări, pe care soldaţii le-au stăpânit fără prea multe dificultăţi. Până în zori a început să plouă, dar nimeni nu a părăsit locul său. O simfonie de plânsete şi gemete s-a ridicat la poalele altarului, în întunericul templului. Respiraţia grea a mii de pelerini, inclusiv muribunzii, târâţi de părinţii lor. Unii au murit acolo, chiar înainte de începerea distribuţiei. În templu, pioşii circulau, cu feţele acoperite cu măştile caracteristice cu ciocuri agăţate. Au dat apă celor însetaţi, i-au ajutat pe cei care aveau nevoie de ajutor.

Theana contempla acest roi fără formă din partea de sus a arcadelor chiar sub acoperiş. Spaţiul era împărţit în trei nave de două rânduri de coloane impunătoare. O lumină slabă filtrată prin fereastra de alabastru: cerul era înnorat, iar razele rare ale soarelui se luptau să pătrundă în interiorul clădirii. Frescele zidurilor erau greu perceptibile şi, în întuneric, păreau la fel de multe figuri de coşmaruri ameninţând credincioşii.

Privită în acest fel, mulţimea arăta într-adevăr ca o creatură cu o mie de capete incapabile să gândească, animată de singurul său instinct de supravieţuire. Fiecare, zdrobit de povara propriei sale istorii, şi-a pierdut identitatea şi s-a amestecat în această masă indistinctă, fără suflet sau trecut. Boala le-a lăsat doar prezentul, aici şi acum. Aceasta a fost esenţa tuturor epidemiilor: au condamnat pe toată lumea să moară singuri, în timp ce îşi vedeau propria tragedie înecându-se în cea a mii de fiinţe care s-au consumat în acelaşi timp cu ei. Astfel, moartea a încetat să mai fie un eveniment privat doar în intimitatea domestică, şi te-ar putea duce oriunde sub soare. Ultimele respiraţii s-au amestecat ca trupurile din groapa comună. Theana văzuse o mulţime dintre ei. În cele din urmă, cadavrele nu erau altceva decât o grămadă anonimă, stivuite una peste alta în gaura căscată.

«Nu te mai gândi la aceste imagini agonizante» îşi spune ea, îndepărtându-se cu forţa de reflecţiile ei. Nu era momentul să se piardă în reverii inutile. O zi groaznică îi aştepta.

Asistenţii numiţi să distribuie poţiunea, cea pentru care nimfele au consimţit să dea sânge şi care era capabilă să vindece boala, erau aliniaţi în faţa ei. Majoritatea erau foarte tineri, iar feţele lor reflectau frica şi tensiunea. Ea i-a înţeles: aceşti oameni care şi-au întins mâinile sprea ei pentru a cerşi mântuirea, dispuşi să facă orice pentru a supravieţui, au speriat-o.

Printre ei erau multe nimfe. Acordul pe care Theana l-a obţinut de la Calypso, regina lor, prevedea ca reprezentanţii poporului ei să participe la distribuirea poţiunii. După ce s-a întâmplat cu Uro, nimfele au rămas suspicioase şi, mai presus de toate, au vrut să se asigure că rodul sacrificiului lor era folosit cât de bine. Theana a fost de acord de bunăvoie cu termenii lor, şi şi-a imaginat imediat că aceşti observatori vor fi util pentru ea. Era suficient pentru unul dintre ei să participe la o distribuţie pentru ca ei toţi să se ofere să dea o mână de ajutor. Disperarea acestor oameni, starea jalnică la care boala i-a redus, a reuşit să atingă inima cea mai întărită. Dar în acea zi, era diferit. În acea zi, bolnavii nu au stârnit milă: în acea zi, erau înspăimântători.

Theana se uita la fiecare dintre tovarăşii ei.

— Vă e frică, spuse ea. Şi pe bună dreptate. Dar armata este acolo pentru a vă proteja, şi a reuşit deja să oprească mai multe revărsări. Încercaţi să nu vedeţi aceşti pelerini doar ca pe o masă de muribunzi. Uitaţi-vă în ochii lor, uitaţi-vă la omul din spatele bolnavului. Asta vă va ajuta să înţelegeţi că nu aveţi de ce să vă temeţi.

— Înălţimea Voastră, vom sărbători mai întâi slujba?, a întrebat cineva.

Theana a desenat un zâmbet încleştat.

— Câţi dintre ei crezi că sunt aici pentru Thenaar? Majoritatea oamenilor adunaţi acolo şi-au pierdut credinţa. Nu, astăzi nu suntem aici pentru a vindeca suflete, ci corpuri. Iar ritualurile ne-ar irosi timpul, cu riscul de a irita mulţimea.

Nu şi-a imaginat niciodată că va spune aşa ceva într-o zi. În trecut, credinţa ei era mult mai inflexibilă. Cu toate acestea, a trebuit să se adapteze la mizerie şi durere. Cu siguranţă nu era direcţia pe care voia să o vadă luată pentru a se închina, dar vremurile tulburi prin care treceau i-au impus alte opţiuni.

— Vă dăm două butoaie. Unul conţine poţiune, cealaltă o băutură de acelaşi gust, fără efect terapeutic.

Un murmur consternat a crescut. Theana, cu un gest, restabileşte tăcerea.

— Mulţi dintre cei care vor veni la voi implorând pentru mântuire vor avea deja moartea desenată pe feţele lor. Poţiunea nu acţionează atunci când boala este prea avansată. Prin urmare, este inutil să-l administraţi celor care nu mai au nici o speranţă.

— Dar cum îi vom distinge? Şi apoi, nu vor observa? Nu va rula zvonul că îi înşelăm? Imaginează-ţi ce dezastru ar fi dacă aceşti oameni s-ar revolta!

Theana a impus din nou calmul.

— Toată lumea ştie că poţiunea nu este întotdeauna eficientă. Şi repet că ambele băuturi au acelaşi gust. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Şi cu privire la prima întrebare, depinde de voi. Aţi văzut mii de oameni bolnavi. Fiecare dintre voi a lucrat de mult timp cu oameni infectaţi: i-aţi ajutat, uneori i-aţi însoţit până la moarte, şi în cazuri rare şi fericite, i-aţi văzut cum se vindecă. Construiţi pe baza acestei experienţe. Veţi şti imediat în inima voastră cine poate fi salvat şi cine nu.

— Dar e groaznic!

Vocea era cea a unei tinere fete foarte palide, cu gâtul devastat de petele negre pe care boala le-a lăsat celor care scăpaseră.

— Pentru a şti exact starea unui pacient, este nevoie de timp şi o examinare aprofundată! Refuz să-mi asum o astfel de responsabilitate: «nu»-ul meu ar însemna moarte sigură, şi nu vreau să fiu un criminal!

Theana s-a uitat la ea lung, intens. Era ceva pur şi vibrant la indignarea ei, ceva ce ea însăşi pierduse de mult. Cu toate acestea, ştia că, în anumite circumstanţe, puritatea ar putea fi mai periculoasă decât viciul.

— Vor fi mai mult de opt mii de oameni aici astăzi. Nu avem suficient timp pentru a-l trece pe fiecare dintre ei printr-o examinare aprofundată şi, în orice caz, nu există suficient poţiune pentru toată lumea. Ce crezi că ar trebui să facem? Să-i trimitem pe toţi înapoi, să se asigure că nu rănesc pe nimeni? Sau să distribui poţiunea până la sfârşit, indiferent de starea de sănătate a bolnavilor?

Fata şi-a strâns pumnii.

— Nu, dar...

Vocea Theenei se înmoaie.

— Într-o lume normală, ai avea dreptate. Să decizi arbitrar asupra vieţii şi morţii altora este o urâciune, recunosc. Aici nu avem de ales. Nu încerc să te mint, vreau să fii pe deplin conştientă de ceea ce vei face. În această zi, poţi ucide oameni, dar vei salva mult mai mulţi. Şi îi vei condamna doar pe cei care sunt deja condamnaţi. Acum gândeşte-te bine. Voi înţelege că unii dintre voi nu vor vrea să continue.

O tăcere grea i-a urmat cuvintele. Nu era primul discurs de acest gen pe care l-a ţinut, şi totuşi de fiecare dată a simţit acelaşi vârf de cuţit în inima ei. Ce-ar face dacă ar refuza cu toţii?

Doar fata reacţionează.

— Îmi pare rău, nu pot, spune ea, cu ochi strălucitori, ca şi când ar fi în căutarea unei iertări pe care Theana nu i-ar putea-o acorda.

— Uşa e aici. Te va duce afară fără să traversezi naosul.

Fata a ezitat din nou, iar apoi, din păcate, a mers spre ieşire.

— Altcineva?, a întrebat Theana.

Nimeni n-a suflat un cuvânt.

Micul grup a coborât scările şi s-a scufundat în haosul templului. Imediat, tăcerea a fost totală. Mii de ochi se aţinteau spre ei. Mirosul morţii venea în gât. Theana îl cunoştea bine. De atunci, a însoţit-o peste tot, chiar şi atunci când s-a retras în rugăciune. Nu-l mai putea scoate din nări. Fiecare dintre asistenţii ei stătea în fruntea unei linii, şi ea însăşi s-a dus în centrul naosului. A închis ochii pentru o clipă. Thenaar nu păruse niciodată atât de departe.

— Haide, a spus ea, zâmbind la primul pacient din faţa ei.

Tot ce a spus despre faptul că nu-i tratează pe bolnavi ca pe o masă indistinctă şi-a pierdut repede înţelesul. Feţele s-au suprapus în mintea ei, care a şters treptat toate caracteristicile individuale pentru a-i arăta doar masca anonimă a bolii. Aceleaşi cuvinte, repetate de sute de ori. Butoiul care conţinea poţiunea, cel care conţinea băutura placebo. Polonicul care s-a scufundaf şi a venit înapoi la suprafaţă, care transporta verdictul: viaţă sau moarte. Şi aşa toată ziua şi o bună parte din noapte. Până când cadavrele celor care nu au rezistat rămân pe pământ. Curând, navele s-au umplut de pioşi care se învârteau în jurul morţilor. Erau tăcuţi şi negri ca gândacii. Theana i-a privit mişcându-se printre cadavre cu gesturi sigure, lipsite de orice emoţie.

Dintr-o dată, toată munca zilei i s-a părut inutilă. Desigur, situaţia s-a îmbunătăţit de când aveau poţiunea. Numărul morţilor a scăzut şi, mai presus de toate, moralul era mai bun. Boala nu mai era o condamnare fără apel, era un leac. Cu toate acestea, oamenii încă cădeau ca muştele, iar Theana şi familia ei se puteau epuiza distribuind poţiunea, dar aceasta era încă prea lentă şi boala prea rapidă. Şi apoi erau elfii, care, de asemenea, nu s-au oprit, cucerind tot ce stătea în calea lor. Dacă acest lucru va continua în acest fel, locuitorii Lumii Pământene erau sortiţi să dispară.

Oficianta Supremă s-a gândit la Consacrat. O avusese cu ea, şi a lăsat-o să plece. De atunci, ea a încercat s-o uite, s-o şteargă de la orizont. O Sheireen care a refuzat să se închine în faţa sorţii ei era doar o fată obişnuită. Dar cum am putea scăpa de inevitabilitate? Uneori s-a asigurat că căile lui Thenaar sunt impenetrabile, şi că dacă destinul lui Adhara era să se opună Distrugătorului şi să salveze Lumea Pământeană, ea va sfârşi prin a face acest lucru într-un fel sau altul. Astfel, ea s-a iertat pentru că nu a ţinut-o în loc şi şi-a alungat îndoielile care au chinuit-o. Era obosită, infinit obosită.

— Înălţimea Voastră.

Theana s-a întors. Era unul dintre tinerii preoţi care au ajutat-o în această zi grea. Şi el părea extenuat, dar faţa lui era plină de gravitate.

— Ai făcut o treabă bună, a spus Theana zâmbind.

— Nimic mai mult decât datoria mea, dar nu de asta sunt aici, a răspuns el. Am ceva important să-ţi spun, şi aş vrea s-o fac în particular.

S-au retras într-un mic birou sub arcade. La est, zorii au început să vopsească cerul într-un albastru stins. Theana s-a aşezat cu mare tristeţe, lăsând să iasă un oftat lung. A simţit că nu-i va plăcea conversaţia asta.

— Vin din Ţara Vântului, şi, după cum ştii, elfii mi-au invadat aproape complet ţara, a început tânărul preot.

Theana a dat din cap. În calitate de Oficiantă Supremă, ea a participat la întâlnirile militare pe care regele, Kalth, le organiza în fiecare lună şi cunoştea bine situaţia.

— Cu ceva timp în urmă, am întâlnit un vechi prieten pe care nu-l mai văzusem de mult timp, un soldat, într-un adăpost. Se recupera şi fugise miraculos din zonele ocupate. Mi-a spus un lucru care m-a tulburat: potrivit lui, elfii profită de noapte pentru a face ceremonii ciudate, a căror natură nu mi-au crezut urechilor.

Theana, alarmată, şi-a îndreptat spatele.

— Ce fel de ceremonii?

— În satele pe care le-au cucerit, ei ridică un fel de obelisc metalic, un obiect destul de înalt şi ascuţit, cu o bază triunghiulară. Prietenul meu a văzut unul în satul ocupat din care a fugit, şi susţine că le-au pus în toate locurile locuite. În jurul acestor obeliscuri au loc întâlnirile lor nocturne.

— A putut să-ţi descrie aceste întâlniri?

Băiatul a dat din cap.

— De obicei participă doar doi sau trei elfi, dintre care unul îmbrăcat diferit de soldaţi şi civili. După spusele prietenului meu, ar putea fi un preot. Ei cântă şi se roagă în limba lor, şi în cele din urmă golesc conţinutul unui flacon mic la baza obeliscului. Apoi acesta se aprinde cu reflecţii violete.

Theana a închis pe jumătate ochii şi şi-a căutat memoria pentru o explicaţie pentru ritual. Aceste obeliscuri aveau toate caracteristicile obiectelor destinate canalizării forţelor magice. Pentru ce ar face-o elfii?

— De ce ţi-a spus toate astea?

— Pentru că era îngrijorat de fapt, şi voia să ştie ce era. Oamenii mei şi-au pierdut pământul, l-au văzut căzând în mâinile inamicului fără să poată reacţiona. Crede-mă dacă îţi spun că locul unde ne-am născut este totul pentru noi, şi că atunci când este rupt de la noi, este ca şi cum am fi smulsă o bucată din inimile noastre. De aceea prietenul meu a experimentat această ceremonie ca fiind violentă. Ştie că elfii cred în Thenaar, chiar dacă i se spune Shevraar, şi s-a gândit că aş putea să-i explic înţelesul.

Theana a simţit un fior lung alergând prin coloana vertebrală.

— Voi vorbi despre asta la următoarea întâlnire militară.

— Poate va fi prea târziu. Elfii au deja controlul asupra aproape întregii Ţări a Vântului.

— De ce ţi-e frică?

— Nimic specific. Dar dacă aceste obeliscuri sunt obiecte magice, le instalează în toate satele cucerite.

— Îi voi informa pe cei mai loiali consilieri ai mei şi mă voi asigura că vom investiga această chestiune, a adăugat Theana.

Au urmat câteva secunde de tăcere. Băiatul nu s-a mişcat.

— Ce părere ai?, a întrebat el în cele din urmă.

Theana se gândea.

— Nu ştiu ce să cred. Dar, din păcate, îţi împărtăşesc temerile. Există ceva înfricoşător în încăpăţânarea cu care acest popor ne urăşte, şi cu care îşi urmăreşte planul de cucerire.

A închis ochii pentru o clipă. Nu mai suporta. Această zi era atât de dificilă, iar acum această veste...

— Aş vrea să te pot linişti, încheie ea cu un zâmbet trist, dar nu pot.

S-a uitat pe fereastră. Cerul spre est era aproape alb.

— Nici unul dintre noi nu poate.

Partea Întâi

ŢARA LACRIMILOR

1

Păduri necunoscute

Adhara simţea că picioarele ei cedează brusc. În timp ce ea a uitat aproape oboseala şi durerea, corpul ei şi-a atins brusc limitele. Trunchiul unui copac i-a oprit căderea, şi s-a lăsat pe el cu toată greutatea ei. Habar n-avea unde e. S-a uitat în jur, răvăşită. Apoi şi-a amintit. Lupta împotriva lui Amhal a distrus portalul magic al bibliotecii şi i-a aruncat pe amândoi într-o locaţie necunoscută. L-a lăsat pe Amhal rănit pe pământ şi s-a scufundat în pădure în mijlocul nopţii.

Oriunde se uita, totul părea ciudat şi ostil pentru ea. Pe pământ creşteau plante ciudate, cu frunze largi cărnoase, între ramurile sinuoase ale copacilor atârna viţă de vie foarte lungă, cu un aspect sinistru. Iar aceste flori, aceste flori imense şi obscene, păreau să vegheze la cel mai mic pas greşit, întinzându-şi spre ea corolele deschise ca gurile flămânde.

Ea nu a mai mers o lungă perioadă de timp, dar lupta împotriva lui Amhal a slăbit-o. Avea probleme cu respiraţia, iar partea ei rănită ardea oribil. Chiar şi ciotul braţului stâng o chinuia din nou. Era ca şi cum mâna ei era încă acolo, ca şi cum Adrass nu ar fi amputat-o niciodată şi ca şi cum a început treptat să se cangreneze din nou. Adhara a simţit durerea trepidantă a cărnii, scârţâietura tendoanelor. Cu toate acestea, dincolo de încheietura mâinii stângi nu mai rămăsese nimic. Adrass a cauterizat cu grijă rana, iar pielea din jurul cicatricii era perfect netedă şi întinsă.

Şi-a dus mâna dreaptă la ochi şi a simţit lacrimi arzând ca un foc lichid. Nu, nu durerea a făcut-o să plângă. Ea a retrăit duelul împotriva lui Amhal, sărutul lung şi disperat pe care îl schimbaseră; s-a gândit la Adrass, la trupul lui pierdut, îngropat sub ruinele portalului. S-a gândit la călătoria nesfârşită în care el devenise tată pentru ea, şi la ziua în care l-a văzut murind în faţa ochilor ei, ucis de bărbatul pe care îl iubea. Şi nu şi-a găsit liniştea.

De ce atâta durere? De ce s-a străduit soarta să-i ia tot de ce era ataşată? Zeii i-au impus toate aceste încercări pentru singura plăcere de a-i vedea lupta în meandrele destinului şi cum eşuează lamentabil? De asta Sheireen şi Marvash s-au ucis de-a lungul secolelor? Pentru a distra zeii?

Tot ce ştia era că era epuizată.

Şi-a pus mâna pe o parte şi, când a tras-o înapoi, era roşie cu sânge.

«S-ar putea să mor», şi-a spus ea, dar era o simplă observaţie. În acel moment, să trăieşti sau să mori nu făcea nici o diferenţă pentru ea.

S-a lăsat să alunece de-a lungul trunchiului, cu spatele zgâriat de scoarţă. S-a trezit stând în iarba înaltă, în mijlocul ferigilor uriaşe şi a florilor ameninţătoare. S-a uitat în sus. Printre vârfurile copacilor, a văzut o fărâmă de cer. Un mic triunghi negru, luminat de nenumărate stele şi un sfert subţire al lunii.

Cerul era la fel ca în Lumea Pământeană. Acel cer crud care atârna deja în ziua în care se trezise pe o pajişte fără să ştie cine era şi de unde venea. Un zeu sadic s-ar putea să se fi

ascuns acolo s-o observe. Adhara zâmbeşte trist la stele. S-a săturat să joace, dar a ghicit că jocul nu era departe de a se termina.

Şi-a eliberat corpul, braţele în lateral, picioarele întinse, fără putere, şi a închis ochii.

Somnul adânc în care era scufundată a prins brusc viaţă. Ea a perceput mai întâi o formă vagă, o flacără mică tremurândă, parcă agitată de vânt. Apoi o voce. Slabă, atât de slabă încât ameninţa să fie acoperită de propriul ecou. Repeta cuvinte de neînţeles într-o limbă pierdută.

Emanat o suferinţă profundă, o disperare imensă. Adhara le-a simţit în carnea ei, ca şi cum i-ar fi aparţinut.

Lanţuri îi apucară încheieturile. Întunericul îi acoperi ochii. Şi ceva i-a mistuit pieptul, s-a strecurat ca un şarpe între sâni, i-a scobit carnea ca un ţăruş, tot mai departe, spre inima ei.

Repede... Repede... Repede!

Adhara a deschis ochii larg, dar a trebuit să-i închidă imediat. Lumina din jurul ei era orbitoare, iar soarele i-a ars pielea. Şi-a trecut mâna peste frunte: era acoperită cu un strat subţire de sudoare.

O suferinţă sâcâitoare a îmbrăţişat-o. Şi-a amintit perfect visul. Instinctiv, a presupus că era un mesaj, un mesaj al cărui sens i-a scăpat.

A deschis încet ochii încercând să distingă o formă familiară în acest haos de lumină. Contururile lucrurilor au devenit treptat mai clare. A recunoscut locul unde şi-a pierdut cunoştinţa cu o zi înainte, dezordinea ramurilor şi frunzelor. În lumina zilei şi cu o minte mai odihnită, ar putea fi mai uşor să se orienteze. Curând şi-a dat seama că nu era cazul. În afară de faptul că era, probabil, într-o pădure, a simţit ca a aterizat în mijlocul unui coşmar. Nici una din plantele din jurul ei nu aparţinea lumii sale. Erau copaci cu trunchiuri uriaşe, pe care stăteau frunze la fel de înţepătoare ca acele sau late ca evantaiele, cu margini ascuţite. Erau plante terminate cu excrescenţe roşii şi cărnoase, flori cu corola orbitoare. Un potop de culori şi arome necunoscute.

Adhara şi-a atins fruntea din nou. Era proaspătă. Poate că a avut febră cu o zi înainte, dar a scăzut. Prin urmare, nu era în strânsoarea delirului: într-adevăr fusese propulsată într-o lume supranaturală.

Şi-a lipit capul de scoarţa poroasă a copacului din spatele ei. Totul a început din nou. Era într-un loc necunoscut şi trebuia să lupte pentru a supravieţui. Şi-a adunat curajul şi a privit rana dintr-o parte. Era o tăietură adâncă, dar cel puţin sângerarea s-a oprit. Cu o delicateţe extremă, şi-a ridicat materialul cămăşii, care s-a lipit de carne. Este posibil să fi existat un risc de infecţie. Din fericire, Adrass a pregătit-o pentru orice eventualitate. Tot ce trebuia să facă era să se uite în jur, iar memoria ei ca creatură artificială ar fi văzut imediat o plantă cu care să se vindece. I-a luat câteva minute să-şi dea seama că nu era cazul. Instinctul care o scosese atât de des din necazuri până atunci părea să nu lucreze în acest loc străin.

A închis ochii din nou, încercând să controleze panica care s-a ridicat de la picioare până la tâmple. Soluţia a ieşit curând la suprafaţă. Nu era frumos, dar era singura cale.

Şi-a adunat puterile. După ce a dormit în acea noapte, s-a simţit capabilă să evoce un foc magic. Un glob roşiatic timid s-a ridicat în faţa ei. S-a mulţumi cu asta.

Şi-a luat pumnalul şi l-a împins până la garda în sfera luminoasă. Lama a luat rapid o nuanţă roşie închisă. Adhara a respirat adânc. S-a uitat la laterala ei, căutând curajul de care avea nevoie. În sfârşit şi-a muşcat buzele şi şi-a pus lama arzătoare pe carne. Strigătul ei a spart tăcerea ireală a pădurii ciudate.

Foamea nu a întârziat să se facă simţită. Adhara nu-şi putea aminti când a fost ultima ei masă, dar simţea că are nevoie de putere. Copacii din jurul ei erau plini de fructe. Care dintre ele erau comestibile? Culorile lor luminoase şi formele senzuale păreau să încurajeze prada să muşte din ele. Dar nu avea de ales. A mers din nou şi în cele din urmă a reperat un fel de mere mari violet. A luat unul de pe pământ şi şi-a înfipt degetele în pulpa lui plină de un lichid roşu ca sângele. În interior, o inimă albă lăptoasă pe care a pus vârful limbii: gustul era foarte dulce. Fără ezitare, ea l-a devorat cu lăcomie.

Mai avea un singur lucru de făcut. Săpatul unei gropi cu o singură mână nu era uşor, dar şi-a pus toată energia ei în asta. Când a terminat, a pus arma în ea. Era tot ce i-a mai rămas de la Adrass. Trupul său a dispărut, îngropat sub ruinele unui templu elven, sau în descompunere undeva, aruncat în depărtare de explozia portalului. Dar omul care a fost merita să aibă o înmormântare.

Ea a vrut să-şi taie o şuviţă de păr să-i dea; era unul dintre nenumăratele lucruri pe care ea nu le mai putea face cu o singură mână. Aşa că a smuls-o, fericită să sufere pentru Adrass, şi a pus-o lângă armă.

Când a umplut groapa, a înfipt o bucată de lemn în pământ şi a îngenuncheat în tăcere. În această durere tăcută a găsit înţelesul căii care o aştepta: avea să onoreze moartea lui Adrass îndeplinind misiunea pentru care el a creat-o. Dintr-o dată, faţa impasibilă a lui Amhal i-a apărut în faţa ochilor. Marvash era cel pe care trebuia să-l distrugă, şi în acelaşi timp omul pe care nu a putut evita să-l iubească. În fiecare zi care a trecut, prăpastia în care a căzut a devenit mai adâncă. Trebuia să-l salveze, adică să-l învingă, şi avea de gând s-o facă. Pentru dragostea lui şi a lui Adrass.

Pentru că ea era Consacratul, iar soarta Lumii Pământene era în mâinile ei.

A zăbovit două zile ca să-şi refacă puterile. Singură în această pădure tăcută, ea se simţea ca un oaspete nedorit, ca şi cum totul, de la copacii înalţi la animalele sălbatice invizibile, doar o spiona şi o urmărea, gata să o atace.

A găsit alte fructe. Rotunde cu pielea crocantă, care, atunci când este tăiată, a dezvăluit o pulpă galbenă şi suculentă, plină de seminţe. Altele ovale, de culori diferite şi acoperite cu spini, dar a căror pulpă era moale şi granulată. Şi altele, gălbui, cu o piele cu dungi şi o inimă tare şi compactă, insipidă, dar foarte săţioase.

Pentru a le alege, ea a încercat să identifice copacii care purtau urmele trecerii unui animal: dacă creaturile din apropiere se hrăneau cu ele, probabil erau specii comestibile şi pentru ea.

În a treia zi, a decis să se pună pe picioare. Deşi nu şi-a revenit complet, un fel de urgenţă internă a îndemnat-o să plece. A existat apoi un fenomen inexplicabil: ea nu avea nici o idee

unde să meargă, dar picioarele ei au ales pentru ea. Era ca şi cum corpul lui *ar fi simţit* direcţia pe care să o urmeze. Poate că instinctele ei au revenit în cele din urmă s-o salveze...

Fără ezitare, ea s-a angajat pe o potecă mărginită de copaci stufoşi spre vest. Ceea ce căuta, orice ar fi fost, era acolo.

Cu cât mergea mai departe, cu atât mai multă forţă a împins-o să accelereze ritmul. Ca şi cum un curent curgea din pământ şi îi ghida paşii. Şi faptul a luat un caracter chiar mai misterios dacă l-a alăturat unui vis recurent.

I-a bântuit somnul de la moartea lui Adrass. În primul rând, micuţa flacără tremurând în întuneric, în fiecare noapte mai slabă, apoi acele fraze triste şi monotone care îi răsunau în cap. La început, ea a crezut că era o limbă străină. Când s-a trezit dimineaţa, uitase cuvintele pe care le auzise repetate. În a treia noapte, însă, ele s-au imprimat în mintea ei, iar când s-a trezit şi-a amintit: era un strigăt disperat de ajutor, în elven.

«Vino *la mine înainte să fie prea târziu, înainte să mă ia în stăpânire pe deplin. Vino la mine înainte de sfârşit."*

În fiecare noapte, viziunea era mai clară. Flacăra, din ce în ce mai palidă, lua forma unui corp, înalt şi subţire. Dacă Adhara nu-i distingea faţa, un detaliu era clar: pe piept strălucea un obiect roşu. Un roşu intens, de sânge, ca o rană. Ori de câte ori în visul ei, Adhara a încercat să-şi concentreze atenţia asupra acestui detaliu, a simţit o senzaţie dureroasă în propriul ei piept. Ca o lamă care încearcă să-i pătrundă în carne, arzând-o şi rupându-o. Dimineaţa, se trezea transpirată, cu mâna între sâni, unde înţepătura îi străpungea pielea. Dar nu existau răni, iar durerea a dispărut.

Acest vis ciudat a adus-o neobosit înapoi la ultima ei luptă împotriva lui Amhal. A văzut ochii plictisiţi, şi modul în care a încercat să o omoare, fără o umbră de ezitare. Şi mai presus de toate, şi-a amintit luminile roşii de pe pieptul lui. Ăsta era primul lucru pe care l-a observat. Un medalion strălucitor cu reflexii sângerii. Exact ca silueta visului său. Cineva o chema, intuiţia i-a şoptit, şi din acest motiv picioarele ei ştiau exact drumul de parcurs. Dar de ce şi cum, ea nu ştia.

A mers o zi întreagă, oprindu-se doar pentru a mânca unul dintre fructele mari pe care le-a păstrat şi pentru a-şi potoli setea la un râu. Între timp, aerul părea să se fi schimbat în consistenţă şi miros. Adhara a detectat un parfum sălbatic, pe care nu l-a mai simţit niciodată. Vegetaţia se schimba, iar plantele cărnoase au fost înlocuite cu arbuşti mici, de culoare verde închis, similari cu cei pe care îi văzuse în Lumea Pământeană. Văzând un fel de măslin, Adhara aproape că s-a simţit ca acasă.

Un vânt uşor a crescut, aducând sunetul unui foşnet, în depărtare. Creştea treptat, în timp ce mirosul devenea şi mai intens, vegetaţia fiind din ce în ce mai rară. Şi apoi, dintr-o dată, în spatele unei movile, Adhara s-a trezit în faţa unui spectacol uluitor.

O imensitate lichidă de un albastru incredibil de pur, la poalele unei stânci pe care încercau să urce valuri impetuoase cu spumă. Fascinată, Adhara contempla acest corp puternic şi nelimitat de apă. A ghicit că era marea, chiar dacă nu a văzut-o niciodată.

Merse uşor spre roci, cu picioarele la un pas de abis. Mai jos, apa răcnea în vârtejuri mortale, care de-a lungul secolelor au sculptat piatra în forme groteşti şi bizare. Valurile erau atât de puternice încât erau pulverizate.

I-a trebuit toată voinţa să se uite departe de prăpastie. Golul a atras-o, a chemat-o cu vocea sa suavă. A fixat orizontul, abia o linie albăstruie între apă şi cer. Ziua se apropia de sfârşit, iar soarele, o portocală care i-a rănit ochii, era pe cale să se arunce în mare.

Adhara ştia că în Lumea Pământeană marea era la nord, de-a lungul coastelor de pe Ţara Mării. Deci, ce era acest ocean care se întindea în faţa ei? Unde a ajuns?

Înainte de a avea timp să răspundă la aceste întrebări, un braţ i-a zdrobit violent gâtul, în timp ce o lamă i-a aterizat pe gât.

— Nu face nicio mişcare sau te omor!

Lama de pe jugulară i-a tăiat uşor pielea. Adhara a întins mâna spre pumnalul legat de cureaua ei; adversarul său l-a scos deja din teacă.

— Voi păstra asta, a spus el, fără a da drumul presiunii sale.

Adhara şi-a strâns dinţii. Avea un alt pumnal, ascuns în cizmă, dar cuţitul îndreptat spre gâtul ei a împiedicat-o să se aplece pentru a-l lua. Era surprinsă ca o începătoare, din spate, în timp ce admira peisajul.

— Bine, ai câştigat, a spus ea, mă predau, ridicând braţele.

Bărbatul şi-a ridicat uşor lama, permiţându-i lui Adhara să se elibereze şi să încerce un contraatac.

Încă o dată, adversarul său a fost mai rapid.

— Ce aveai de gând să faci, idiotule? a spus scârţâit, punând cuţitul pe gâtul ei din nou.

Evident, era un războinic experimentat. L-a auzit scotocind prin geantă şi scoţând ceva din ea, pe care i l-a împins peste cap. O pungă de pânză.

— Şi acum, încearcă să fii înţelept, dacă nu vrei să mă hotărăsc să te omor în loc să-ţi acopăr ochii, a ameninţat-o.

Când a încercat să-i lege mâinile, a observat că îi lipsea stânga. Prin urmare, a fost obligat să-i lege braţele de corp trecând frânghia prin golul coatelor sale. Apoi a întors-o şi a plesnit-o între omoplaţi.

— Haide, mergi mai departe!

Vorbea cu un accent şuierător amuzant. Adhara era paralizat de frică. Dacă s-ar răzvrăti, atacatorul ei nu ar avea nicio reţinere s-o ucidă. S-a conformat înjurându-şi naivitatea. Dar pentru moment, nu avea cum să rezolve . Ea putea spera doar să scape cu viaţă.

2

Pierdut

Amhal şi-a revenit brusc, ieşind dintr-un neant unde era doar o durere chinuitoare.

A încercat să înţeleagă unde era, dar în jurul lui totul era aruncat în întuneric. Lumina slabă a lunii lumina bucăţi dintr-un peisaj pe care a avut probleme să-l identifice. O câmpie cu iarbă, cu vegetaţie neobişnuită. O rază lunară a luminat conturul unei frunze uriaşe cu marginile sale zimţate, care nu aparţinea niciunei plante din cunoştinţele sale. Un pic mai departe, el a observat copaci ciudaţi fără scoarţă şi silueta ascuţită a unor plante mici acoperite cu ace. Şi, peste tot, flori mari multicolore.

Şi-a pus mâna pe frunte şi a simţit un strop de sânge curgându-i pe obraz, acel sânge apos care mirosea a lemn, sângele nimfelor. El s-a ridicat cu mare tristeţe; o slăbiciune în mâna stângă i-a luat respiraţia. S-a uitat la ea: lipseau două degete, iar rana încă sângera.

A bandajat-o cu o bucată din cămaşă ca să oprească sângerarea. În acelaşi timp, amintirile i-au revenit în memorie una câte una, ca perlele unui colier. Explozia portalului, duelul, ultimele lovituri pe care Sheireen, Consacratul, şi el le-au schimbat.

Şi sărutul ăla.

Încă mai simţea gustul buzelor ei pe ale lui. Încă mai avea mirosul sângelui ei în nări. Un sânge pe care l-a vărsat el însuşi. Adhara, aşa o chema. Şi acest nume i-a trezit alte imagini, la fel de dureroase, urme ale unei legături pe care a încercat să o rupă cu toată puterea lui.

Şi-a pus mâinile pe tâmple şi s-a strâns până în punctul de a se răni, în zadar pentru a risipi aceste amintiri insuportabile. După insensibilitatea sa din ultimele săptămâni, acest tumult de emoţii l-a înnebunit. Pe măsură ce suferinţa lui a atins punctul culminant, medalionul de pe pieptul său a început să vibreze din nou. La început slab, apoi din ce în ce mai puternic şi mai puternic. Şi pe măsură ce lumina lui se intensifica, pacea a coborât asupra minţii sale. Adhara era doar Sheireen din nou, şi gustul săruturilor ei s-a stins de pe buzele lui. Curând era doar mirosul proaspăt al nopţii în nările lui.

Încă o dată stăpân pe el, a observat cu atenţie peisajul din jurul lui. Era pe un tărâm necunoscut, nu era nici o îndoială. Pentru câteva momente a crezut că-şi va urma prada, dar nu exista nici o urmă de ea în zonă şi, în orice caz, lupta l-a epuizat. Era mai bine să se vindece şi să-şi recâştige puterea înainte de a merge înapoi pe vânătoare.

El a recitat o vrajă de vindecare şi s-a uitat, fascinat, la sângele care uda bucata de pânză pe care a folosit-o pentru a-şi bandaja rana. Şi-a amintit cu detaşare de momentul în care încerca cu bună ştiinţă să se rănească. Apoi, vederea propriului sânge, vărsat în timpul acestor antrenamente punitive hărţuitoare, l-a consolat. Acesta era preţul de plătit pentru a fi diferite, singurul lucru care i-a permis să se simtă aproape normal. Cu fiecare picătură, o unitate de moarte a plecat. San l-a făcut să înţeleagă că nu va fi suficient să sângereze până la moarte pentru a eradica din inima lui ispita răului.

Acum, vederea sângelui său nu l-a ameţit. Dimpotrivă, ea a evocat gânduri mai practice: sânge însemna rană, şi prejudiciul însemna pericol. Trebuia să cureţe, să bandajeze, să se

vindece. După cum şi-a dorit, viaţa lui nu era decât o luptă rece pentru a supravieţui. O viaţă lipsită de sentimente, şi, prin urmare, de durere.

După ce a avut grijă de mâna lui, a încercat să ia legătura cu San. Putea comunica cu el de la distanţă, ca şi cum ar fi fost două părţi distincte ale aceleiaşi minţi. San l-a învăţat descântecul care i-a permis să facă acest lucru când s-a alăturat lui Kryss. Celălalt Marvash îi spusese adesea: «Avem un avantaj faţă de duşmanul nostru: ea este singură şi noi suntem doi. Suntem o singură entitate, suntem unul. Şi suntem mai presus de toţi şi de toate.»

Amhal a scos din cizmă pumnalul pe care maestrul său i l-a oferit ca simbol al frăţiei lor când s-a alăturat armatei elven. Înainte de a i-l da, şi-a incizat pielea pentru a le pecetlui legătura cu o picătură de sânge.

Amhal şi-a trecut lama prin faţa ochilor, apoi şi-a acoperit degetul arătător şi a lăsat oţelul să-i absoarbă sângele. El a simţit că nu reuşeşte, a vrut să treacă peste asta, şi a rostit formula necesară pentru a face contactul. Ameţeală, greaţă, a trebuit să renunţe înainte să-şi piardă cunoştinţa.

S-a sprijinit de un copac. Soarele începea să vopsească cerul. Acea noapte lungă se apropia de sfârşit, dar el se afla la capătul puterilor sale. A închis ochii la primele raze ale zorilor.

De când Kryss i-a dat darul insensibilităţii, Amhal a încetat să mai viseze. Nopţile lui erau fântâni de întuneric care l-au înghiţit seara ca să-l scuipe dimineaţa, nevinovat şi pur ca un copil care tocmai se născuse.

În acea noapte, cu toate acestea, el a visat. Hoinărea pe o câmpie aridă, biciuită de vânt. În ciuda dezolării acestui loc, era senin. Pentru el, această lipsă de viaţă reprezenta curăţenia, ordinea, rigoarea extremă a lucrurilor moarte.

La început, a mers repede. Se simţea uşor, aproape imponderabil. S-a simţit ca un schelet pur, pe care un vânt purificator l-a eliberat de povara cărnii. Dar pe măsură ce înainta, corpul său şi-a recăpătat treptat densitatea. A simţit din nou contracţia dureroasă a muşchilor, fluxul dureros al sângelui în vene, şi a devenit atât de greu că s-a aplecat spre pământ.

Pe cerul galben de deasupra câmpiei, o siluetă a apărut încetul cu încetul. Nu a putut distinge în mod clar contururile sale, dar ştia că era ea, Sheireen. Era imensă, şi simplul fapt de a o vedea a trezit în el o teroare oarbă. Nu se temea nici de putere, nici de sabie. Nu se temea nici să fie învins, nici de moarte. Era o suferinţă mai subtilă, pe care nu şi-a explicat-o. Ea era peste tot, plutind deasupra lui ca o ameninţare, iar simpla ei prezenţă l-a făcut să se arunce înapoi în abisul durerii. În vis, şi-a amintit. Prima dată când a văzut-o, în ziua în care a salvat-o, şi în ziua în care a îmbrăţişat-o cu durere şi dorinţă. Încă mai putea simţi moliciunea pielii de sub degete.

A ţipat, iar silueta lui Adhara a umplut tot spaţiul din jurul lui. Murmurul vântului în câmpie, moale şi impersonal, stins, dominat de cel a vocii ei.

«Amhal... Nu vreau să te omor...»

S-a trezit cu un tresărit, cu un strigăt pe buze. Senzaţiile cauzate de vis au dispărut aproape imediat, dar l-au lăsat profund tulburat. Respira cu dificultate, gâfâia. Dintr-o dată şi-a amintit ultimul vis pe care l-a avut înainte de a primi acel dar de la Kryss pentru care şi-

a vândut sufletul: a mers pe aceeaşi câmpie şi, pe măsură ce avansa, vântul l-a dezbrăcat de trup, ca şi cum ar fi vrut să-l elibereze de greutatea inutilă a umanităţii sale.

Un vis care a oglindit în toate felurile pe cel din noaptea trecută.

«Nu te gândi la asta. E doar un vis. Nu se va repeta», şi-a spus el.

Dar de ce a început să viseze din nou? Şi de ce exact acum?

A alungat cu furie aceste întrebări. Nu avea timp de pierdut cu asemenea prostii. Trebuia să se hrănească, să găsească apă. Un pârâu curgea aproape de locul unde se odihnease. Şi-a băgat capul în el, a lăsat apa îngheţată să-l spele de grijile sale recente.

Când a vrut să-şi dea jos cămaşa ca să se răcorească, materialul a rezistat. Uimit, s-a uitat în jos pe piept şi a descoperit cu groază că medalionul pe care îl purta în jurul gâtului îi era lipit de piele. L-a atins cu vârful degetelor. Considera acum că este un bun preţios. Desigur, era instrumentul prin care Kryss l-a ţinut sub control, era conştient de asta, dar de asemenea, datorită lui s-a eliberat de el însuşi, de toate suferinţele din viaţa sa anterioară.

A tras mai tare şi cămaşa s-a rupt, dar medalionul a rămas la locul lui, roşu ca sângele. Nu putea fi îndepărtat fără să-şi sfâşie carnea. Amhal şi-a trecut din nou cu vârful degetelor peste el, şi fără să ştie de ce, a zâmbit. În extaz, a început să observe reflexiile strălucitoare ale pietrei în apa pârâului.

A făcut un pat improvizat pentru noapte şi a decis să se odihnească până când era complet recuperat. A petrecut două zile lângă pârâu. Dintr-o dată a înţeles sensul cuvintelor pe care San i le spusese în mod repetat despre natura lor de Marvash şi legătura dintre ei. Fără el, s-a simţit pierdut. El era blocat în acest luminiş solitar unde explozia portalului l-au propulsat, în aşteptarea ordinelor. De când primise medalionul, el doar a ascultat. De San, de Kryss. Nu mai voia nimic, viaţa şi moartea îi erau egale acum: doar maestrul său mai putea da direcţie existenţei sale. Era conştiinţa lui, instinctul de supravieţuire, singura lui legătură cu lumea celor vii.

În a treia zi, a încercat din nou. A luat pumnalul şi şi-a sacrificat mai mult sânge. Durerea din mână s-a diminuat şi avea nevoie urgentă de acţiune.

El a început să recite formula descântecului, şi imediat a perceput prezenţa sa.

— A*i ucis-o?* l-a întrebat vocea lui San, ca un ecou îndepărtat.

Amhal s-a speriat.

— *Ea a fost cea care nu a vrut să mă omoare.*

— *Nu* mi-ai răspuns, a spus San.

Amhal s-a simţit ciudat de inconfortabil. Se întâmpla de fiecare dată când subiectul cădea pe Sheireen. În ciuda eforturilor sale, nu se putea abţine să se gândească la frumuseţea feţei sale, la mirosul pielii sale.

— *Nu, nu am ucis-o. Aproape că m-a învins.*

— *E un semn rău. Semn foarte rău. A devenit periculoasă. Ştii unde este acum?* a întrebat San.

— *Nici măcar nu ştiu unde sunt eu. Într-un loc ciudat,* oricum.

— *Eşti departe, foarte departe. Arată-mi ce* vezi.

Amhal a privit în jur: o junglă cu vegetaţie exuberantă, copaci cu frunze largi, cărnoase, flori cu culori violente, viţă de vie răsucită.

— *Eşti în Ţinuturile Necunoscute.*

Un mare calm îl invadează pe Amhal. Emoţiile lui San i-au fost transmise direct. El a scos un oftat de uşurare: când San era liniştit, el se putea relaxa, de asemenea.

— *Am fost în acelaşi loc ca şi tine cu ani* în urmă, a continuat San. *Aici l-am întâlnit prima dată pe Kryss.*

Asta era adevărat. Pământurile Necunoscute erau teritoriul elfilor, locul unde s-au exilat voluntar după ce oamenii şi alte rase au colonizat Erak Maar, Lumea Pământeană. «Mherar Thar» aşa cum o numeau ei, Ţara Lacrimilor.

— *Eşti departe şi vreau să te întorci cât mai curând posibil. Situaţia se schimbă rapid. Kryss va avea în curând nevoie de noi* din nou.

— *Spune-mi cum să mă întorc şi o voi face* imediat, a spus Amhal.

— *Unde ţi-e dragonul?*

— N*u ştiu. Am ajuns aici după explozia unui* portal magic.

— *Ai avut noroc, atunci. Portalurile pot fi foarte periculoase: atunci când sunt distruse, energia eliberată este imensă şi imprevizibilă. Cunosc oameni care au ajuns în mijlocul oceanului.*

Amhal a vrut dintr-o dată să râdă. Lui San i s-a părut amuzantă această poveste. Acum îl cunoştea aproape aşa se cunoştea pe sine, dar era încă uimit de răceala lui. Spre deosebire de el, San nu avea probleme să accepte întunericul îngropat în inima lui. Tânărul se întrebase adesea cum a făcut-o. Poate că anii l-au învăţat să accepte această parte din el. Sau poate că evenimentele pe care le-a trăit, suferinţele pe care le-a trăit l-au făcut cinic şi insensibil.

— *Cunosc bine partea din pădure unde eşti, am rătăcit destul acolo. Este singurul loc din Ţinuturile Necunoscute unde creşte gemima, planta pe care o vezi în tufişuri. Orva este la 10 zile de mers pe jos. Când ajungi acolo, îţi voi explica cum să mi te alături.*

Amhal s-a simţit liniştit. În curând nu va mai fi loc pentru vise sinistre, nici pentru îndoieli. Urma să-l găsească pe San, urma să-i respecte ordinele, şi apoi totul va deveni clar. Şi-a pus mecanic mâna pe medalionul care-i trepidează pe piept.

3

Prizonier

Adhara nu ar fi putut să spun cât timp au mers. Cu acel sac pe cap, spaţiul şi timpul şi-au pierdut toate coerenţa. Părea să călătorească pe o distanţă infinită, uneori la deal, alteori la vale. Ea ar fi vrut să-i spună atacatorului că nu este nevoie să-i acopere capul, deoarece nu avea nicio idee unde se află. Dar a tăcut, la fel cum a tăcut şi el.

Vuietul valurilor, care s-a stins la începutul marşului lor, s-a auzit din nou, din ce în ce mai tare, până când atacatorul ei a urcat-o într-o barcă. Marea era agitată, iar Adhara se temea de mai multe ori că se vor răsturna. Apoi s-a produs un calm neaşteptat, iar lumina care se filtra prin pânza sacului a dispărut. Aerul a devenit rece şi umed, iar sunetul vâslelor care se scufundau în apă răsunau pe pereţii unui loc închis. La scurt timp după aceea, barca a lovit ceva tare, iar Adhara a fost în cele din urmă eliberată de glugă.

— Te dai jos sau nu? o apostrofă răpitorului său.

Aşa cum şi-a imaginat, era un elf.

— Haide, mişcă-te! a adăugat el, uitându-se la ea cu ochii de gheaţă.

Adhara s-a supus şi a scos un picior din barcă, având grijă să nu cadă, împiedicată de braţele sale legate. Odată ajunsă pe mal, s-a oprit să observe locul. Era o peşteră aproape complet inundată, cu excepţia micii benzi de pietricele unde au ancorat. Bolta sa, de cel puţin treizeci de stânjeni înălţime, era străpunsă de o crăpătură îngustă parţial acoperită cu vegetaţie, care lăsa câteva raze de soare să treacă. Nu era principala sursă de lumină. Reflexiile albastre fluorescente scăldau locul, reverberate pe pereţi de suprafaţa apei, ca şi cum sursa de lumină ar fi venit de jos. Fata a uitat pentru o clipă că era prizonieră şi privea, fără cuvinte, la acest loc încântător. Şi-a băgat mâna în apă şi a văzut-o colorându-se cu argint.

O scară şubredă ducea la o trapă mică. În timp ce Adhara se căţăra pe barele ei putrede, s-a uitat în jos. Marea acoperea plaja şi se ridica încet spre ei. Din paşii rapizi şi hotărâţi ai elfului, şi-a dat seama că nu mai era mult timp până să le lingă picioarele. A accelerat ritmul, impulsionata de cuţitul pe care temnicerul l-a îndreptat spre spatele ei.

De cealaltă parte a trapei erau o duzină de galerii săpate în stâncă. Au intrat într-una dintre cele mai mari. Pământul era umed şi alunecos, iar Adhara înainta prudent. Răpitorul ei a continuat să-i apese cuţitul între omoplaţi, şi a observat că o multitudine de perechi de ochi îi priveau: alţi elfi, ascunşi în umbră. Galeriile erau interconectate. Au mers o lungă perioadă de timp prin acest labirint de tuneluri înainte de a ajunge la o cameră mare luminat de două făclii. O bancă, sculptată din grosimea pereţilor, o înconjura. Elfii stăteau acolo, în mare parte înarmaţi cu suliţe lungi.

— În sfârşit eşti aici! Încă câteva minute, şi mareea ar fi închis accesul în peşteră. Văd că ai adus un oaspete...

Elful care tocmai vorbise era aşezat pe un scaun înalt. Tunica simplă de pânză pe care o purta sub armură îi lăsa picioarele şi braţele foarte musculoase goale. Din cauza capului

ras, urechile lui păreau chiar mai mari decât cele ale semenilor săi. Era într-adevăr un elf? Adhara n-a mai văzut unul atât de impresionant. Avea ochi de gheaţă, de un violet foarte clar şi nemilos, şi totuşi faţa lui era surprinzător de graţioasă, cu ceva feminin. Un topor cu două lame zăcea lângă braţul drept.

— L-am prins pe intrus în vârful stâncii lui Thranar, i-am explicat răpitorului împingând-o spre centrul camerei.

Toţi ochii erau pe ea.

— Cine eşti şi ce cauţi în Mherar Thar?, a întrebat elful ras pe cap.

Abia atunci Adhara şi-a dat seama că schimbul de replici a avut loc în elven. Ultima dată când a auzit limba, în Salazar, a reuşit să surprindă doar câteva fragmente. Acum a înţeles perfect. Ştiinţei pe care Adrass i-a insuflat-o avea să-i ia ceva timp să ajungă la amintirea lui.

În orice caz, era mai bine să păstreze informaţiile pentru sine. S-a prefăcut că nu înţelege şi a arătat în mod deliberat un aspect derutat.

Elfii aşezaţi în faţa ei au făcut schimb de priviri.

— Cine eşti? a repetat elful, de data aceasta în limba Lumii Pământene, cu acelaşi accent fluierat ca agresorul său.

— Numele meu este Adhara.

— Adhara... «fecioara.»

Adhara a rămas interzisă. Nu ştia că numele ei are o semnificaţie elven. Cu durere în inimă, ea s-a gândit la Amhal: el i l-a dat, iar aceste trei silabe l-au evocat imediat pe tânăr.

— Ce faci aici?

— Să fiu sinceră, nici măcar nu ştiu unde este, «aici».

Ochii elfilor au devenit mai severi si suspiciosi.

— Mherar Thar, a repetat şeful.

În mod hotărât, avea o voce incredibil de fluentă pentru un bărbat.

«Ţara lacrimilor», a tradus Adhara mental. Nu a însemnat nimic pentru ea.

— Oamenii ca tine le numesc Ţinuturile Necunoscute.

Lumina i-a strălucit imediat în minte. Adhara şi-a amintit de elementele vagi pe care Adrass i le-a oferit despre acest loc. O carte despre Sennar, care povestea viaţa sa dincolo de Saar şi întâlnirea sa fatală cu elfii. Deci a căzut în mâinile inamicului. Unele detalii, cu toate acestea, au rămas ciudate: drumul făcut legată la ochi, aceşti elfi înarmaţi până-n dinţi şi această intrare, care era aparent accesibilă numai la reflux... De cine se ascundeau oamenii ăştia?

— Am aterizat aici după distrugerea unui portal magic.

— Şi din fericire, acest portal te-a materializat la o aruncătură de băţ de noi?

— M-am trezit în mijlocul unei păduri şi am mers mult timp să încerc să-mi dau seama unde eram.

Elful a continuat să se uite la ea cu scepticism.

— Şi ce făceai lângă portalul ăla?

Adhara s-a gândit repede ce să spună.

— A trebuit să-l traversez pentru a ajunge la o bibliotecă unde cărţile necesare supravieţuirii mele erau ascunse, dar am fost atacată, şi a fost distrus în luptă.

Elful încă nu părea convins.

— Dar părul ăla albastru? Eşti pe jumătate elf?

— De la tatăl meu.

— Om sau jumătate elf, să ştii că nu părăseşti acest loc în viaţă. Toţi cei care îl violează sunt pedepsiţi cu pedeapsa cu moartea.

— Dar tu m-ai condus aici. Legată la ochi.

Elful a lovit cu ambele mâini pe piatră şi privirea lui s-a înăsprit.

— Ajunge! Ne-am jucat destul. Kryss te-a trimis? Eşti spion?

Adhara începea încet să înţeleagă.

— Foloseşte o jumătate de elf... N-am crezut niciodată că va cădea atât de jos! Ce spune şeful tău din nou? Că oamenii sunt paraziţi, că trebuie exterminaţi, că trebuie să luăm înapoi ceea ce ne aparţine... Ce ţi-a promis să-ţi vinzi oamenii în felul ăsta?

— Eu vin din Lumea Pământeană, nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus Adhara.

— Eşti ca acea fiinţă josnică care-l slujeşte, San. O corcitură, la fel ca tine. Este în natura jumătate-elfilor să trădeze?

Adhara a avut o lovitură în inimă şi în cele din urmă a înţeles.

— În regulă! a exclamat ea. Vrei adevărul? O să-ţi spun. Vin din Lumea Pământeană, unde am fost martora la începutul războiului pe care voi, elfii, l-aţi aprins. Şi acolo l-am întâlnit pe San, această fiinţă blestemată. Am aterizat aici în timp ce mă luptam cu unul din... elevii lui, a adăugat ea, încercând să-şi controleze tremurul vocii. Şi încerc să mă întorc în Lumea Pământeană pentru a continua să lupt şi să-l înving.

Privirea elfului se înmoaie uşor. El trebuie să fi fost obişnuit să sondeze suflete, pentru că părea să fi perceput sinceritatea cuvintelor sale. Cu toate acestea, încă nu avea încredere. S-a ridicat şi Adhara şi-a dat seama că era mai subţire decât credea ea, cu picioare surprinzător de conice. Corpul său, sub masa muşchilor pe care i-a expus, era al unui adolescent.

— Vrei să spui că eşti duşmanul nostru?

— Îţi spun că sunt duşmanul lui Kryss.

La acest nume, un murmur a străbătut camera. Cineva a scuipat pe podea.

— Eşti foarte deşteaptă, din câte îmi dau seama. Dar cine îmi garantează că spui adevărul, că nu eşti un spion trimis de adversarii noştri?

— Nimeni. Cu toate acestea, de ce ar alege un om, ştiind că ar fi suspect pentru tine imediat? Ca să nu mai spun că puţini oameni se aventurează dincolo de Saar...

Elful s-a plimbat în jurul ei, a examinat-o din nou. Apoi s-a oprit în faţa unuia de-al lui.

— Du-o în temniţă în timp ce noi dezbatem. Şi să rămână acolo până la noi ordine.

Din nou, mica flacără, în întuneric. Adhara s-a uitat, dar nu putea vedea decât o picătură roşie în inima flăcării. Lumina tremurândă a luminat treptat o figură cu şolduri înguste şi un piept mic.

«E femeie», şi-a spus ea.

Din nou, vocea aspră şi şuierătoare, la început înăbuşită, apoi din ce în ce mai clară, străpungând neantul care o înconjura. De data aceasta, nu îşi repeta strigătul obişnuit de ajutor, nu i-a cerut ajutorul. Nu, de data asta şoptea cuvinte pe un ton disperat în elven.

«Spune-i lui Shyra să-şi amintească de anii noştri din Orva, înainte ca Kryss să intre în vieţile noastre. Spune-i că încă mai am geanta la mine, chiar şi acum că am pierdut totul.»

Adhara a vrut să ajungă să atingă flacăra, dar cea mai mică mişcare necesita un efort imens, ca şi cum s-ar fi împotmolit în noroi. A vrut să vorbească; nici un sunet nu a ieşit de

pe buzele ei. Flacăra slăbeşte, şi totul se dizolvă în cele din urmă într-o lumină albăstruie subţire.

Adhara a încercat să se mişte, dar încă avea braţele legate la spate. În jurul ei, ziduri de piatră goală, bare grele de fier. Era în temniţa unde elfii au aruncat-o.

Visul ăla din nou. Era sigură că era un mesaj. Nu era o coincidenţă că a căzut în vizuina rezistenţei: femeia din vis era cea care a călăuzit-o spre peşteră. Trebuia să-l găsească pe Shyra şi să-i transmită mesajul. Atunci, poate, totul va fi clar.

Femeia elf a intrat seara în celula ei. Îşi scosese armura şi purta o cămaşă şi pantaloni scurţi. Talia îi era strânsă de o curea la care atârna un pumnal lung. A închis uşa în spatele ei şi s-a aplecat spre fată, stând într-un colţ. A privit-o în ochi mult timp, iar Adhara s-a simţit inconfortabil.

— Eşti dispusă să-mi spui adevărul?

— Ţi l-am spus deja.

— O parte din el. Poate.

Adhara ofta. Tot ce trebuia să facă era să se bazeze pe instinctele ei.

— De când sunt pe pământul tău, am avut vise.

— Bine pentru tine. Am încetat să mai visez când Kryss a apărut în viaţa mea şi a distrus totul. De atunci, am avut coşmaruri, noapte după noapte.

Gura ei era încleştată într-o grimasă de durere.

— Acestea nu sunt vise normale, a continuat Adhara. Mereu visez acelaşi lucru... O siluetă pe care nu o pot distinge îmi vorbeşte clar şi îmi cere ajutorul.

— Şi ar trebui să mă intereseze visele tale?

— Pentru că am venit aici urmând vocea aia. E greu de explicat, dar... picioarele mele *ştiau* unde să mă ducă. Pentru că dacă creierul meu nu ştia unde sunt, corpul meu ştia că trebuie să vin aici.

Privirea elfului se înăspri.

— Nu râde de mine. Am nevoie de răspunsuri precise, nu de iluzii despre visele tale.

— În această noapte, am visat din nou. S-ar putea să nu aibă sens, dar... Trebuie să vorbesc cu Shyra, deşi nu ştiu cine e.

Elful a pus o privire de foc asupra ei.

— Cine ţi-a spus numele ăsta?

— Cea pe care o văd într-un vis.

— Şi ce ai să-i spui?

— Trebuie să vorbesc cu el singură.

Adhara s-a întrebat brusc dacă un vis merită să-şi asume atâtea riscuri. Cu toate acestea, în viaţa ei, a acţionat de multe ori în conformitate cu instinctele ei.

— Spune-mi, a insistat elful.

— Nu cred că ai înţelege. Pentru mine, este un mesaj personal.

Elful şi-a dus mâna la pumnal.

— Vorbeşte!

De data asta, Adhara nu a avut de ales.

— Trebuie să-i spun că cea pe care o visez îşi aminteşte de anii lor în Orva, înainte ca Kryss să intre în viaţa lor. Şi că are întotdeauna geanta în posesia ei... chiar şi acum că a pierdut totul.

Cu un salt, elful a apucat-o de păr. Adhara nici măcar nu a avut timp să-i vadă mâna prinzându-şi pumnalul, a simţit doar ceafa lovită de piatră, sângele cald curgând din rană şi lama îngheţată de pe gât. Faţa elfului era lângă a ei, cu trăsăturile distorsionate de furia oarbă.

— De unde ştii toate astea? Cine eşti? Şi unde o ţin?

Vocea ei a devenit un strigăt, mâna îi strângea gulerul cămaşii lui Adhara gata s-o sugrume.

— Eu... nu... nu ştiu cine e... Shyra, reuşeşte dureros să şoptească.

— Eu sunt Shyra, căţea!

4

Shyra

Memoria lui Shyra a păstrat acea amintire pentru totdeauna. Orva mirosea a sare. Fenomenul avea loc o dată pe an, pentru înflorirea veridoniei. Marea era acoperită cu alge marine semănând cu o pajişte verde uriaşă, care lua ca prin magie locul oceanului. Două zile mai târziu, apăreau florile: mici globuri albastre formând grupuri lungi. Pluteau pe suprafaţa apei şi, noaptea, străluceau, iluminând întregul oraş. În cele din urmă, după o singură zi de viaţă, zburau în bucăţi şi eliberau polen fluorescent în aer. Străzile şi acoperişurile erau invadate, iar mirosul de sare era intens, îmbătător. Arăta ca zăpada, zăpada pe care n-au văzut-o niciodată, dar care, ştiau ei, exista în Erak Maar, mai ales în Ţinutul Sable, de unde au venit strămoşii lor.

Ea şi Lhyr aveau 12 ani. Ele au ieşit cu ceilalţi şi au asistat la înflorirea florilor, cocoţaţi pe marginea stâncii. Se întâmpla în fiecare an, dar era întotdeauna o surpriză. Şi când florile au explodat, oamenii au ţipat uimiţi. Conform legendei, Phénor, zeiţa fertilităţii, a mers pe covorul de alge marine şi, atingând clopotele cu piciorul, le-a făcut să explodeze.

Lui Shyra i-a plăcut aseară. Pentru că i s-a permis să părăsească templul şi să hoinărească prin oraş după cum îi plăcea, şi pentru că surorii ei îi plăcea sărbătoarea. O putea vedea privind cu nerăbdare exploziile, cu ochii fixaţi pe covorul de alge marine, cu bărbia odihnită pe genunchii strânşi la piept. Când aerul a răsunat de scârţâitul florilor, care odată cu acest ultim oftat au pus capăt scurtei lor existenţe pământeşti, ea şi-a bătut mâinile de încântare. Polenul sclipitor i-a făcut ochii să strălucească într-un mod special, iar Shyra nu s-a săturat niciodată să se uite la ei. Ea şi Lhyr erau gemene, dar ochii ei nu străluceau niciodată aşa.

După spectacol, ca de obicei, au continuat pe străzile oraşului în mijlocul palatelor din lemn, adunând polenului parfumat cu mâinile pline. Apoi au urcat dealul şi s-au rostogolit în acel praf fluorescent până când erau doar două forme lungi şi strălucitoare sub cerul înstelat. Într-o oră, vor fi zorii. Preoţii le duceau înapoi la templu. Lhyr în slujba închinării, Shyra în serviciul războiului. Era soarta copiilor oferiţi templului.

— Eşti de acord să facem un pact?, a întrebat brusc Lhyr.

Shyra s-a întors spre ea.

— Ce fel de pact?

— Genul care durează o viaţă întreagă.

Lhyr a sărit în sus, şi înainte ca sora ei să aibă timp să spună ceva, i-a luat pumnalul de la centură. Cu eleganţa care i-a pătruns în toate gesturile, ea şi-a tăiat un fir de păr şi i l-a arătat ţinându-l între două degete.

— Poftim. Acum trebuie să faci acelaşi lucru.

Shyra i-a aruncat o privire dubioasă, şi apoi s-a supus. Toţi cei care îi cunoşteau credeau că sunt la fel, dar cele două surori ştiau că nu era cazul: părul verde al lui Lhyr era puţin mai deschis. Era mica lor diferenţă, pe care o cultivau ca secret. Preoţii au avut grijă să le facă

recunoscute: Lhyr avea părul lung în timp ce Shyra, care era destinată să devină războinică, îl purta foarte scurt. I-a fost greu să taie o şuviţă din el.

Lhyr a smuls o bucată din tunica ei în care şi-a pus propria şuviţă de păr. I-a dat-o apoi lui Shyra, invitându-o să facă acelaşi lucru..

— Trebuie să-mi juri că o vei purta mereu la tine, indiferent de ce s-ar întâmpla, a spus ea, luându-i mâna care-i prindea părul.

— Dacă vrei să...

— Shyra, e un pact *sacru*. Asta va fi legătura noastră, secretul nostru. Când drumurile noastre se vor separa, ne va ţine în legătură. Şi când una dintre noi moare, cealaltă va arde cele două fire, bine?

— Ce idee macabră...

— În regulă? a insistat Lhyr, strângând mâna sorei ei mai tare.

Shyra a fost forţată să accepte.

— Jură.

— Jur.

Pentru elfi, gemenii erau un semn al sorţii. Nu mulţi s-au născut, şi erau considerate creaturi speciale, binecuvântate de zei, cu atât mai mult atunci când aceştia erau identici, ca Lhyr şi Shyra. Acesta este motivul pentru care părinţii lor le-a dedicat zeităţilor protectoare ale oraşului - Shevraar şi Pheor, în Orva. Au fost încredinţate templului pentru a putea fi crescute de preoţi.

Din întâmplare, Shyra a fost destinată pentru închinarea lui Shevraar şi Lhyr celei a lui Phenor, dar în timp a apărut tuturor ca o alegere ghidată de zei. Shyra era un adevărat băieţoi, excelând în manipularea armelor; Lhyr, pe de altă parte, era înclinată spre studiu şi contemplare. Nimeni nu ar fi putut bănui cât de mult a cântărit viaţa templului asupra lor.

Ele nu aveau prieteni de vârsta lor; erau singurii gemeni din generaţia lor şi au dus o existenţă mohorâtă într-o lume a adulţilor care, în timp ce îi venerau, le-au impus, de asemenea, o mie şi una de îndatoriri. Nu aveau decât legătura lor, de aceea erau inseparabile. Fiecare ştia gândurile celeilalte, şi de îndată ce obligaţiile lor le permiteau, petreceau ore lungi împreună, fără a fi nevoie să schimbe un cuvânt.

În ochii preoţilor şi a tuturor celorlalţi, era ceva morbid şi nesănătos în relaţia lor. Dar lui Shyra şi Lhyr nu le-a păsat. Agăţându-se una de cealaltă era singura cale prin care puteau supravieţui.

Cariera lui Shyra era copleşitoare: general la vârsta de douăzeci de ani. Lhyr nu a făcut excepţie. Darurile ei de magiciană erau extraordinare. Magia elfilor avea caracteristici speciale. Se baza pe principii diferite de cele ale oamenilor, ceea ce implică o comuniune intensă cu natura. Dar odată ce era expert în arta sa, magicianul devenea capabil de minuni extraordinare. Şi, în această zonă, Lhyr era imbatabilă.

Aşa cum se aşteptaseră, drumurile lor s-au separat în cele din urmă. Au fost forţate să trăiască în oraşe diferite, uneori trecând luni de zile fără să se vadă. Ataşamentul pe care l-au arătat când erau copii părea să dispară la maturitate. În ochii lumii, cel puţin, pentru că Shyra purta mereu în jurul gâtului punga care conţinea părul lui Lhyr şi nu se despărea niciodată de ea.

Lhyr a învăţat-o o incantaţie uşoară pentru a comunica de la distanţă. O făceau în fiecare seară, spunându-şi una alteia ce li s-a întâmplat în timpul zilei. De cele mai multe ori, nici măcar nu au avut nevoie de prea multe detalii. Într-un mod misterios, una ştia ce făcea

cealaltă. Un fir subtil, dar solid le-a unit dincolo de distanţă, permiţându-le să facă schimb de gânduri şi sentimente. Şi în timp ce erau separate de sute de leghe, s-au simţit mai aproape ca niciodată.

Kryss a apărut pe neaşteptate în viaţa lui Shyra. S-a antrenat cu ea, iar cei doi tineri chiar au încrucişat uneori săbiile. Shyra şi-a amintit de el ca de un băiat chipeş, cu nimic special în afară de rangul său: era fiul regelui.

Abia când l-a auzit vorbind într-o tavernă, înconjurat de camarazii lui de arme, l-a observat în cele din urmă. Poate din cauza a ceea ce a spus, sau a felului în care a spus-o. Acestea nu erau idei noi. Erak Maar reprezenta un pământ promis pentru elfi; seara, mamele inventau poveşti pentru copiii lor despre acest loc fermecat unde pe pământ curgea lapte şi miere.

Foametea de zeci de ani în rândul poporului elf a alimentat visele de răzbunare, şi în adâncul lor mulţi elfi s-au văzut întorcându-se la Erak Maar ca stăpâni. Unii chiar au vorbit despre recucerire. Dar Kryss a fost primul care a spus că era posibil, primul care a profitat de acest vis şi l-a transformat în realitate.

Când a menţionat-o, părea animat de un foc sacru, ca şi cum zeii înşişi i-ar fi inspirat cuvintele. A vorbit despre onoare, despre preluarea unei proprietăţi care aparţinea poporului său, despre încheierea unui exil care a durat prea mult.

Shyra a fost printre primii care au crezut în el. În Erak Maar, totul ar fi diferit. Foametea va înceta şi, la sfârşitul războiului, ţara va fi împărţită în mod egal între toţi locuitorii. Fiecare elf va deveni proprietarul propriului pământ. Şi în cele din urmă, soldaţii nu şi-ar mai irosi talentele în exerciţii zadarnice. Tânăra războinică i-a jurat supunere îngenunchind în faţa lui şi l-a implorat s-o accepte în rândurile sale.

Mai târziu, ea nu a înţeles de ce a făcut acest lucru. Probabil pentru că ucenicia ei în templu a făcut-o flămândă de sânge şi moarte, şi cu atât mai mult de glorie şi ideal. În lumea înghesuită a Orvei, nimic nu merita să renunţi la viaţa ta pentru el.

Dinpotrivă, Kryss i-a oferit o cauză pentru care să se dedice trup şi suflet, o existenţă mult mai atractivă decât cea a unui soţii şi a unei mame.

— Am încredere în el, i-a explicat lui Lhyr, care s-a întors la templul din Orva, şi tu ar trebui să faci la fel. Exilul nostru durează de atâta timp încât ne-am obişnuit să fim umiliţi, condamnaţi să ducem o viaţă de refugiaţi. Erak Maar este Pământul nostru.

— Nu eşti bine aici, soră? Nu-ţi place Orva?, a răspuns Lhyr, sceptică.

— Nu are nimic de-a face cu asta. Vorbesc despre construirea unei lumi mai bune pentru copiii noştri. Vei vedea, Kryss ne va duce departe, el ne va readuce poporul la măreţia lui anterioară.

— Ce nevoie avem de măreţie? Iubesc acest oraş, sunetul mării, izbucnirea veridoniei. Suntem fericite aici, nu poţi nega.

Shyra a dat din cap.

— Dar nu e casa noastră!

— Pentru mine, este. Şi pentru mulţi alţi elfi.

— Te înşeli. Acasă, acolo sunt îngropate oasele strămoşilor tăi, este pământul pe care ţi l-au dat zeii, pe care l-au creat pentru tine înainte să ieşi la lumină.

Lhyr şi-a luat un aer serios.

— Acasă trăiesc amintirile tale, oamenii pe care îi iubeşti. Acasă, este locul unde eşti, a adăugat ea, uitându-se intens la sora ei.

Shyra părea jenată.

— Desigur... şi pentru mine, dar..., a bâlbâit, tulburată. Dar în Erak Maar, vom fi cu toţii mai fericiţi.

Şi a început să-i cânte toată propaganda prin care, la acea vreme, Kryss a câştigat elfii pentru cauza lui.

Lhyr asculta în tăcere, doar schiţând un zâmbet din când în când.

— Poate... dar nu-mi plac ochii lui, concluzionează ea.

Ascensiunea lui Kryss era lentă. La început, el a fost luat în râs, şi tovarăşii săi au fost identificaţi ca fanatici.

Dar când încă o foamete a lovit populaţia, unii au început să dea din cap în tăcere. Elfii s-au săturat de oraşe-state şi de disensiunile lor interne şi visau să se reunească pentru a forma o singură naţiune. Rebeliunea, la început abia şoptită, s-a răspândit la fel de repede ca o calomnie, târându-se din casă în casă, infiltrându-se în familii şi semănând discordie. Iar cei care au râs înainte erau forţaţi să-l ia foarte în serios pe Kryss şi pe susţinătorii săi în creştere.

Ultimul pas a fost făcut când regele Devhir şi-a dat seama că fiul său punea în pericol pacea regatului. L-a acuzat de conspiraţie şi l-a închis. Aceasta a fost oportunitatea la care Kryss şi oamenii lui au sperat.

Armata s-a împărţit în două tabere, iar Kryss a condus-o pe a sa în războiul civil. Taţii au fost ucişi de proprii lor fii, familii întregi au fost sfâşiate de un conflict pentru care nimeni nu era pregătit.

Lhyr pur şi simplu s-a lăsat purtată de evenimente. Retrasă în templul ei, a aşteptat. Lăsând ca totul să se termine, lăsând nebunia asta colectivă să dispară, lăsând-o pe sora ei să se întoarcă la ea. Şi Shyra s-a întors, da, dar nu ca să-i spună despre vremurile bune.

— Trebuie doar să-l susţii. Ghidul nostru este inspirat de zei, el îl sfinţeşte pe Shevraar mai mult decât oricare dintre voi a făcut-o vreodată. El *este* Shevraar, i-a spus ea.

Lui Ihyr i-a fost greu s-o recunoască. Ochii ei străluceau de un foc interior care a devenit din ce în ce mai mult un foc incontrolabil. El a consumat deja o mare parte din sora ei, şi ameninţa să înghită ceea ce a mai rămas din ea.

Dar nimic nu putea rupe legătura care a unit-o cu sora ei, nici măcar războiul. A acceptat pentru ea.

— Dacă asta vrei... Da, sunt cu tine, a răspuns ea.

Devhir a fost decapitat în public ca un criminal de rând.

Fiul său, stând la picioarele schelei, nu a tresărit. Shyra era alături de el.

Continuarea a avut loc cu viteza unui vis. Loialitatea lui Shet, Merhat şi Nelor, unitatea elfilor. Şi în sfârşit, războiul cuceririi.

Shyra jefuia de la masacru la masacru, indiferentă la vărsarea de sânge. Măreţia scopului pe care îl urmăreau justifica totul. Şi în exaltarea acestei perioade, ea s-a simţit în sfârşit vie, trup şi suflet.

Chiar înainte de Noaptea Florilor, Kryss a chemat-o.

Shyra s-a prezentat, punctuală şi mândră, ca întotdeauna.

Regele i-a vorbit îndelung, şi i-a explicat planurile sale, ea a simţit cum sângele ei îngheţa în vene.

Elfii erau în mod covârşitor inferiori numeric locuitorilor Lumii Pământene. Dacă voiau să câştige, trebuiau să restabilească echilibrul. Acesta este motivul pentru care Kryss s-a gândit la o boală capabilă să extermine o mare parte din populaţia din Erak Maar.

Până atunci, Shyra nu a avut plângeri; ea chiar a admirat mai degrabă pragmatismul regelui ei, darurile sale ca strateg. Ceea ce a urmat i-a făcut credinţa să şovăie.

— Avem nevoie de un magician extraordinar de talentat, care este de acord să-şi dedice întreaga viaţă acestei sarcini: el va trebui să păstreze activ zi şi noapte sigiliul pe care l-a creat, fără nici o întrerupere.

— Nu vom avea probleme să găsim pe cineva în rândurile noastre dispus să facă un astfel de sacrificiu.

— Nu am nici o îndoială în privinţa asta. Şi în plus, l-am găsit deja. Nu ai o soră dedicată cultului lui Pheno?

Kryss şi-a trimis deja emisarii să vorbească cu Lhyr, dar preoţii templului le-au interzis să o vadă.

— Tu eşti singura care o poate convinge, spuse el.

Au fost zile groaznice. Shyra a îmbrăţişat orbeşte cauza regelui; la un semn de la el, ea i-ar fi oferit viaţa ei fără ezitare. Dar viaţa lui Lhyr era cu totul altceva. Nu avea nici dorinţa, nici dreptul de a o sacrifica elfului.

A încercat să se convingă că visul suveranului ei avea prioritate faţă de orice, a încercat să-şi amintească cum s-a simţit înainte să apară în viaţa ei. Fără niciun rezultat.

S-a dus să-şi vadă sora. Pentru a înţelege.

— Nu am încredere în el, şi tu ştii asta, a spus Lhyr. Am încercat să mă ţin cât mai departe de el, în timp ce încercam să-i aud motivele pentru că eşti unul dintre cei mai loiali locotenenţi ai lui. Dar oricât de mult aş încerca, nu văd decât nebunie şi violenţă în Kryss.

— Pot să-ţi explic, dacă vrei...

Sora lui a oprit-o cu un gest.

— Vei înţelege atunci dacă îţi spun că toate astea nu au nimic de-a face cu Kryss. Suntem noi două acum. Acum 15 ani, am făcut un pact.

Shyra a mângâiat punga care conţinea părul lui Lhyr.

— Eşti gata să-l renegi pentru acest om? Deci îl iubeşti mai mult decât pe mine?

Shyra a dat din cap, copleşită.

— Ai sacrificat câţiva ani din viaţa ta, i-ai dat totul, până şi sufletul tău. Dar şi sufletul ăla îmi aparţine, am jurat în acea noapte. Acum mă vrea, dar sunt a ta, şi tu ştii asta. Deci nu e treaba mea să-i răspund, depinde de tine. Vrei să-l ascult? Vrei să mor pentru el?

Shyra a simţit o disperare nemărginită.

— Te rog, nu-mi face asta...

— Nu-ţi fac nimic eu, el ţi-o face. E un test, Shyra. Vrea să renunţi la tot ca să-ţi dovedeşti devotamentul faţă de el şi să-l asiguri că te vei închina mereu voinţei lui. Eu, pe de altă parte, vreau doar să fii fericită. Deci, dacă eşti sigură că locul tău e cu el, mă voi preda lui

Kryss. Cu toate acestea, gândeşte-te la asta, Shyra, pentru că nu va fi nici o cale de întoarcere posibilă.

Sfâşiată, Shyra se uită fix în ochii surorii ei, şi curând totul a devenit clar.

— Însemni mai mult pentru mine decât orice, a spus ea zâmbind.

I-a luat mâna.

— Iartă-mă că te-am întrebat.

Lhyr i-a dat zâmbetul înapoi şi i-a mângâiat obrazul.

— Ştii că aş face orice pentru tine.

Shyra s-a întors să-l vadă pe Kryss consolată. Nu avea nici o îndoială că regele ei va înţelege. În plus, era înconjurat de magicieni excelenţi: de ce ar fi insistat să o aibă pe sora lui?

Îngenuncheată în faţa tronului, ea a explicat din adâncul inimii se simţea. Kryss a rămas impasibil, iar la sfârşitul discursului său a respins-o cu o fluturare de mână.

Shyra s-a ridicat fără să ştie ce să creadă.

Când s-a întors la Lhyr o săptămână mai târziu, preoţii dezorientaţi i-au spus că nu mai este acolo.

— O duzină de oameni înarmaţi au venit acum cinci zile. L-au ucis pe unul de-al nostru şi au luat-o cu forţa. Nu ştim unde.

Shyra, ca o nebună, s-a repezit la palat şi nu a ezitat să înjunghie un paznic pentru a intra în sala tronului la care i s-a interzis accesul.

— Unde e sora mea? a strigat ea, din ea.

— Unde nu ai fost în stare să o conduci, a răspuns Kryss cu un zâmbet respingător. Dar ar trebui să fii mândră de ea, pentru că ne va asigura victoria.

5

Asasinul.

— Trupele noastre sunt blocate aici, în Laran, a spus al doilea locotenent, un elf înalt şi slab ca un cui, arătând cu degetul pe hartă. Au trecut şase zile de când oamenii noştri au încercat să spargă asediul, fără rezultat. Duşmanii noştri sunt înrădăcinaţi în interiorul satului, şi nu există nici o cale de a-i alunga.

Gersh, comandantul trupelor staţionate în Pădurea Ţării Vântului, un elf rotund, s-a uitat la hartă, mângâindu-şi bărbia fără păr. Era surprinzător de mare pentru rasa sa şi avea ceva uman. Dimensiunea corpului său, cu toate acestea, nu l-a împiedicat de la o carieră în armată. Pentru Kryss, doar talentul a contat, iar lui Gersh nu i-a lipsit.

— I-am ordonat lui Kerash să meargă să-i ajute. Unde e?

Al doilea locotenent părea incomod.

— Da, Kerash ar fi trebuit să aducă întăriri la Laran, dar...

Ochii lui Gersh au devenit două fante.

— dar?

— Unul dintre mesagerii noştri tocmai ne-a adus vestea: comandantul Kerash e mort.

Gersh s-a ridicat cu un salt.

— Mort? când?

— Acum trei zile. Într-o ambuscadă.

Gersh şi-a contractat maxilarul. În ultima lună, totul a mers prost. Prima crimă nu a surprins pe nimeni. Toată lumea ştia că Regina Pământului Soarelui avea o armată specială care a luat măsuri de la începutul invaziei elfilor în Lumea Emergentă. Pentru a contracara această ameninţare, a fost suficient pentru ei să consolideze controalele şi să crească numărul santinelelor lor de noapte. Dar apoi a mai fost o victimă, apoi alta, apoi alta. Apoi elfii au fost forţaţi să afle că vântul s-a întors. Evident, Doubhée, această viperă, a găsit o cale de a-şi face războinicii şi mai eficienţi.

Pe măsură ce decesele s-au înmulţit, zvonurile au început să circule. Se vorbea despre o umbră care se furişa în tabără noaptea, tăcută şi fatală ca un păianjen veninos. Nicio santinelă nu a reuşit să-l intercepteze, nici un paznic nu l-a putut înfrunta. Nu a eşuat niciodată şi a fost imprevizibil. Unii au susţinut că nu a fost o singură persoană, ci un grup de asasini special instruiţi; alţii au susţinut că a fost un bărbat, alţii o femeie. Dar nimeni nu l-a văzut vreodată faţă în faţă, sau cel puţin cei care au făcut acest lucru au dus misterul în mormânt.

Gersh, de asemenea, îndoit că aceasta a fost opera unui individ izolat.

— Din nou?", a întrebat el între dinţi.

— Toate indiciile sunt că da.

Comandantul a bătut din pumn pe masă, iar elful s-a speriat.

— Arestaţi-i. Pe lângă pierderile pe care ni le provoacă, frica creşte în rândul trupelor noastre. Soldaţii brodează legende despre aceşti aşa-zişi războinici invincibili, şi mai presus de toate, reverberează la comandă, acuzaţi de slăbiciune şi ineficienţă.

Gersh s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cort.

Au pierdut şase zile pentru acest sat de mâna a doua, şase zile pentru a vâna patru oameni proşti. Şi totuşi, regele a fost clar: în acest război, nu au existat obiective minore. Fiecare sat trebuia cucerit, fără excepţie.

— Trebuie să reacţionăm, nu ne putem înclina în faţa câtorva mercenari. Găseşte-mi încă 50 de oameni. Nu vreau să mai pierd încă o zi pentru locul ăsta mizerabil.

Elful şi-a plecat capul.

— Domnule, în ceea ce priveşte siguranţa ta...

— Două santinele la intrarea în cortul meu sunt mai mult decât suficiente. Nu dorm niciodată cu un singur ochi, iar asasinul care mă va lua prin surprindere nu s-a născut încă.

Sublocotenent a ezitat o clipă şi în cele din urmă a ieşit din cap.

Comandantul a rămas singur, în tăcerea taberei. Toată lumea doarme de mult timp. Îi plăcea noaptea. A fost noaptea în care a studiat situaţia armatelor, că el a planificat manevrele sale viitoare. Liniştea orelor de noapte i-a încurajat concentrarea.

Absorbit de îndatoririle sale militare, el a dat puţin spaţiu pentru a dormi. Se antrena pentru război de ani de zile. Pentru că s-a născut soldat, războiul, îl avea în sânge. A simţit-o apropiindu-se, zi de zi. El a văzut-o pregăti pe feţele ude ale concetăţenilor ei, el a auzit-o ridica cântecul ei în discursurile lui Kryss - în primul rând clandestine, apoi în aer liber. Şi în cele din urmă, ea a sosit. Un război sfânt, un război de recucerire. La care el a răspuns prezent.

Şi-a scos armura. El nu a avut nici un squire, el a spus că a fost un lux care a fost strămutate în vremuri de război. S-a dezbrăcat încet, cu membre grele. Avea încă 50 de ani.

Când s-a întors spre pătuţul lui, a văzut-o. Nimic nu a anunţat-o: părea să se fi materializat magic, vomitând de cele mai rele coşmaruri ale ei.

Ochii lor s-au încrucişat pentru o clipă. Gersh s-a uitat la ea. Păr lung, neted, faţă ovală de fată, ochi negri ca fântânile. Era foarte tânără, cel mult 17 ani, dar comandantul a recunoscut-o imediat.

— Nu... Este imposibil...", murmura el, cu uimire, ajungând la pumnalul ascuns în cizme, singura armă pe care încă o purta asupra lui.

Degetele lui nu au avut timp să ajungă la el. Braţul adversarului său a descris un cerc mare, iar gâtul său s-a deschis într-un flux mare de sânge roşu. Gersh a căzut la pământ fără sunet.

Fata şi-a şters lama pe pantaloni şi s-a uitat atent în jurul ei. O lumânare strălucea pe masă, lângă o carte. A răsturnat-o, iar pergamentul s-a aprins imediat.

Focul s-a extins la cort într-o clipă.

Era deja în afara taberei când o voce a strigat:

— La foc, la foc!

Zorii se ridicau într-o zi cenuşie şi rosă când Doubhée s-a alăturat cortului său. Timpul se scurgea pentru ea, ea a simţit-o. Deja respiraţia lui era mai gâfâind, articulaţiile mai dureroase.

"Devine din ce în ce mai scurtă!" ea a gândit furios ca ea a alunecat în interiorul. S-a aşezat pe pat şi a luat o oglindă. I-a apărut o faţă tinerească. De obicei, evita să se privească. Această faţă netedă şi ingenioasă i-a amintit de prea multe amintiri. Copilăria lui pierdută, Maestrul, şi în cele din urmă omul vieţii sale, cel care a iubit aceste trăsături.

Dintr-o dată, ridurile i-au acoperit pielea de piersică, de la colţul ochilor până la frunte, apoi în jurul gurii, săpând din ce în ce mai adânc. Ochii lui au devenit ca şi umflate de toate imaginile de moarte au fost martori în şaizeci de ani de viaţă, buzele lui uscate. Într-o clipă, era doar figura unei bătrâne în oglindă, cea a reginei rupte şi obosite pe care Doubhée o devenise. Noaptea i-a oferit darul tinereţii, ziua l-a zdrobit sub greutatea anilor.

A întins oglinda şi şi-a pus ochii pe mâinile ei încreţite, mâini care încă mai ştiau să ucidă. Zorii au pătat cerul spre est. Era timpul să începem să acţionăm din nou.

Când Tori i-a oferit becul, l-a acceptat fără să pună prea multe întrebări. A fost nevoie de mai multe decese, alte orori, şi impetuozitatea nepoatei sale pentru ca ea să se gândească la ea folosind-o.

Ea s-a angajat să o antreneze personal pe Amina, iar zi de zi, în faţa noii sale puteri, a văzut încă o dată cât de mult a îmbătrânit trupul ei. Între timp, războiul a continuat fără milă, un război pe care nu a mai putut să-l ducă. Atunci a luat o decizie. Într-o noapte, când era încuiată în cort, lichidul din bec părea să strălucească. Ca şi ar suna-o.

Ea a luat prima înghiţitură în faţa oglinzii şi a aşteptat. S-a pregătit pentru o transformare teribilă şi dureroasă. De fapt, pielea lui pur şi simplu s-a tras pe faţă, redobândind supleţea şi culoarea; muşchii ei şi-au recăpătat vigoarea, iar ea devenise din nou fata de 17 ani care îşi câştiga existenţa ca hoaţă.

Să ne vedem aşa a fost un şoc. Instinctiv, s-a abătut de la oglindă. Căci dacă imaginea reflectată i-a dat iluzia că s-a întors în timp, tot ce o înconjoară i-a amintit de ceea ce pierduse.

În seara primei sale misiuni criminale, ea se despărţise de pumnalul lui Sarnek. Uciderea cu acea armă ar fi fost o trădare a fostului său stăpân. Şi-a amintit prea bine în acea zi, cu atâţia ani mai devreme, când a jurat că nu va mai fi niciodată un ucigaş angajat. Şi chiar dacă a abandonat ultima scrisoare a lui Sarnek într-o cabană din apropierea satului Huyé, ea încă o cunoştea pe de rost. Ani de zile, ea a fost garantul jurământului ei. Alte iubiri şi o viaţă întreagă au separat-o acum de moartea ei, dar într-un fel Sarnek a fost mereu alături de ea. Ca pumnalul pe care i l-a dat, pe care Doubhée l-a purtat în talie în toţi aceşti ani.

L-a pus cât de bine a putut, apoi l-a înfăşurat într-o bucată de catifea şi l-a închis într-o cutie pentru totdeauna. Apoi a luat arme noi şi a plecat. Sperând că Sarnek va înţelege.

Aşa a început totul. Cu uimire, Doubhée şi-a dat seama că îşi amintea totul, ca şi nu ar fi trecut o zi de la ultima ei crimă. Criminalul din ea a adormit în tot acest timp, gata să revină în acţiune la momentul potrivit. Uneori, Doubhea a crezut cu groază că a căzut la fel de jos ca cel mai mare duşman al ei, Rekla, Păstrătorul Otrăvurilor, pe care l-a ucis cu mulţi ani în urmă. Ea a fost prea întinerire datorită unui philtre magic, care a negat, de asemenea, vârsta ei.

"Suntem diferiţi, o fac pentru poporul meu", s-a justificat ea însăşi, care nu le-a luat gustul amar din acele nopţi petrecute înşelând timpul şi făcând orori în ciuda jurămintelor ei.

— Cât de obosit arăţi...", a exclamat Baol, reţeta sa, în timp ce intra în cort.

Doubhée s-a speriat. Nu şi-a salvat puterile în ultimele săptămâni. Ea a ieşit aproape în fiecare noapte şi rareori a dormit mai mult de câteva ore.

— "Am studiat hărţile noastre pentru întâlnirea de mâine", a minţit.

Baol şi-a permis să zâmbească.

— S-ar putea să nu fi fost necesar. Noaptea trecută, un incendiu a izbucnit în vest.

Doubhea a simulat surpriza.

— Unde, mai exact?

— În tabăra elfilor. Soldaţii staţionaţi în apropierea satului Casta au fugit. I-am capturat pe unii dintre ei, alţii au murit în luptă. Doar câţiva au scăpat.

— Norocul ne-a zâmbit, a spus Doubhée, purtând la buze paharul de baol de lapte cald care i-a adus.

— Nu e vorba de noroc.

Doubhea nu a vrut să umple tăcerea care a urmat; s-a mulţumit cu o înghiţitură.

— E o altă lovitură din partea misteriosului asasin, aliatul nostru anonim.

Zvonul că un asasin extrem de talentat făcea ravagii în rândurile inamice s-a răspândit şi în rândul trupelor lumii emeredere. Doubhée a minimalizat întotdeauna zvonul, în timp ce pretindea o dată sau de două ori pentru a trimite unii dintre oamenii săi să investigheze.

— Ce contează identitatea lui pentru noi? "El ne ajută, asta e cel mai important lucru", spune ea, ţinându-şi paharul gol ordonantei.

— Dacă ar fi fost unul de-al nostru, ar fi putut fi şi mai util.

— Dacă ar fi vrut să lucreze ca o echipă, s-ar fi făcut deja cunoscut. Probabil e un călăreţ singuratic.

A vrut să se ridice, dar un genunchi inflamat a oprit-o. Baol a înţeles imediat şi a fugit să-l ajute. Cu discreţie, aşa a făcut-o mereu. De aceea Doubhée l-a ţinut aproape de ea. Uneori i se părea că-şi citea gândurile. El a fost mereu acolo când ea a avut nevoie de el, fără să-l facă vreodată să simtă că ea era bătrână sau inutilă. Şi el a fost singurul în faţa căruia nu i-a fost ruşine să-şi arate slăbiciunea şi oboseala. Dacă ar fi putut să spună cuiva ce face, că cineva ar fi fost Baol. Dar ştia că secretul ei era unul pe care noi nu-l împărtăşim.

Rânduiala a însoţit-o pe un scaun şi a ajutat-o să-şi pună armura uşoară pe care o purta de când s-a întors pe câmpul de luptă. Tori o avertizase: de fiecare dată când efectul poţiunii se decolora, se simţea un pic mai în vârstă, un pic mai multă snudge. De când a folosit-o, articulaţiile ei au făcut-o să sufere mai mult, vederea i-a scăzut şi s-a simţit chiar obosită. Acest philtre a avut un preţ, şi acel premiu a fost chiar viaţa lui. În tabără, se zvonea că regina se ofilea la vedere, dar nimeni nu a fost surprins de acest declin rapid. El a fost învinuit pentru îndoliările sale recente - moartea soţului ei şi cea a fiului ei.

La rândul său, Doubhée nu era îngrijorat. I s-a părut o înţelegere cinstită. Ea a devenit conştientă de trecerea timpului în ziua naşterii lui Ner: dintr-o dată, şi-a dat seama că într-o zi va muri. Încă mai avea multe zile de glorie în faţa ei. Suficient pentru a suporta bătrâneţea şi degradarea lentă a corpului său. Ulterior, soţul ei a predecedat-o, şi apoi a fost rândul fiului ei, şi nu a mai fost brusc loc pentru glorie sau bucurie. Începuse să se gândească la moarte cu seninătate, chiar şi cu uşurare. Cel mai bun din viaţa ei a fost acum în spatele ei şi tot ce a rămas au fost amintiri. Şi-a sacrificat de bunăvoie sfârşitul vieţii pentru poporul ei.

— Ei bine, ce ne rezervă programul astăzi?", a întrebat Baol după ce s-a îmbrăcat.

Ordonanta a a privit-o grav.
— Am nişte veşti care nu-ţi vor plăcea.

6

Le dernier rêve

Shyra şi-a încheiat povestea cu o luciditate nemiloasă. Prăbuşirea vieţii sale, pierderea idealurilor sale, o suferinţă constantă, apoi un sentiment de goliciune, atracţia morţii... Şi, în sfârşit, angajamentul faţă de rezistenţă. Aceiaşi bărbaţi cu care s-a luptat şi pe care i-a considerat trădători înainte de sacrificiul surorii ei i s-au părut brusc a fi în lumea reală. Aşa a decis să li se alăture şi să lupte cu Kryss.

Adhara a ascultat în tăcere, uimit. Totul s-a luminat brusc, iar călătoria lui de la explozia portalului avea sens.

După povestea ei lungă, Shyra părea secată. Dar când s-a uitat în sus, Adhara a văzut că ardeau de furie.

Războinicul a început să facă sute de paşi, bărbia în poziţie verticală, ca şi ar fi vrut să şteargă orice urmă a slăbiciunii care a făcut-o să se confeseze unui străin.

Adhara a simţit că a venit timpul să-şi deschidă inima la rândul ei.

— Ai fost sincer cu mine. Acum depinde de mine să fiu cu tine.

I-a spus totul, de la trezirea pe pajişte până la visele în care Lhyr s-a manifestat. Ea nu a făcut nici un secret de natura ei ca Sheireen, Adrass, San şi Amhal.

Shyra se uita acum la ea cu alţi ochi. Nu mai era ură în ochii ei, ca şi povestea lui Adhara ar fi atins o frânghie secretă în ea.

— Aşa am ajuns aici, concluzionează Adhara.

Ea a fost cea care s-a simţit epuizată, dar şi uşurată.

— Unde este Marvash chiar acum?", a întrebat Shyra.

Adhara a dat din cap.

— Am plecat imediat după ce l-am rănit.

— Eşti conştient că această bătălie din care eşti unul dintre protagonişti are loc de milenii, nu?

— Ştiu că istoria lumii emeregaţi este determinată de alternanţa Marvash şi Sheireen, şi că destinul lor este să se confrunte unul cu celălalt pentru totdeauna.

— Marvash este răul personificat, Adhara, spune Shyra cu gravitate. Zeii noştri sunt cu toţii binevoitori. Răul a fost adus pe lume de Marvash însuşi, principiul tuturor malignităţilor, un adorator al morţii şi sursa tuturor suferinţelor.

A scuipat pe podea cu dispreţ.

— În realitate, nici măcar nu se numeşte Marvash. Numele lui real, l-am şters. Doar preoţii din Sheraar îl cunosc şi îndrăznesc să-l pronunţe.

— Amhal este diferit de celelalte, a afirmat Adhara cu convingere. E bine în el, dar a fost sufocat de San.

— San, nepotul fostei Sheireen...

Adhara a dat din cap.

— Ciclul este pervertit. În istoria noastră, nu există nici o urmă de rudenie între Marvash şi Sheireen.

Shyra părea îngrijorată.

— Pentru noi, Marvash şi Sheireen sunt doar legende îndepărtate. Din moment ce am trăit aici, în Mherar Thar, nu am mai văzut. Cei mai mulţi dintre noi nici măcar nu mai cred, sunt convinşi că sunt doar figuri mitice.

— În cazul în care ar putea fi cazul ..., oftat Adhara.

Shyra avea un zâmbet sarcastic.

— Aşa ne aparţine Erak Maar! Marvash şi Sheireen nu mai sunt nici măcar elfi, ci oameni.

Adhara s-a uitat la ea interogativ, iar Shyra a explicat:

— Primul Marvash a fost un elf, cred că ştii asta. La acea vreme, elfii nu puteau avea copii şi nu mureau. Era o rasă perfectă, trăind în armonie cu lumea şi cu zeităţile. Cei mai talentaţi erau într-o castă preoţească dedicată închinării zeilor. Unul dintre ei s-a distins de ceilalţi prin inteligenţa şi sensibilitatea sa, şi curând a devenit fiul preferat al zeilor. Nimeni nu şi-ar fi imaginat că în spatele acestei creaturi virtuoase era de fapt primul Marvash din istorie. Abia de-a lungul timpului au început să apară semnele adevăratei sale personalităţi. Prin dinte de a trăi printre zei, Marvash a ajuns să invidieze puterea lor de a crea. A fost suficient pentru un zeu să dorească ceva pentru ca acesta să apară; a fost aceeaşi dorinţă care i-a dat viaţă. Elfii, pe de altă parte, nu numai că nu au procreat, dar ei, de asemenea, nu au cultivat pământul, hrănindu-se cu ceea ce zeii erau dispuşi să-i părăsească. Marvash n-a putut suporta. A încercat prin toate mijloacele să dezlege secretul zeilor, pentru a reuşi să creeze ceva. A încercat să sculpteze statui şi simulacrumi, dar niciunul dintre aceste obiecte nu era în viaţă. Să-i dea viaţă nu era la îndemâna lui, şi asta l-a înnebunit. Aşa că într-o zi, furios, a spulberat una din statuile pe care le-a modelat. Piesele lui au apărut în toate direcţiile, iar una dintre ele a atins o pasăre pe o ramură. A căzut mort la pământ. Atunci Marvash a înţeles: dacă elfii nu puteau crea, puteau distruge. Dacă zeii aveau puterea de a respira viaţă, elfii le-au potrivit într-un singur fel: prin îndepărtarea ei. Marvash s-a dus imediat la cel mai bun prieten al său, pe care îl considera un frate, şi l-a ucis cu sânge rece. Nimeni dinaintea lui nu a fost în stare să facă acest lucru, pentru că elfii erau nemuritori. A fost prima crimă din istorie. Cu mâinile pătate de sânge, a izbucnit cu un râs nebun şi disperat, pentru că în sfârşit şi-a dat seama să devină egalul zeilor. De aceea îi spunem "Marvash", Distrugătorul.

Shyra s-a oprit uşor.

— Shevraar însuşi a fost cel care l-a oprit, trăgând o nouă creatură de oţel şi foc: Sheireen, care reuşeşte să-l înlănţuie pe Marvash în măruntaiele Pământului cu toţi urmaşii săi. Cu toate acestea, ea nu l-a putut ucide, pentru că prima crimă l-a făcut cu adevărat un zeu. Când bătălia s-a sfârşit, zeii au decis să abandoneze pământul şi elfii pentru destinul lor. Ei s-au retras în Ehalir, Paradisul Ascuns, şi nu s-au mai întors. Elfii au devenit capabili să procreeze, dar şi-au pierdut nemurirea. De-a lungul secolelor, Marvash a încercat periodic să se întoarcă, trimiţându-şi discipolii, Distrugătoarele, la Erak Maar. De fiecare dată, Shevraar a făcut un nou Sheireen. Şi aşa timp de secole. Toţi erau elfi, ştii? Nu există loc pentru oameni în această legendă. Şi acum spune-mi că tu, care abia ai câteva picături de sânge elfi în vene, eşti un Sheireen, şi că fiul unei nimfe este un Marvash! Acest lucru dovedeşte că Erak Maar nu mai este al nostru, nu a fost pentru mulţi, mulţi ani.

Shyra zâmbeşte din nou, un zâmbet trist şi fără iluzii. Adhara s-a întrebat dacă s-a gândit la tot ce a pierdut pentru a urmări un vis care i-a apărut acum în toată nebunia ei.

— De ce tu, Adhara?", a spus ea, în cele din urmă uitându-se la ea.

Ochii lui erau plini de durere de neconsolat.

— De ce tu visezi la sora mea, când eu, cel care o invoc în fiecare zi, am căutat-o în fiecare oră din viaţa mea, de când am scăpat din temniţa în care Kryss m-a închis, nu-i mai aud vocea? De ce te-a rugat pe tine şi nu pe mine să mă ajuţi?

— "Este preoteasă", a observat Adhara.

— Spui adevărul. Acesta a fost dedicat cultului lui Phenor, zeiţa pământului şi fertilităţii. E un fel de dublu Shevraar, dar e greu de explicat cuiva care nu e elf... Shevraar şi Phénor sunt două feţe ale aceleiaşi monede, principiile masculine şi feminine ale forţei creative. Unul îl distruge pe cel vechi, celălalt îl înlocuieşte pe cel nou. Ele sunt entităţi separate, şi, în acelaşi timp, inseparabile.

— Şi eu sunt Consacratul, a spus Adhara. De aceea a vorbit cu mine şi m-a îndrumat către tine. Aceste vise, şi acest sentiment ciudat care m-a însoţit de când am pus piciorul pe acest pământ, ca şi aş şti exact unde să mă duc... A vrut să te găsesc. Există un sens la toate. Nu sunt aici din întâmplare, face parte dintr-un plan.

— Şi ce ar fi?", a întrebat-o cu amărăciune pe Shira.

El părea să vadă în faţa ochilor ei faţa surorii ei, înainte ca ea să fie sacrificată de Kryss, iar remuşcările de a fi contribuit la nenorocirea ei au cântărit mai mult ca niciodată.

— Amhal poartă un medalion care emite o lumină roşie, identică cu cea pe care am văzut-o în visul meu pe pieptul surorii tale.

Shyra s-a apropiat de ea şi a examinat-o cu intensitate.

— De când m-am alăturat rezistenţei, nu am încetat să-l caut pe Lhyr pentru o clipă. Dar n-am aflat niciodată unde era. Nimeni nu ştie unde a fost dusă, nimeni nu pare să-i supravegheze închisoarea. E ca şi ar fi fost înghiţită de nimic.

Războinicul i-a trecut nervos mâna peste capul ras.

— Singurul lucru pe care am reuşit să-l ştiu a fost că în ziua răpirii avea o privire ciudată şi purta un medalion roşu. Unul dintre preoţii noştri spune că există artefacte magice capabile să subjuge voinţa şi să servească drept canal pentru anumite sigilii. Sunt sigur că medalionul pe care îl purta sora mea este cheia acestui sigiliu, şi că el este cel care o ţine prizonieră.

Adhara se gândeşte o clipă.

— Amhal este diferit de când s-a aliat cu Kryss: măcelăreşte oameni nevinovaţi fără să-şi facă pleoapa. N-ar fi făcut-o înainte...

— "El este un Marvash", a spus Shyra, un sceptic.

Adhara a dat din cap.

— Nu-l cunoşti... Mi-a salvat viaţa, mi-a dat un nume... Dacă sunt cine sunt, e parţial din cauza lui. Înainte de a-l întâlni pe San, se lupta cu impulsurile sale, nu se poate să se fi predat aşa fără nici un motiv.

— I-am explicat istoria Marvash. Nu există nici o speranţă, Adhara, sunt creaturi corupte până în măduva oaselor. Răul este vocaţia lor, uciderea pittance lor, şi nu există nici o voinţă de a sta împotriva ei. Da, prietenul tău poate fi o persoană normală în trecut, înainte ca adevărata lui natură să se trezească. Dar era doar o aparenţă, masca în spatele căreia Marvash se ascundea în ochii lumii.

— L-am sărutat! exclama Adhara. Acolo, în luminiş, când ne-am luptat. L-am sărutat şi am simţit că era încă acolo, sub medalionul ăsta, sub armura insensibilităţii pe care a făurit-o. Şi o să-l salvez. Îl voi ajuta să devină din nou el însuşi.

— Soarta ta este clară: ucide-l sau să fie ucis de el. În toată istoria, nici un Marvash nu i-a pus vreodată pe urme. Toţi au mers direct spre scopul lor, însămânţând moartea şi distrugerea, sau murind în această încercare. Şi de fiecare dată când un Marvash a învins, o civilizaţie, un popor, un oraş au fost măturate, şi un nou ciclu a început. Depinde de Sheireen să se opună Marvash-ului. Zeii au decis asta, şi nu te poţi răzvrăti împotriva voinţei lor.

— La naiba cu zeii! Adhara a urlat. Ei nu au fost cu mine când am venit pe lume pe acea pajişte, nici nu vor fi cu mine la sfârşit, când mă uit în ochii lui Amhal şi-l rup de la sine. Ai spus-o chiar tu: zeii s-au retras în Ehalir, au abandonat această lume destinului ei, m-au abandonat! Singură, şi în felul meu, voi pune capăt acestei nebunii!

Shyra stătea nemişcată, cu ochii aţintiţi în ai lui Adhara.

— Blasfemiezi şi o faci în faţa unei soţii a lui Shevraar. Poate că înfăţişarea mea te înşeală, dar sunt preoteasă, chiar dacă prin arme îl glorific pe Dumnezeul meu.

— Gândeşte-te ce vrei. Cât despre mine, ştiu că sunt singură în această lume, acum mai mult ca niciodată, şi că nu mă voi închina unei soarte pe care nu am ales-o. Îmi voi face datoria, voi fi Sheireen până la sfârşit, dar în felul meu. Şi dacă nimeni n-a făcut-o, eu voi fi prima.

Shyra a zâmbit.

— Eşti mult mai hotărâtă decât pari. Deci, ce ai de gând să faci acum?

— Să-l arunc pe Kryss jos de pe tronul său, a răspuns Adhara rece. Şi pentru început, să-ţi găsesc sora.

A fost însoţită în una dintre camerele săpate în stânca pe care o văzuse în galerii. Se aplecă peste o mică fereastră circulară care dădea spre peşteră şi prin care se filtra o lumină albăstruie. Marea era înaltă, şi nu mai exista nici o urmă de canalul prin care au intrat. Fâşia de pietricele pe care au aterizat a dispărut, de asemenea.

— Suntem izolaţi până mâine dimineaţă, spune Shyra. E o modalitate bună de a ne proteja de duşmanii noştri.

S-a uitat la Adhara şi a adăugat:

— Ai idee unde e Lhyr?

— Ea m-a condus la tine. Cred că îmi va explica şi cum să ajung la ea... Într-un vis, îmi imaginez, aşa cum a făcut-o şi înainte.

Shyra a izbucnit cu un râs batjocoritor. Întotdeauna era ceva disperat în râsul ei, ceva care îngheţa sângele.

— Pe asta trebuie să mă bazez ca să-mi salvez sora: visele unei corcituri!

— Până acum, nu mi se pare că visele mele au minţit, a răspuns Adhara fără să se supere.

Shyra i-a aruncat o privire de jar.

— Atunci visează în seara asta. Şi încearcă să-mi aduci elemente concrete mâine. Apoi vom conveni asupra a ce să facem.

S-a dus la uşă, apoi s-a întors brusc spre Adhara.

— Poţi să lupţi cu asta?, a spus ea, arătând spre braţul ei mutilat.

Adhara l-a ridicat în faţa ei.

— Asta nu m-a oprit să-l înving pe Amhal, dar mi-e tare dor de mâna stângă.

Shyra a rămas tăcută câteva momente.

— Ajută-mă să-mi găsesc sora şi voi vedea ce pot face.

Adhara s-a uitat la ea cu o privire intrigată. Elful i-a întors spatele şi a ieşit fără să adauge un cuvânt.

Adhara a rămas singură, pierdută în mijlocul întregului albastru care transforma peştera într-un loc de vis. Sau un coşmar. Camera nu avea mobilă. O nişă în perete, probabil, a servit ca dulap, în timp ce o alta, suficient de mare pentru a găzdui un corp întins, servea ca pat. Conţinea un sac plin cu paie şi o pătură împăturită. O cameră demnă de o vizuină rebelă.

Adhara se întinse cu un oftat. A refuzat întotdeauna ideea că zeii îi vor decide soarta. Şi acum, pentru prima dată, a simţit că totul urma un plan. A ajuns în acest loc ghidată de un vis, iar preoteasa care a evocat-o era legată de Amhal, şi astfel de misiunea sa, de misteriosul medalion roşu. Ca să nu mai vorbim de faptul că portalul, explodând, a proiectat-o exact acolo unde exista posibilitatea de a rupe pentru totdeauna sigiliul responsabil pentru epidemia care a lovit Lumea Pământeană. Totul coincidea. Zeii erau cei care au condus-o în această peşteră? Cine i-a ghidat inexorabil existenţa pământească către Amhal?

Pe tavan, mica fereastră a proiectat un cerc imperfect de lumină. Valurile l-au făcut să tremure, desenând figuri fantastice peste asperităţile stâncii. Adhara a încercat să citească un mesaj, un semn care ar fi ajutat-o să înţeleagă. În timp ce încerca să dea sens evenimentelor, a adormit.

Silueta iese treptat din întuneric. Mai întâi medalionul, roşu şi strălucitor ca focul. Înfipt în centrul pieptului, era o inimă pulsând cu reflexii sângerii. Restul corpului părea să ia formă şi consistenţă din acest nucleu rău. Pentru prima dată, Adhara a văzut-o pe Lhyr faţă în faţă.

Era o tânără cu o faţă moale, uşor scobită de un chin interior. Avea ochi puri, cristalini, purpurii, iar părul ei verde, neted şi strălucitor, cădea pe umeri. Purta o tunică albă, tăiată în dreptul medalionului, din care curgea sânge. Adhara căuta în zadar în trăsăturile ei pe cele ale lui Shyra.

Imaginea din faţa ei era mută şi bolnavă.

«Spune-mi unde eşti», s-a gândit Adhara. Când a vrut să vorbească, şi-a dat seama că nu poate deschide gura. Şi-a ridicat mâinile – le-a avut pe amândouă din nou, ca întotdeauna într-un vis – şi le-a purtat pe buzele ei, dar le-a găsit cusute. S-a uitat la Lhyr şi a descoperit că gura ei era, de asemenea, sigilată de puncte grosiere de aţă neagră. Anxietatea a paralizat-o.

«Am vorbit cu sora ta Shyra, şi ea m-a crezut. Acum trebuie s-o aduc la tine», s-a gândit ea cu forţă, sperând să comunice cu Lhyr în acest fel.

Medalionul a început să strălucească mai intens, iluminând spaţiul înconjurător cu o lumină roşie sumbră. Închisoarea unde se afla Lhyr era abia suficient de lată pentru corpul său fragil, grinzile de lemn susţineau tavanul jos, iar pereţii erau vopsiţi în negru. Arăta ca un mormânt. Silueta s-a diminuat treptat, până când doar medalionul mai era vizibil, ca o picătură de sânge în mijlocul întunericului. Apoi Adhara a văzut: celula era sub o statuie imensă din lemn, înaltă de cel cel puţin douăzeci de stânjeni. Nu exista nici o urmă de legătură: fie sculptorul era incredibil de calificat sau era tăiat dintr-un bloc. Reprezenta o

femeie emaciată, drapată de păr abundent. Fiecare dintre buclele sale se încheia cu boboci de trandafir. Într-o mână ea ţinea un copac cu ramuri răsucite şi în cealaltă o flacără aprinsă. Expresia ei era severă, aproape încruntată, iar Adhara s-a simţit ca şi cum i-ar fi văzut deja faţa.

Întunericul a cuprins curând viziunea, iar Adhara a distins doar pulsaţia roşiatică a medalionului.

O voce încărcată de suferinţă a suflat cuvinte în elven:

— Repede, fă-o repede, înainte să mor şi Erak Maar să fie pierdut pentru totdeauna.

Adhara a ajuns la medalion; când vârful degetelor l-a atins, o durere pulsatilă i-a trecut prin braţ, i-a coborât pe lateral şi în cele din urmă i-a umplut fiecare fibră a corpului.

A ţipat şi a sărit înapoi.

S-a trezit în camera ei. Nu ar fi putut spune cât era ceasul: lumina era la fel ca atunci când adormise. Dar ceva s-a schimbat. Acum ştia unde moare Lhyr.

7

Războinicii Umbrei

Tinerii războinici erau aliniaţi în rânduri în aerul curat al Noului Enawar. Situaţia nu era favorabilă festivităţilor, dar Doubhée a insistat ca investirea Aminei să aibă loc în public şi cu toate onorurile. Vremurile tulburi au necesitat mai multe oportunităţi de relaxare decât vremurilr de pace şi a trecut mult timp de când poporul său nu le cunoştea. Cerul le-a dat o zi frumoasă însorită, şi veşti bune. Un regiment de soldaţi a reuşit să intre în Makrat, capitala Ţării Soarelui, au trecut de mâinile Consiliului Înţelepţilor, un grup de oameni fără scrupule care au profitat de anarhia cauzată de boală pentru a cuceri oraşul. Recent, Kalth s-a dedicat doar eliberării sale.

— Nu crezi că există alte priorităţi decât recuperarea unui oraş al morţilor vii? Elfii sunt încă în ofensiva, şi în curând întreaga Ţară a Vântului va fi în posesia lor, a obiectat Doubhée atunci când nepotul său şi-a exprimat intenţia de a lua Makratul înapoi.

— Războiul ăsta, îl pierdem, şi tu ştii asta. Boala ne-a oferit un armistiţiu, e adevărat, dar poţiunea Theanei nu e o soluţie definitivă. Tocmai pentru că totul merge prost trebuie să ne recâştigăm capitalul. Trebuie să le arătăm oamenilor noştri că nu i-am abandonat, trebuie să le dăm motive să spere. Şi timpul este potrivit: epidemia este afectată, ne putem concentra pe două fronturi.

Doubhée a fost în stare doar să se închine.

Kalth era lângă ea, în uniformă militară. El nu a călcat niciodată pământul unui câmp de luptă, dar ştia că timpul cerea un rege războinic, şi ca atare s-a prezentat aşa în faţa poporului său. Purta o armură foarte simplă, mai potrivită pentru luptă decât pentru paradele militare. Armură care nu văzuse niciodată umbra sângelui sau a oţelului, dar nu conta. Doubhée a simţit că oamenii se uitau la nepotul său cu admiraţie şi speranţă, care erau întotdeauna reînnoite.

De asemenea, s-a oprit pentru o clipă, uitându-se la băiat. Avea părul uşor ondulat, de un negru strălucitor şi ochi serioşi şi clari; arăta serios şi absorbit al cuiva obişnuit să ghideze oamenii. Kalth era imaginea tatălui său, un Neor încă tânăr şi cu cele mai bune dintre abilităţile sale. Asemănarea era atât de mare încât a rănit-o. Uitându-se la Kalth, aproape că îşi putea imagina că fiul ei nu era mort, că soarta i l-a returnat de bunăvoie. Ştia, desigur, că nu era cazul. Trebuia să îngroape durerea pierderii lui adânc în inima ei. Evenimentele nu au lăsat loc de doliu, dar au cerut curaj şi putere sufletească. Era o rană pe care n-o putea vindeca. Era încă în pântecele ei, unde fiul ei crescuse timp de nouă luni, şi nu a încetat să sângereze nici o clipă. Doubhée s-a întrebat cât de mult din suferinţa insuportabilă care o chinuia noaptea şi i-a tăiat respiraţia a jucat în decizia ei de a bea poţiunea.

Kalth s-a întors spre ea şi i-a zâmbit.

— Eşti gata?

Doubhée a dat din cap. Tânărul rege s-a apropiat de sora lui. Amina purta o uniformă neagră, ceea ce a făcut-o o umbră printre umbre. Părul ei era tăiat scurt, ca întotdeauna. A

ridicat capul, şi ochii ei se oglindiră în cei ai fratelui ei geamăn. Pe faţa ei era un amestec de gravitate şi determinare.

Cu câteva luni mai devreme, în ciuda greutăţilor cu care se confruntase, ea încă mai avea înfăţişarea unui copil. Nu mai era. Antrenamentul zilnic cu bunica ei, realizat cu o perseverenţă pe care o demonstrase anterior doar în capricii, a transformat-o într-o femeie. Acum semăna cu fratele ei, pe care exercitarea puterii l-a maturizat foarte repede.

Kalth şi-a scos sabia cu un gest elegant şi a întins lama spre Amina.

— Juri să-ţi serveşti regele, pământul şi Lumea Pământeană cu loialitate şi fidelitate până la moarte?

El a rostit aceste cuvinte pe tonul pe care l-a folosit şi cu ceilalţi tineri aliniaţi în faţa lui, care intrau şi ei în grupul de spioni al reginei în acea zi.

Amina îi aruncă o privire arzătoare de pasiune şi credinţă, privirea unui supus pentru regele lui.

— Jur, a spus ea, şi şi-a trecut palma peste lamă, până când o picătură de sânge a curs.

Şi-a şters sabia pe cămaşă şi a sărutat-o.

A fost apoi rândul lui Doubhée. Când a luat pumnalul lui Baol, a fost cuprinsă de un fior. De-a lungul învăţării nepoatei sale, ea a fost lovită de o întrebare: era corect sau nu să o înveţe să ucidă un om, să arunce în aer şi să se infiltreze pe teritoriul inamic pentru a vărsa sânge? Încă nu a găsit răspunsul. Dimpotrivă, dându-i acest pumnal a pecetluit soarta Aminei pentru totdeauna. De aceea a ezitat puţin.

Dar când s-a uitat la faţa ei, văzându-i uniforma imaculată, s-a simţit mândră.

— Fie ca noaptea să-ţi fie o însoţitoare credincioasă, fie ca umbrele să te ajute. Începând de azi, vei fi un Războinic al Umbrelor, spuse în sfârşit solemn.

Petrecerea, deşi sobră, nu a fost lipsită de bucurie. Doubhée a privit-o pe Amina glumind cu Kalth. A trecut mult timp de când nu i-a mai văzut atât de uniţi. De fapt, nici măcar nu au fost. Dar durerea apropie, iar gemenii erau singuri până acum. Fea rătăcea prin grădină părând uluită, urmată de doamna de companie pe care o desemnase Kalth. Amina s-a întors prea târziu. Suferinţa şi chinul au frânt-o pe mama lor, care nu a mai părăsit această stare de uimire. Din viaţa ei anterioară, ea şi-a amintit puţin, iar copiii ei înşişi au fost amintiri conturate. I-a luat mult timp să-şi recunoască fiica şi cu siguranţă nu a înţeles nimic despre ceremonia care tocmai a avut loc. Era mai bine aşa. Fosta Fea nu ar fi acceptat niciodată ca fiica ei să devină spion.

Doubhée s-a apropiat de nepoţii ei şi i-a zâmbit Aminei.

— Ştii că ucenicia ta nu s-a terminat, nu?

Fata s-a întors spre ea.

— Vrei să exersezi puţin?

Ştia foarte bine că de ceva timp bunica ei nu mai poate lupta. Ultima dată când au încrucişat săbiile, Amina a învins-o dintr-un singur atac.

— Încă nu eşti pregătit să mergi pe câmpul de luptă, spuse Doubhée.

— Sunt conştientă de asta, a răspuns Amina grav. Nu sunt capul fierbinte din trecut, credeam că ai înţeles!

— Bineînţeles că am înţeles, a spus Doubhée cu o voce moale.

— Şi mai ştiu că admiterea mea în Războinicii Umbrelor este un semn de încredere şi că trebuie să mă ridic la înălţimea situaţiei. O să vezi că o să reuşesc. Ştii că atunci când îmi bag ceva în cap, nu renunţ uşor.

Doubhée i-a mângâiat părul, zâmbind. Apoi s-a întors să plece.

— Ne vom vedea la următoarea întâlnire, atunci.

— De ce nu rămâi să petreci cu noi?

— Am treabă de făcut, i-o tăie regina.

Trebuia să se pregătească pentru noapte, singura dată când se simţea cu adevărat în viaţă. Aceste ambuscade nocturne au devenit un fel de drog pentru ea. Şi în acea noapte, avea multe de făcut.

Elful urla de durere. Doubhée a rămas de gheaţă şi a tras mai tare de frânghiile cu care l-a legat de copac. Pumnalul, strâns în mâna dreaptă, era plin de sânge. Faţa unei tinere fete care a luat locul feţei reginei a crăpat cu un zâmbet amar. În trecut, nu ar fi fost niciodată capabilă de un astfel de act de cruzime. În trecut, uciderea era respingătoare pentru ea, şi provocarea în mod intenţionat a durerii era ceva ce nici nu şi-ar fi putut imagina.

«Cum ne schimbă timpul», s-a gândit cu ironie dureroasă.

— Asta se poate opri oricând doreşti. Tot ce trebuie să faci e să-mi spui adevărul.

Elful a ridicat o privire rugătoare spre ea.

— Omoară-mă, a implorat.

— Nu până nu-mi spui ce vreau să aud.

— Nu-mi poţi cere să trădez.

— Atunci vei suferi.

I-a tăiat pielea din nou, încet, ca şi cum ar fi savurat acel moment.

«Ca şi cum Bestia ar fi din nou în mine», s-a gândit ea, în timp ce elful urla.

L-a apucat violent de faţă.

— Ce sunt aceste obiecte ciudate pe care le ridicaţi peste tot în satele cucerite?

El a scuturat capul, atât de tare cât i-a permis strânsoarea puternică a inamicului său. Doubhée a plecat de lângă el şi a început săeargă în sus şi-n jos prin mica poieniţă unde îşi ducea prada. La scurt timp după ce Theana i-a spus despre aceste obeliscuri, ea începuse. Prima dată, interogatoriul a dus la moartea prizonierului său.

Acum, în faţa acestui elf acoperit de sânge şi cicatrici, certitudinea ei oscila. Victoria, salvarea poporului său justificau o asemenea violenţă? Era într-adevăr singura armă pe care a avut-o, sau ceva obscur, ceva îngropat de mult în ea, era înviat?

A apăsat lama pe gâtul elfului şi a fost tentată să o împingă în el. Cu toate acestea, ochii lui au exprimat o rugăciune atât de trist că Doubhée a fost sfâşiată.

— Dacă nu vrei să-mi spui ce sunt obeliscurile alea, atunci spune-mi unde e Kryss.

Elful şi-a lărgit ochii.

— Nu mă poţi întreba asta! E regele nostru, e totul pentru noi! Taie-mă în bucăţi, jupoaie-mă de viu, nu-ţi voi spune!

Doubhée i-a dat drumul la gât şi i-a tăiat piciorul cu precizie chirurgicală. Elful urla din nou.

— O să sângerezi până mori. Nu va fi o moarte frumoasă. Vorbeşte şi îţi dau lovitura de graţie.

— Nu..., geme elful.

De data asta ea a fost cea care a ţipat. I-a înfipt lama în gât şi i-a lăsat corpul să se ghemuiască pe frânghiile care l-au ţinut de copac, până când zgomotul s-a stins.

O greaţă chinuitoare o cuprinde. Se simţea teribil de murdară, ca cu ani în urmă, când după fiecare contract de hoţ se arunca în apa îngheţată a Fântânii Întunecate. Dar au trecut prea mulţi ani de atunci, şi nu a existat nici o apă suficient de pură pentru a o spăla de tot ceea ce a văzut, nici de ceea ce tocmai a făcut.

Îngrozită, şi-a scăpat pumnalul, iar vederea mâinilor ei netede, corpului ei întins şi gata de acţiune aşa cum a fost în trecut, a înnebunit-o de furie. Pentru că dacă muşchii erau cei de altădată, dacă membrele ei erau la fel de viguroase şi pline de viaţă ca în tinereţe, sufletul său era mai greu ca niciodată. Darul lui Tori s-a dovedit a fi mai groaznic decât şi-a imaginat.

Şi-a lăsat victima spânzurată de frânghie, cu capul căzut pe piept şi a fugit cât de repede a putut în tabără, la viaţa ei reală. Soarele va răsări în curând peste vârfurile pinilor şi îi va întoarce ridurile iubite.

S-a furişat în tabără, ca de obicei. Nimeni prin preajmă, doar sunetul respiraţiei oamenilor săi adormiţi. În acea noapte din nou, totul a mers bine, în acea noapte secretul său era păstrat încă.

De îndată ce a trecut pragul cortului, a îngheţat. În lumina slabă, o figură neagră s-a întors când a auzit foşnetul uşor al pânzei întinse. Amina. A antrenat-o foarte bine.

Ochii lor s-au intersectat, iar Doubhée s-a gândit că în acel moment trebuie să fi părut un pic mai în vârstă decât nepoata ei. Era ca şi cum trecutul şi prezentul s-ar fi întâlnit.

— Cine eşti? a răcnit Amina, dar întrebarea a murit pe buzele ei.

În faţa tinerească a intrusului, ea a recunoscut instantaneu faţa bunicii sale.

Doubhée a vrut să fugă; din nou, poţiunea o trădează. Şi-a simţit pielea contractată, muşchii slăbind. A mers înainte, iar Amina a fugit să o susţină.

Nepoata şi bunica ei s-au trezit în genunchi pe podea. Doubhée se uita la Amina cu un zâmbet mic.

— Te rog să nu spui nimănui, a murmurat ea.

I-a explicat totul. În timp ce vorbea, seriozitatea acţiunilor ei părea de neiertat pentru ea. De la început, ea s-a întrebat constant dacă poţiunea lui Tori conţinea ceva rău.

Amina a ascultat în tăcere, uimită.

— Am făcut-o pentru că trebuia să intervenim urgent pentru a opri acest război. Şi din moment ce vârsta nu mi-a dat posibilitatea de a face acest lucru, mi-am acordat-o singură. Pentru că războiul este un monstru care îi devorează pe cei tineri şi pe cei puternici, în timp ce viaţa, în cruzimea ei, tinde să-i elimine pe cei bătrâni şi pe cei slabi. Bătrânii ca mine.

Amina se tot uita la ea fără să spună nimic. Totul în ea exprima un reproş din care Doubhée nu putea scăpa.

— Nu te-ai gândit la mine? a aruncat în cele din urmă, rupând tăcerea. Am nevoie de tine.

Doubhée a rămas interzisă. A simţit ceva topindui-se în piept.

— Sunt încă aici.

— Îmbătrâneşti văzând cu ochiul. Pari mai în vârstă decât în dimineaţa asta! Când mă gândesc că ai avut tupeul să-mi ceri să-mi opresc nebuniile şi să nu mă sacrific inutil!

— Nu are nimic de-a face cu asta...

— O, da? Crezi că nu e o nebunie să te joci de-a justiţiarul solitar când ai o armată de condus? Îţi distrugi cu bună ştiinţă viaţa, mă abandonezi..., sughiţă fata, cu ochii uzi.

Şi, dintr-o dată, Doubhée a înţeles dezamăgirea nepoatei sale, sentimentul de trădare pe care l-a simţit. Şi şi-a dat seama că nu avea cum să se justifice. S-a dus la ea şi a luat-o în braţe, dar fata s-a retras.

— Nu aşa vei rezolva lucrurile! Trebuie să încetezi să mai iei poţiunea aia!

— Nu pot.

— Spune-mi ce semnificaţie are antrenamentul pe care mi l-ai dat?

— Te face mai bună decât mine.

Amina şi-a muşcat buzele, şi-a strâns pumnii.

— Dar am vrut doar să fiu *ca* tine, am vrut mai mult decât orice!

— Din păcate, nu sunt cine credeai că sunt.

— Şi de ce nu poţi deveni pentru mine? Am reuşit să mă îmbunătăţesc.

Amina a izbucnit în lacrimi. Stând în noua ei uniformă, părea din nou o fetiţă.

Doubhée s-a apropiat uşor de ea.

— Iartă-mă, a murmurat, iar nepoata şi-a lăsat capul pe pieptul ei.

— Promiţi că nu o vei mai face?, a întrebat Amina, retrăgându-se.

Dar ştia răspunsul la întrebare. A citit-o în ochii lui Doubhée.

— Am mers prea departe, nu mă pot opri. Oricum, aproape că nu mi-a mai rămas deloc poţiune.

— Şi nu mai vrei să iei alta?

Doubhée a dat din cap cu un zâmbet trist. Amina nu i-a întors zâmbetul; ceva s-a rupt în ea, Doubhée a simţit-o. Întotdeauna vine o vreme când miturile ajung să-i dezamăgească pe cei care cred în ele. Şi tocmai pe cadavrele lor îşi construiesc identitatea. Cu toate acestea, ar fi preferat ca Amina să-şi păstreze iluziile un pic mai mult. Din fericire, în curând totul se va termina cu ultima sa misiune.

8

Templul lui Phenor

Amhal a ajuns la porţile Orvei după opt zile de mers pe jos, două mai puţin decât estimase San. Nevoia de a-l găsi era atât de arzătoare încât l-a făcut să călătorească pe distanţa dintre el şi capitală.

Doi gardieni, staţionaţi în faţa porţii uriaşe sculptate din lemn, au încercat să-l oprească. În clipa următoare, erau întinşi pe pământ, cu trupurile străpunse de câte o suliţă.

— Te rog iartă prostia acestor gardieni, spuse un elf în limba Lumii Pământene. Nu au recunoscut sigiliul de pe pieptul tău. Te rog să intri. Te aşteptam.

Amhal şi-a trecut degetele peste medalion. Şi-a tăiat pieptarul de piele, astfel încât acesta era întotdeauna vizibil; s-a lipit acum atât de perfect la pielea lui că era singura modalitate de a-l arăta.

Elful l-a condus printr-un coridor lung de lemn. În Orva, toate clădirile erau construite din acest material, chiar dacă i se dădea aspect de piatră, cărămizi, sau chiar marmură.

Ghidul său a luminat calea cu un obiect de sticlă ciudat din care emana o lumină lăptoasă, o vrajă căreia Amhal nu-i putea înţelege natura. În plus, acest gardian nu era magician, el a simţit. Dintr-o dată iluminatul s-a schimbat, şi coridorul orb strălucea cu reflecsii verzui.

— Aproape am ajuns.

Au ieşit într-o peşteră uriaşă, cu o boltă înaltă de cel puţin douăzeci de stânjeni şi cu arce ascuţite în formă de ogivă. Plutea un miros de răşină şi pădure, şi mirosul caracteristic al magiei. Aerul era saturat, vibra. Îngustând ochii, Amhal aproape că l-ar fi putut vedea tremurând, ca în zilele fierbinţi.

În faţa lor a apărut un portal gigantic. Era lat doar de câteva braţe, şi era aproape până în partea de sus a bolţii. Rama sa era decorata cu o inscripţie elven. Amhal a încercat în zadar s-o descifreze.

— Ce este scris acolo sus?, a întrebat el.

— Numele celor care şi-au dat viaţa pentru a construi acest portal. Vezi tu, Erak Maar şi pământul locuit de elfi sunt foarte departe; nu numai Saar, dar, de asemenea, periculoasa Pădurea Întunecată le separă; reunirea a două locuri atât de îndepărtate necesită o cantitate incredibilă de magie. Imaginează-ţi că regele nostru a trecut prin acest portal toate trupele pe care le-a condus la cucerirea Erak Maar. Un sigiliu simplu nu ar fi fost de ajuns. De aceea, pe lângă sacrificiul magicianului care l-a creat, a cerut o sută de elfi, al căror sânge a pătruns în fundaţia acestui portal. Numele lor au fost trasate cu acel sânge.

Amhal s-a apropiat. Inscripţia era gravată, dar interiorul literelor era într-adevăr pictat într-o culoare roşie cărămizie. Sânge. Sângele a o sută de oameni nevinovaţi. Pe asta s-a bazat visul lui Kryss.

A observat suprafaţa tremurândă a portalului. Verde, translucid, plutea ca un voal foarte uşor fluturat de un curent imperceptibil de aer.

— Ştii cum funcţionează?, a întrebat elful.

Amhal a dat din cap. San i-a explicat chiar înainte să treacă prin porţile oraşului. Şi-a dus degetele la medalion.

— Desigur, nu vei ajunge direct în Erak Maar, a continuat elful. Construirea unui portal în casa inamicului este imposibilă. Dar te va duce la malurile Saarului.

San i-a spus că un balaur îl va aştepta acolo. Apoi totul va fi simplu.

Amhal şi-a scos pumnalul şi şi-a tăiat unul din degete rămase la mâna stângă. Sângele ţâşneşte, cu acea consistenţă specială care, încă din copilărie, era semnul naturii sale amestecate. Şi-a mişcat mâna, aruncând câteva picături pe portal, ceea ce l-a activat imediat.

Voalul verde se estompează pentru a face loc unei suprafeţe albăstrui, asemănătoare apei. Amhal s-a uitat la ea fără o umbră de emoţie. A înaintat şi a dispărut.

Adhara şi-a ridicat gluga deasupra capului. Pânza brută din care era făcută îi irita pielea, dar trebuia să-şi ascundă faţa.

— Prezenţa unui om în acest loc ar declanşa panică, a spus Shyra după ce i-a vopsit părului în verde.

Era iarnă, dar nu era frig. Dimpotrivă, aerul era călduţ, şi nu era nici un motiv să-ţi acoperi capul. Acest detaliu poate, de asemenea, a părut suspect, ar trebui să rămână în gardă. În plus, erau doar cinci. Cinci femei împotriva unui oraş întreg.

Intrarea în Orva a fost rapidă.

— O dată pe an, sărbătorim Pesharjai, Ziua Miracolelor, a explicat Shyra. Cei bolnavi de toate colţurile Mherar Thar vin în oraş pentru a căuta tratament la Templul lui Phenor. În ciuda legii marţiale, uşile rămân deschise în acea zi şi controalele sunt mai puţin stricte.

S-au topit în fluxul de oameni care intrau în oraş prin poarta principală. Era o procesiune jalnică - fiinţe desfigurate de răni murdare, copii inerţi în braţele mamelor nefericite...

— Acesta este rezultatul războiului, a comentat Shyra cu dispreţ.

Dintr-o dată, Adhara a simţit că cineva o apucă de încheietura mâinii: un paznic oprea trecătorii la întâmplare pentru a-i controla.

Fata şi-a plecat capul şi doar şi-a arătat ciotul. Paznicul a eliberat-o imediat.

— Poţi să treci pe aici.

Conform credinţei populare, orice era posibil în timpul Pesharjai, chiar şi atunci când un membru e pierdut.

Au avansat, împinse, înghesuite pe toate laturile de agitaţie. Unii au scandat, alţii s-au plâns, alţii pur şi simplu au discutat cu vecinii lor. Adhara era ameţită. Mirosul sufocant al tuturor acelor cadavre înghesuite pe aleile înguste i se ridica în gât, şi totuşi nu l-a putut sufoca pe cel al mării, omniprezent. Adhara s-a gândit la ce i-a spus Shyra despre acest oraş în Noaptea Florilor.

S-a uitat în jur, încercând să localizeze locul tragediei surorilor gemene. Sentimentul de a fi departe de casă a copleşit-o. Totul părea ciudat, ostil pentru ea. Pietrele străzilor pavate, dreptunghiuri uriaşe de piatră neagră pe care roţile căruţelor erau imprimate. Dar mai presus de toate, clădirile. Totul era făcut din lemn. Casele şi palatele, pline de turle şi turnuri, erau de o sobrietate sinistră. Ceva în ele vorbea despre exil. Erau înalte, impunătoare, aplecate peste alei întortocheate, zdrobind trecătorii cu umbrele lor. Maroul predomina. În ciuda ornamentelor care împodobeau unele faţade, Orva arăta mai mult ca o

copie a unui oraş decât ca un loc locuit. Adhara nu ar fi fost surprinsa să vadă după colţ, nu oameni, ci statui de lemn. Totul era atât de auster încât mulţimea de oameni disperaţi care roiau peste tot părea o notă falsă. Nu era loc de viaţă în interiorul acestor ziduri.

Mareea umană le-a dus într-o piaţă vastă, înconjurată de case joase, sprijinite una de cealaltă. Printre ele era o clădire mai înaltă, mărginită de două culoare. Structura sa era de formă aproximativ circulară. Deasupra unui prim rând de arcade se aflau o serie de cupole de diferite dimensiuni, culminând cu una mai mare, centrală, în partea de sus, din care apărea o turlă în formă de fulger. De jur împrejur erau şase turnuri cu galerii. Spre deosebire de alte clădiri, clădirea nu era de culoare lemnului, ci era vopsită în roşu, ca şi cum sângele a mii de victime ar fi pătruns în pereţi.

Adhara era impresionată. Exista un nu-ştiu-ce solemn şi maiestuos în această construcţie enormă, dar, de asemenea, obscur şi îngrijorător. Simţea ceva familiar şi terifiant în acelaşi timp. Poate umbra destinului ei, sau legătura perversă care o lega de Shevraar şi dublura lui, Phenor, pe care credincioşii veneau s-o venereze.

Pe măsură ce se apropiau, Adhara s-a simţit din ce în ce mai zdrobită de masa templului. A observat că pereţii erau complet acoperiţi cu fresce încrustate cu cristal negru, judecând după culoarea şi strălucirea lor. A zărit cuvinte în elven.

— Este un psalm pentru Phenor, cel mai faimos, a explicat Shyra în şoaptă. A fost dictat de zeiţă însăşi lui Thyuv, prima ei preoteasă, în ziua în care zeii au părăsit Erak Maar. Acestea sunt ultimele cuvinte pe care zeii le-au adresat elfilor.

— Şi ce spune?

— E un cântec de rămas bun. Un strigăt de dragoste pentru un pământ binecuvântat, care a fost corupt de ticăloşia creaturilor sale. Şi un imn pentru frumuseţea distrusă, pentru pacea spulberată de setea de putere. Este, de asemenea, un mesaj de speranţă pentru viitor: Phenor e cea care a dat elfilor capacitatea de a procrea, tocmai pentru că a crezut în ei şi capacitatea lor de a se răscumpăra.

Shyra s-a oprit brusc, iar Adhara a văzut că era tulburată.

— Ce se întâmplă? i-a şoptit.

Preoteasa părea dintr-o dată să fie în strânsoarea furiei oarbe. Adhara i-a urmat privirea şi a văzut o siluetă sprijinindu-se pe balconul unuia dintre turnuri. De jos, ea nu-i putea distinge în mod clar caracteristicile. Se pare că era un elf destul de bătrân, îmbrăcat într-o mantie lungă.

— Lhyr a fost cea care a apărut pe acel balcon, a spus Shyra. În timpul Pesharjai, ea s-a arătat oamenilor cu surorile ei şi a prezidat ritualurile.

A tăcut o clipă, fruntea i s-a încreţit.

— Şi iată cine i-a luat locul: Larshar, vipera lui Kryss.

I-a spus despre el în timp ce îşi plănuiau misiunea. Rezistenţa nu era o minoritate în rândul elfilor. În Orva, mai mult decât oriunde altundeva, erau multe grupuri de rebeliune. De la plecarea lui Kryss, ei s-au înmulţit şi mai mult, susţinuţi de o populaţie care, deşi nu mai este ostilă în mod deschis noului rege, nu a mai văzut recucerirea Erak Maarului atât de bine şi nu face nimic pentru a se opune acţiunii rebele. Kryss a ajuns la putere condus de valul de entuziasm pe care discursurile sale au reuşit să le trezească şi exploateze cu carisma lui. Dar acum, că el era departe şi războiul îşi lua taxa asupra populaţiei, nemulţumirea era aprinsă. De aceea Kryss l-a numit pe unul dintre cei mai influenţi preoţi ai lui Shevraar ca regent al oraşului Orva.

— Îl cunosc bine, a adăugat Shira. El a fost cel care m-a învăţat doctrina când eram copil. La acea vreme, el încă nu croise drum în ierarhie. Un elf malefic, care iubeşte pedeapsa corporală şi o provoacă cu plăcere sadică.

Sub conducerea lui Larshar, situaţia s-a deteriorat rapid: execuţii în masă, introducerea stării de asediu şi a legii marţiale şi controale mai stricte. Denunţarea era încurajată, iar o acuzaţie anonimă putea duce la spânzurătoare. Legătura socială s-a disipat, consumată de suspiciunea care se insinua chiar şi în familii. Un adevărat iad, care a deschis drumul rezistenţei.

— Ar trebui să-i mulţumesc aproape: nu am fost niciodată atât de iubiţi de oameni ca acum, spune Shyra, cu ochii îndreptaţi spre Larshar, nemişcat ca o statuie.

Gardianul perfect pentru acest oraş al morţilor. Adhara i-a observat silueta până când i-a dispărut din faţa ochilor. Micul grup a intrat în cele din urmă în templul lui Phenor. Lumina care se filtra prin plăcile de alabastru ale ferestrelor arcuite a făcut ca totul să pară de aur. Aurii, corpurile îngrămădite care se târau încet spre altar; aurii, ziduri şi statui. Privirea s-a pierdut în jocul cupolelor care se împletesc între ele, toate încadrate de arcade roşii de foc.

Adhara contempla, fascinată, ornamentaţia luxoasă în acea lumină care scălda locul într-o atmosferă de vis, când Shyra a apucat-o de braţ şi a târât-o departe.

— Eşti gata?

Adhara a dat din cap. A scotocit prin geanta pe care o purta şi a scos un obiect metalic. L-a cântărit câteva momente, nehotărâta. Era o mână ale cărei degete erau tuburi metalice subţiri, ataşate de pivoţi care permiteau articulaţia. Palma sa era compusă dintr-o serie de ramuri mici înşurubate pe un cilindru. Shyra a făcut-o la cel mai priceput fierar al rebelilor.

— Nu e o mână reală, desigur, dar înăuntru, există un magnet care se poate închide sub garda unei săbii. Şi îţi va permite să eviţi loviturile, i-a spus când i-a dat-o.

Adhara n-o purtase încă. A încercat-o o dată sau de două ori în cele câteva zile petrecute în peştera rebelilor. A avut un efect ciudat asupra ei. Cu toate acestea, proteza i-ar fi de mare folos.

Ceilalţi trei elfi din grup li s-au alăturat. Shyra le-a spus scopul lor.

— Dacă visele tale nu mint, acolo trebuie să mergem.

Sub cea mai mare cupolă se afla o statuie de lemn. Adhara a recunoscut-o: era cea din visul ei. Datorită descrierii ei, Shyra a reuşit imediat să o îndrume spre ea.

A zăbovit o clipă cu ochii pe simulacrul lui Phenor. Acum, a înţeles pe deplin simbolismul său: copac şi flacăra în mâinile ei se potrivesc cu sabia şi fulgerul statuilor lui Shevraar. Faţa ei, în ciuda trăsăturilor feminine, avea o privire izbitor de asemănătoare cu cea a zeului. Un fior i-a trecut prin coloană. Nu contează cât de departe a călătorit, a simţit întotdeauna ca şi cum ar fi revenit la punctul de plecare, la acea zeitate misterioasă care cerea prezenţa ei, şi care, la fel ca Observatorii, i-a dat viaţă pentru a se supune scopurilor lui.

S-a uitat în jos şi şi-a dat seama cât de greu va fi să-şi îndeplinească misiunea pe care şi-au stabilit-o. În faţa statuii se afla un altar mare din lemn sculptat, unde mai mulţi preoţi începuseră să aibă grijă de bolnavi. Şi-au pus mâinile pe ei, apoi au recitat o litanie, cu pleoapele închise. Câteva secunde mai târziu, postulantul a plecat în speranţa că această scurtă rugăciune va fi răsplata călătoriei dificile întreprinse.

«Speranţa face ca cele mai rele nebunii să se realizeze, spuse Adhara. Exact ca cea pe care o vei face.»

— Aproape am ajuns. Să mergem.

Cuvintele lui Shyra au scos-o din reverie. Toţi cinci şi-au scos pantalonii şi i-au aruncat într-o nişă. Dedesubt, purtau veşmintele preoteselor din Phenor: tunica lungă roz pal împodobită cu gulere şi mâneci pe încheieturi, cu dungi verzi. Îşi ţineau glugile pe cap, cu riscul de a atrage atenţia. Bah... în această confuzie, cine ar observa?

Au mers de-a lungul zidurilor templului şi sa oprit la aproximativ zece stânjeni de altar. Shyra s-a uitat în sus. Ceva a strălucit pentru un moment în spatele uneia dintre ferestre.

— Pregăteşte-te, spuse ea.

A scos un un arc din geantă şi a încordat o săgeată. O linie de lumină taie spaţiul templului în jumătate pentru a merge la altar. Vârful în flăcări a pătruns în lemn şi focul s-a extins imediat.

Un strigăt, urmat de multe altele. Panica s-a răspândit ca un val pe un lac liniştit, iar mulţimea s-a legănat de groază.

— Acum! a şuierat Shyra.

Adhara şi ceilalţi au sărit înainte, în timp ce templul s-a scufundat în haos.

Preotesele, părăsindu-şi postura hieratică, au fugit amestecându-se cu bolnavii. Gardienii au încercat să se apropie de altarul în flăcări, dar potopul de adoratori care se grăbeau spre ieşire a blocat pasajul. Aerul era plin de ţipete şi urlete; mulţi s-au prăbuşit pe pământ, călcaţi în picioare de mulţime, alţii au căzut în genunchi şi au început să se roage.

Adhara şi tovarăşii ei au acţionat înainte ca situaţia să escaladeze, profitând de efectul surpriză. Altarul era încă accesibil pentru doar câteva minute. Apoi focul va fi raportat şi soldaţii se vor grăbi să-l stingă.

— Repede, gărzile vor sosi în orice clipă! a strigat Shyra.

Adhara s-a rugat ca Lhyr să-i sugereze ce să facă, pentru că visul său nu i-a dat nici un indiciu despre asta. Şi-a trecut mâna peste altar şi a închis ochii.

— Deci?

— O secundă, a respirat ea.

Era fierbinte, teribil de fierbinte. Nu ar fi fost în măsură să spună dacă era din cauza incendiului sau agitaţiei. Degetele i-au pipăit întreaga suprafaţă. Lhyr a rămas tăcută.

— O să ne ocupăm noi de asta!

Un paznic înarmat cu o găleată cu apă s-a repezit la altar. Adhara a auzit sunetul lamei străpungând carnea, un geamăt înăbuşit urmată de un şoc îngrozitor. Venise timpul pentru luptă.

— Grăbeşte-te, vor fi aici în curând!, a strigat Shyra.

Adhara pipăia iar şi iar, până când degetul său arătător a întâlnit ceva greu, ceva care, în mijlocul acestui lemn, avea consistenţa pietrei. A apăsat şi altarul a început să alunece încetul cu încetul.

— Împinge! a comandat Shyra.

Adhara se supuse. Erau doar patru. Al cincilea, cu sabia în pumn, se lupta cu un paznic.

Altarul s-a mişcat încet, alunecând pe şine invizibile, şi a descoperit o scară care se pierdea în întuneric.

— Repede!

Adhara s-a grăbit să coboare scările.

— Thara, haide! a comandat Shyra.

Thara, cu doi gardieni morţi la picioarele ei, a început să împingă altarul pentru a bloca trecerea. Astfel, Adhara a văzut-o pentru ultima dată, în timp ce s-a predat de bunăvoie inamicului, condamnată la moarte sigură. Apoi a fost întuneric.

9

Regina şi Oficianta Supremă

Elful a arătat spre harta Ţării Vântului.

— Am ridicat ashkari în toate satele cucerite. În acest moment, oamenii sunt încă refugiaţi aici, spune el, mişcându-şi degetul peste o zonă care se învecinează cu Ţara Apelor, dar intenţionăm să-i alungăm în curând.

Kryss, stând lângă el, era îmbrăcat în armură. Era un rege războinic, cuprins de probleme militare. Nu era o postură, o imagine pe care a vrut să o dea supuşilor săi. Misiunea lui, ca o cangrenă care i-a ros sufletul, i-a umplut mintea în timpul zilei şi l-a împiedicat să se odihnească noaptea. Realizarea marele său vis era singurul scop al existenţei sale, nu mai era loc pentru nimic altceva.

— De când acest teritoriu rezistă atacului nostru?, a întrebat el.

— Două săptămâni.

Regele a tăcut pentru o clipă.

— Dacă nu poţi s-o faci, mă duc acolo personal, spuse el.

Elful tremură de indignare.

— Stăpâne, asta e doar o bucată nesemnificativă de pământ... Ţara Vântului este acum în mâinile noastre...

Kryss a măturat cu furie harta cu dosul mâinii. Pergamentul a căzut la pământ, ducând cu el steagurile mici folosite pentru a planifica atacurile.

— Tot! Totul trebuie să fie al meu! tună el. Fiecare sat nenorocit, fiecare casă nenorocită! Înţelegi ce înseamnă propoziţia asta, da sau nu?

— Da, domnul meu.

Un chicotit umplu tăcerea care a urmat. San savura scena.

Kryss şi-a contractat maxilarul şi a oftat.

— Iartă-mă, i-a spus soldatului. Acest război mă absoarbe complet, şi, da... sunt obosit. Dar eşti un soldat bun şi un luptător curajos.

— Da, Domnul meu, s-a bâlbâit celălalt, ca şi cum această acalmie bruscă l-ar fi speriat chiar mai mult decât izbucnirea regelui.

— Deci du-te şi trimite mesageri la Throk. Spune-i că vin, şi că în curând întreaga Ţară a Vântului, va fi a noastră. Spune-i să pregătească ashkari pentru ultimele sate. Ashkari sunt esenţiali, ai înţeles? a adăugat el, luându-l de umeri.

Soldatul a dat din cap, din ce în ce mai speriat.

— Poţi pleca.

Elful s-a aplecat repede şi a dispărut fără să-i ceară permisiunea.

— Ar trebui să încerci să-ţi păstrezi calmul.

Kryss s-a întors. San stătea pe un scaun lângă tronul său, cu un pahar de vin în mână, şi un zâmbet de sfidare pe buze.

— Cum îndrăzneşti să mă tratezi aşa în faţa oamenilor mei?, a răspuns regele cu o voce îngheţată.

— Am râs. Nu *te-am tratat* în nici un fel.

— Fă-o din nou şi eşti mort.

Ameninţarea i-a declanşat hilaritatea lui San.

— Vrei să spui că m-ai ucide... *pe mine?* şi-a bătut el joc, cu o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate surprinsă. Şi cum ai putea, te rog, să-ţi duci planul la bun sfârşit?

Kryss a avansat încet spre el.

— Nu eşti singurul Marvash, ştii asta.

— Amhal n-ar putea s-o facă singur.

— Nici tu.

De data asta, San nu mai zâmbea.

— Să nu crezi că ameninţările tale mă sperie.

— Nu, desigur, a spus regele, nu mai contează, ştiu exact ceea ce cauţi.

— Sper. Pentru că voi face ceea ce aştepţi de la mine de îndată ce Ţara Vântului va fi pe deplin în posesia ta. Dar mai întâi va trebui să-mi dovedeşti că eşti capabil să-ţi îndeplineşti promisiunea.

Kryss stătea liniştit pe tron. Se pare că şi-a recăpătat toată încrederea.

— Nu fac niciodată promisiuni pe care nu le pot ţine.

— Bine pentru tine, a răspuns San sumbru, cu privirea pierdută în gol.

— Odată ce scapi de oameni, şi în curând vei fi chemat să faci asta, îl vei avea din nou cu tine. Ţi-am jurat şi sunt gata să jur din nou.

Această ultimă remarcă părea să-l arunce pe San într-o reverie tristă.

— Da, San, el va fi cu tine din nou, a repetat încet Kryss, cu un zâmbet uşor pe faţă.

Templul din Levania, un mic oraş de la graniţa dintre Ţara Vântului şi Ţara Apelor, era o clădire modestă care era luată cu asalt de bolnavii afectaţi de epidemie. Doubhée s-a mutat acolo cu grijă, precedată de Baol care a despărţit mulţimea pentru ea. Era poporul ei; cu toate acestea, a simţit repulsie pentru acei oameni adunaţi împreună în templu. Nu au ajuns atât de departe pentru că au crezut în zeul care trăia între aceste ziduri şi nici pentru a se ruga. Au venit doar pentru poţiune. După ce au părăsit serviciile Theanei pe timp de pace, au descoperit brusc o nouă credinţă.

Doubhée nu a avut niciodată nevoie să se refugieze în religie, chiar şi după moartea lui Learco şi Neor. Şi acum că moartea era aproape, nu s-a mai aplecat la o convertire de al unsprezecelea ceas. Va muri aşa cum a trăit, sub un cer pe care a preferat să şi-l imagineze gol. Dar în toţi anii în care prietenia le-a legat, ea a văzut-o pe Theana predicând, construind temple, dedicându-şi viaţa încercând să le arate credincioşilor ei adevărata faţă a lui Shevraar, cea pe care Breasla o îngropase sub munţii minciunilor. Şi a simţit întotdeauna un respect profund pentru această credinţă puternică şi autentică.

Acum, a văzut-o umilindu-se în faţa acelor oameni care, probabil, nu ar fi pus piciorul într-un templu dacă nu ar fi fost bolnavi. Deci asta era credinţa? Să-şi abdice conştiinţa şi să renunţe la convingerile sale pentru a-şi salva viaţa?

«Eşti prea dură cu ei», a spus vechea ei prietenă, dar nu s-a putut răzgândi.

Theana, lângă altar, dădea poţiune cu ajutorul unui tânăr preot. Părea epuizată, dar avea un zâmbet pentru toată lumea. Când a văzut-o pe Doubhée, ochii ei s-au luminat.

— Continuă singur, îi spuse băiatului, mergând să o întâlnească pe regină.

Preoteasa nu s-a putut abţine să nu observe cum îmbătrânise prietena ei în ultimele săptămâni. Faţa îi era încreţită, spatele mai curbat, iar întreaga persoană dadea impresia de oboseală mare.

— Nu trebuia să te deranjezi, a spus ea, punându-i mâna pe braţ. Aş fi putut veni şi eu.

— Nu mă trata ca pe un muribund. Nu o duc atât de rău pentru vârsta mea, a răspuns Doubhée cu un zâmbet.

— Nu asta am vrut să spun, ştii că...

Doubhée a dat subiectul la o parte cu un gest de mână.

— Hai să terminăm cu asta. Avem lucruri mai serioase de rezolvat!

Cele două femei s-au încuiat într-o cameră mică din spatele templului. Baol a fost concediat cu un gest, iar Doubhée s-a aruncat pe un scaun lângă o masă mare de mahon. Theana a îndepărtat încet hainele ei rituale şi le-a depozitat cu atenţie într-un dulap sprijinit de perete.

— Sper că preotul acestui templu nu se va simţi ofensat că le-am folosit. Să le car pe ale mele peste tot cu mine mi-ar îngreuna inutil bagajele.

— De ce îţi impui aceste călătorii chinuitoare?, a întrebat Doubhée. De ce te sacrifici pentru acei oameni care nici măcar nu au credinţă?

— Nici tu nu ai, şi totuşi aş face orice pentru tine.

Theana s-a dus să stea la celălalt capăt al mesei.

— Eşti prea dură, a continuat ea. Oamenii sunt slabi.

— Da, e adevărat. De aceea Lumea Pământeană este la un pas de dezastru.

— Dumnezeul meu este diferit de cel al Breslei Asasinilor, el nu întoarce spatele celui care nu se prosternează la picioarele sale. Thenaar-ul meu îi întâmpină pe toţi, mai ales pe cei care nu cred. Aceşti oameni trebuie să simtă că suntem aproape de ei. Nu de asta te-ai înrolat în armată?

Doubhée a dat din cap fără tragere de inimă.

— Pentru mine, e la fel. Aceşti oameni trebuie să simtă că Thenaar este cu ei până la ultima suflare. Speranţa este mai puternică decât orice poţiune, este un filtru pentru suflet.

Doubhée a zâmbit.

— Nu te-ai schimbat.

— Între noi fie spus, nici tu, a replicat Theana răutăcios. Dar să trecem la subiect. Deci? Ce au descoperit soldaţii tăi?

— Nimic. Prizonierii pe care i-am capturat nu ştiu nimic despre acele obeliscuri pe care le-a văzut preotul tău. I-am interogat pe larg, fără rezultate.

Theana şi-a sprijinit capul pe spătarul scaunului şi s-a uitat pe fereastră cu un aer neliniştit.

— Acest lucru face situaţia şi mai gravă.

— Ştiu. De ce îşi sacrifică Kryss soldaţii pentru ceva ce ei nici măcar nu înţeleg? Şi de ce îi angajează în bătălii absurde, sfidând orice simţ tactic...?

— Ce vrei să spui?

— Elfii îşi irosesc puterea încercând să cucerească cele mai nesemnificative sate.

Theana şi-a trecut mâna peste frunte.

— Vor control total asupra teritoriului.

— Un cătun de două case nu are valoare strategică. Mai degrabă, este asemănător cu o obsesie nesănătoasă, nejustificată din punct de vedere militar.

— Care ar fi sensul tuturor acestor lucruri?

Doubhée a dat din cap.

— Habar n-am. Cu toate acestea, Kryss nu este un prost. Şi-a convins soldaţii să-l urmeze până acum abandonând totul în spatele lor; a reuşit să răspândească o boală mortală în rândul poporului nostru şi a dovedit că era un excelent lider militar. Nu cred că acţionează la întâmplare.

A rămas tăcută câteva momente. Apoi, dintr-o dată, şi-a amintit.

— Un prizonier le-a dat un nume. El le-a numit «catalizatori.»

Theana a devenit imediat mai atentă.

— A spus-o în limba noastră?

Doubhea a dat din cap.

— Aproape toţi o vorbesc. Rău, dar o vorbesc.

— S-ar putea să fi avut un termen greşit... Nu-ţi aminteşti dacă a repetat-o în elven?

Doubhée şi-a revăzut imediat victima, ca şi cum l-ar fi avut în faţa ochilor ei. Până la sfârşit, când durerea devenise insuportabilă, elful bâlbâise ceva în limba sa. L-a apucat de cap de păr.

— « Ashkar,» a spus ea uscat, şi ca şi când cuvântul ar fi rupt firul dureros al amintirilor ei. A spus «ashkar.»

Theana se încruntă. S-a ridicat şi a început să se învârtă în cameră.

— « Ashkar» este termenul elven pentru un anumit gen de artefact magic, un fel de catalizator natural. Când acest tânăr preot mi-a spus despre obeliscuri, am crezut imediat că sunt obiecte ca acesta.

Doubhée în mod clar nu o urmărea.

Tonul Theenei era didactic.

— Un artefact este un obiect capabil să captureze magia şi să o modifice, pentru a permite unui destinatar să o folosească. Suliţa lui Dessar este un artefact, la fel ca Talismanul Puterii. Magia umană o foloseşte puţin: producerea lor necesită o cunoaştere reală a materiei şi a compoziţiei sale, precum şi o capacitate extraordinară de a o modela pe placul său, o capacitate pe care noi, oamenii, o posedăm într-o măsură mai mică decât elfii. De aceea artefactele magice sunt mult mai frecvente pentru ei.

— Dar catalizatorii?

— Catalizatorii nu numai că absorb magia, dar o şi amplifică. Lacrima încrustat pe sabia lui Nihal este unul dintre ei. Datorită acestei pietre, ultima Sheireen a reuşit să evoce o forţă magică uriaşă fără să fie încă un magician extraordinar. Potrivit elf-ului pe care l-ai interogat, obeliscurile au această funcţie: să atragă forţe magice şi să le înmulţească.

Doubhée a continuat să nu înţeleagă.

— Şi atunci? Asta nu explică de ce le-au pus peste tot.

— Gândeşte-te la asta, a spus Theana, înclinându-se spre ea, cu mâinile sprijinite pe masă. Sute de obeliscuri, câte unul pentru fiecare sat din Ţării Vântului, sau chiar unul

pentru fiecare casă. Întregul teritoriu acoperit cu obiecte al căror scop este de a multiplica o magie obscură, căreia nu-i cunoaştem natura...

Doubhée a simţit un fior lung alergând pe spate.

— O magie care trebuie să atingă fiecare bucată de Ţară a Vântului...

— Exact.

— Dar de ce face un astfel de lucru în teritoriile ocupate? Sunt deja sub controlul lui Kryss.

Doubhée şi-a mângâiat bărbia gânditoare.

— Dacă are legătură cu epidemia?

— Thenaar să ne cruţe, gemu Theana, aşezându-se brusc. Lucrurile încep să se înbunătăţească, chiar dacă noii pacienţi sunt încă prea numeroşi şi poţiunea întotdeauna insuficientă.

— Şi cum merge cercetarea ta?

Theana s-a uitat în jos.

— Sunt în impas. Poţiunea este singurul remediu pe care îl avem în acest moment.

Cele două femei au căzut în tăcere profundă. Afară, ploaia începuse să cadă, fină şi monotonă. Doubhée s-a gândit la această nouă ameninţare, la toate obeliscurile plantate pe pământul lor ca nişte spini siniştri.

— Trebuie să vorbeşti cu Kalth despre asta. Şi investighează, concluzionează ea.

Theana s-a uitat la mâinile ei.

— E nevoie de mine în altă parte...

— Poate că îţi place să fii în legătură cu aceşti oameni, dar ştii că acum creierul tău ne serveşte mai mult decât toate zâmbetele pe care le trimiţi acestor oameni disperaţi.

— Ai dreptate. Ca întotdeauna, i-a şoptit Theana.

Cele două femei s-au uitat una la cealaltă. Doubhée nu s-a putut abţine să nu se gândească că în curând îşi va pierde prietenia: amândouă erau bătrâne acum, iar timpul lor se va scurge curând.

S-a ridicat dureros.

— Şi eu sunt aşteptată în altă parte...

— Eşti sigură că ai luat decizia corectă? a întrebat Theana brusc.

Doubhée s-a prefăcut că nu înţelege, dar a trebuit doar să se uite la ochii prietenei ei pentru a se simţi străpunsă.

— Oamenii mei se bazează pe mine.

— Tocmai din acest motiv nu ar trebui să te consumi atât de repede şi să te dedici datoriei tale: să-ţi îndrumi nepotul în profesia de rege.

Reproşul tăcut conţinut în aceste cuvinte a iritat-o pe Doubhée.

— Într-o lume mai bună, nu ar fi nevoie de oameni ca tine şi ca mine: ai sta liniştit în templul tău din Noul Enawar, înconjurată de o mulţime de adoratori, şi eu aş fi în palatul meu, cu soţul meu şi fiul meu regele. Dar Lumea Pământeană e aşa, şi două bătrâne ca noi sunt încă forţate să intervină pentru a o salva. Eu sunt regina şi voi fi până la sfârşit.

— Cu toate acestea, nu este necesar să grăbeşti ora morţii tale.

— Ce vrei să spui?

— Îmbătrâneşti, şi nu doar din cauza durerii. Cunosc efectele anumitor filtre...

— Dacă eşti prietena mea, dacă ai fost într-adevăr prietena mea în toţi aceşti ani, nu-mi spune nimic şi lasă-mă să merg pe drumul meu, a răspuns Doubhée.

— Nu vreau să te pierd. De asta vorbesc aşa cu tine.

— Oricum mă vei pierde. E doar o chestiune de timp. Şi prefer să merg spre destinul meu acţionând pentru salvarea poporului meu.

Theana a zâmbit trist şi şi-a plecat capul.

— Deci e un rămas bun?

Expresia lui Doubhée se înmoaie.

— Mai am multe de făcut şi nu voi pleca până nu voi face.

Theana s-a apropiat de ea şi i-a luat mâinile în mâinile ei.

— Te rog să ai grijă. Eşti ultima persoană care a mai rămas în viaţa mea. Tu şiThenaar la sfârşitul călătoriei mele.

Doubhée strânse degetele ei uscate, slabe, atât de similare cu ale sale.

— Nu-ţi face griji, spuse doar.

Şi a mers repede la uşă, reţinându-şi lacrimile cu mare tristeţe. Ştia că nu se vor mai vedea.

10

Spre Lhyr

Întunericul era gros şi Adhara a simţit că aerul îi lipseşte. Deasupra capetelor lor, sunetul paşilor rapizi, ţipetelor şi izbiturile armelor. S-a gândit că elful se sacrifică pentru ele.

O lumină aprinsă în întuneric, iluminând o parte din zidurile de lemn. Provenea de la un mic obiect de sticlă pe care Shyra îl ţinea în mână. Un obiect magic, fără îndoială.

— Să mergem, a spus ea, şi micul grup a început să se mişte.

Adhara a scăpat repede de tunica ei, şi-a scos pumnalul şi le-a urmat pe cele trei preotese. După un prim coridor, au ieşit într-o cameră mică al cărei perete din spate se deschidea spre două pasaje.

— Pe care o luăm, Adhara?, a întrebat Shyra.

Fata păşi. A observat cele două deschideri: în ochii ei, acestea erau absolut identice, două uşi sculptate din lemn. Şi-a strâns pleoapele, căutând vocea interioară care o ghidase până atunci. Ceva i-a răspuns.

— La dreapta.

— Eşti sigură de asta?

Nu, nu era sigură deloc. Întotdeauna a trebuit să se bazeze pe viziuni, vise, senzaţii estompate.

— Da, a minţit luând-o pe primul.

Au ajuns în curând într-o cameră nouă, de data aceasta cu vedere la trei pasaje. Locul era un labirint: toate măsurile de precauţie au fost luate pentru a proteja închisoarea unde era ţinută Lhyr. Adhara trebuia să-şi cheme din nou instinctele, sperând că picioarele ei vor continua să o ghideze în direcţia cea bună. Dintr-o dată, un zgomot ameninţător a răsunat din spatele lor.

— Continuă, a orfonat Shyra.

Călătoria a devenit din ce în ce mai complexă. Fiecare coridor ducea la o cameră identică cu cele anterioare: circulară, din lemn, cu cinci uşi care duceau la tot atâtea coridoare. Au pierdut noţiunea timpului. Simţeau că merg pe acelaşi coridof iar şi iar, la infinit.

— Ne învârtim în cerc, a observat Khara. Am mai fost acolo.

— De unde ştii? Totul arată la fel aici, a răspuns Thjsh.

— Exact. Aceste coridoare se învârt în cerc, trebuie să fi ratat primul colţ.

Cei doi elfi au început să se certe pe calea de urmat, dar Shyra i-a întrerupt.

— Ajunge, spuse ea. Lhyr conduce paşii lui Adhara, numai ea ştie unde trebuie să mergem.

Vocea ei nu a trădat nici o urmă de îndoială; părea animată de o credinţă neclintită. Adhara şi-ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru. Dintr-o dată, o vibraţie a zguduit pământul, urmată de un zgomot strident.

Shyra a îngheţat şi a apucat-o pe Adhara de braţ, făcându-i semn să tacă. Micul grup şi-a ţinut respiraţia.

Tăcerea care a urmat a fost umplută cu zgomote fără echivoc: tropăit de paşi, voci înăbuşite dând ordine, zăngănit metalic.

— Fugi! a ordonat Shyra.

Adhara s-a aruncat dintr-o cameră în alta fără să se gândească, rugându-se ca inima ei să nu greşească, în ciuda urgenţei şi ca Lhyr să nu rupă firul subtil care o ghidase până atunci.

Când a văzut o lumină la capătul coridorului, a încremenit.

— La naiba, ne-au găsit! a înjurat Shyra.

Se pare că gardienilor nu le-a luat mult timp să rezolve împotrivirea lui Thara şi s-au repezit deja în labirint. Cei patru tovarăşi au rămas nemişcaţi câteva secunde interminabile, neputând decide ce să facă.

Khara a fost cea care a pus capăt ezitărilor.

— Mergem pe aici. Mult noroc, a respirat.

Şi, prinzând mâna lui Thjsh, s-a aruncat într-un hol la întâmplare.

— Suntem descoperiţi! Să mergem pe aici! A ţipat înainte să dispară.

Shyra a înţeles imediat. A târât-o pe Adhara pe coridorul opus, ascunzând artefactul magic sub tunică. Au rămas lipite de perete, abia respirând.

Gardienii au venit la scurt timp după aceea. Reflecţiile suliţelor lor au străpuns întunericul, tăcerea populată cu respiraţiile lor gâfâite. Trebuie să fi fost patru sau cinci. Mâna lui Shyra, strânsă în jurul încheieturii lui Adhara, tremura.

Când întunericul şi tăcerea au devenit din nou complete, ea a împins-o pe Adhara, punându-i paharul luminos în mână. O nouă suferinţă i-a strălucit în ochi, precum şi o nouă determinare. Pentru că acum erau singure, pentru că această misiune personală a costat deja vieţile a trei dintre tovarăşii săi. Adhara a întins lumina înaintea ei, şi de data asta a auzit-o. Un apel slab, o plângere înăbuşită. A făcut un pas ferm în pasaj.

Au mers din nou, ghidate de voce, până când secvenţa nesfârşită de coridoare în cele din urmă s-a întrerupt. Ultima cameră în care au intrat s-a deschis cu o uşă mică, închisă de o încuietoare grea. Deasupra, un luminator închis de o poartă de fier. Adhara a simţit o durere acută invadând-o.

— E acolo, nu-i aşa? şoptit Shyra, vocea ei tremurând.

Adhara a dat din cap. Incapabilă să mai aştepte, elful s-a repezit la uşă. Totul s-a întâmplat într-o clipă. Un foşnet imperceptibil, un şuierat... e o capcană! Adhara a văzut-o cu o secundă înainte, probabil avertizată de Lhyr... O săgeată era pe cale să lovească intrusul când s-a apropiat de uşă. A sărit spre Shyra şi a aruncat-o la pământ. Nu destul de repede. Corpul războinicului s-a contractat în stare de şoc.

Săgeata i-a atins umărul. Adhara a încercat să păstreze un calmul, în timp ce cunoştinţele ei au fost activate de la sine. A examinat rana, a gustat sângele şi l-a scuipat.

— O săgeată otrăvită.

Shyra a înjurat.

— Rana e superficială. Dacă o curăţ, totul va fi bine.

Instinctiv, Adhara a trecut pumnalul în mâna ei de metal în timp ce ciupi carnea rănită a celeilalte. Magnetul i-a strâns degetele pe gardă, iar braţul i-a condus drumul. O tăietură incredibil de precisă, având în vedere că Adhara nu şi-a mai folosit niciodată mâna artificială. Era ca şi cum ar fi avut mereu degetele alea de oţel.

A lăsat sângele să curgă o vreme, apoi a rupt o bucată de pânză din cămaşă şi a folosit-o pentru a bandaja rana.

— Mulţumesc, spuse Shyra.

Elful a vrut să se ridice. A căzut imediat înapoi la pământ.

— Nu cred că mai poţi continua.

— Nu spune idioţenii!

— Shyra, e o otravă puternică. Dacă nu te-aş fi ţinut departe de drumul săgeţii, ai fi fost moartă până acum.

— Bine, dar nu sunt. Să mergem.

Încă o dată, picioarele sale au refuzat s-o asculte şi au cedat sub greutatea corpului său robust. Tremura, muşchii era acoperiti cu un voal de sudoare îngheţată.

— Shyra...

— Nu acum, la naiba! Nu acum că sunt atât de aproape de ea, că pot s-o iau în braţe şi s-o iau cu mine!

Adhara i-a pus mâinile pe umeri.

— O vei face imediat ce ieşim de aici. Deocamdată, trebuie să mă laşi să deschid uşa. Crede-mă, atunci noi trei vom pleca împreună.

Shyra a fost de acord şi s-a ghemuit într-un colţ cu spatele la perete.

— Cum o s-o faci? a mormăit ea.

— Ştiu un pic de magie, şi există o vrajă perfectă pentru acest tip de caz.

Cu aceste cuvinte, Adhara a stat în faţa uşii şi a observat-o pentru câteva momente.

— Dar mai întâi, am nevoie de asta, spune ea, apropiindu-se de Shyra şi trăgând de acul care i-a închis gluga.

L-a pus în lacăt. S-a concentrat cu toată puterea ei, până când s-a luminat cu o strălucire aurie. La scurt timp după aceea, lacătul a sărit. Adhara a tras de lacăt, iar uşa s-a deschis, scârţâind pe balamale.

— Salveaz-o, i-a şoptit Shyra. Te rog, salveaz-o pentru mine.

Adhara a strecurat pumnalul între degetele mâinii drepte şi a împins uşa spre stânga, fără a da drumul lămpii magice a lui Shyra. Înăuntru, întunericul era gros. Lumina a luminat o bandă subţire pe podea. Adhara a avansat încet, cu simţurile în alertă. Un mic zgomot în dreapta ei. S-a întors, a pus un picior în faţa celuilalt cu extremă prudenţă. Dintr-o dată, o respiraţie fragilă, neregulată. Adhara a întins paharul strălucitor din faţa ei. Imediat, ceva l-a lovit şi a căzut la pământ. Din resturile sale a fost exhalat un fum uşor: descântecul care l-a făcut să strălucească. Se auzi o bufnitură, şi Adhara şi-a dat seama că cineva sau ceva tocmai a închis uşa. Întunericul era total.

Adhara s-a retras în timp ce explora spaţiul din faţa ei cu pumnalul, în timp ce încerca să-şi protejeze spatele. Dimensiunile camerei păreau să se extindă disproporţionat, până la punctul în care a avut dificultăţi în înţelegerea în a înţelege unde erau pereţii şi tavanul.

Era o mişcare de aer, şi ea s-a aplecat brusc. Adversarul ei a înjurat. Era un elf, un elf experimentat care a încercat imediat să o lovească din nou. Adhara a lovit cu pumnalul. Contactul dintre cele două lame a generat scântei care au luminat întunericul pentru un moment. Atunci l-a văzut. Ochii lui albi, faţa palidă şi hotărâtă, fără vârstă.

S-au despărţit din nou, şi de data asta Adhara a avut timp să pregătească un atac magic. De înată ce a rostit formula de descântec o flacără a apărut şi a plutit în aer. Dar a avut timp

doar să aprindă zâmbetul batjocoritor al elfului, înainte de a muri, sufocată de un fel de geantă. Era întuneric din nou.

— Nu te aştepta să scapi cu magia ta ieftină, fluieră elful.

Vocea lui era răguşită şi metalică, ca un mecanism aflat pentru prea mult timp în repaus. Geanta pe care a folosit-o era în mod clar un artefact capabil să neutralizeze magia.

Adhara s-a retras din nou.

— Acesta este regatul meu. Întunericul e casa mea. Eşti oarbă, dar eu... eu... văd totul!

Elful a încercat o lovitură pe care Adhara nu a avut timp să o anticipeze. S-a aplecat şi lama i-a tăiat un fir de păr.

A aprins un nou foc magic şi l-a văzut pe elf sprijinindu-se în mijlocul camerei întorcându-se spre ea. Într-o clipă, l-a oprit din nou, dar de data asta Adhara a observat poziţia pereţilor.

— Ce crezi că o să faci? Nu te poţi lupta cu mine, spuse paznicul. Am trăit aici dintotdeauna.

Adhara a încercat să localizeze sunetul vocii lui. Se mişca foarte repede. Ea a sărit în direcţia în care a crezut că l-a auzit; dar pumnalul ei a întâlnit doar golul.

Înainte să reacţioneze, o lovitură violentă între omoplaţi a zdrobit-o. S-a rostogolit, dar lama i-a tăiat umărul. A urlat, s-a rostogolit din nou, s-a ridicat din nou, lama ei s-a întins în faţa ei.

Tăcere.

— Sângele tău are gust de sânge de elf, spuse gardianul. Cine eşti?

Adhara s-a retras, iar călcâiul ei a zdrobit ceva care a aruncat un scârţâit sinistru.

— Secretele de nedescris sunt închise aici. Am ucis alţii ca tine, iar oasele lor îmi ţin companie. Cel pe care tocmai l-ai călcat în picioare a venit să elibereze un rebel. I-am tăiat capul.

Elful s-a întors la atac, plin de viaţă ca o veveriţă. Adhara a rămas nemişcată până în ultima secundă. Când a auzit şuieratul spărgând aerul, şi-a ridicat mâna de metal. Magnetul a atras oţelul, degetele s-au strâns pe lama elfului şi Adhara l-a tras spre ea. Fără să piardă un moment, şi-a trecut braţul în jurul gâtului lui şi i-a simţit respiraţia pe gât.

— Ce...?

Întrebarea lui s-a terminat într-un gâlgâit sumbru. Adhara a închis ochii, în timp ce corpul a înţepenit sub mâna ei şi apoi s-a prăbuşit la pământ. Toată această vărsare de sânge a dezgustat-o, ca sângele pe care va trebui să-l verse din nou. Apoi a fost tăcere. Încă strângea pumnalul elfului între degetele ei de metal.

A încercat să se calmeze, să nu se gândească la cadavrul care zăcea la picioarele ei, şi a aprins un nou foc magic.

În faţa ei era o cameră circulară. Pe pământ, patru sau cinci schelete descompuse. O găleată, resturi de mâncare. Şi elful, cu ochii mari şi gâtul deschis. Creatura asta chiar a trăit acolo, în compania victimelor sale.

Era o uşă în spatele camerei. Ultima, a sperat Adhara. Dominându-şi greaţa, a luat legătura de chei care atârna de centura mortului. Erau trei: a luat-o pe cea pe care instinctele ei i-au indicat-o.

Uşa s-a deschis încet şi Adhara a intrat.

11

Creatura ascunsă în întuneric

Un miros de moarte şi putrefacţie i s-a blocat în gât. Aşa cum a văzut-o într-un vis, era în interiorul unei celule mici: un cilindru de lemn, abia mai mare decât corpul pe care îl conţinea. În partea de sus se deschidea o grilă prin care un strop de aer intra.

Nu era nici cea mai mică lumină, cu excepţia celei care emana din medalion, roşie, intensă, sângeroasă.

Ochii ei au trebuit să se obişnuiască cu această iluminare supranaturală înainte de a putea distinge caracteristicile creaturii prinse în acea închisoare. Pe măsură ce vederea ei era clarificată, Adhara încerca cu disperare să potrivească figura care a apărut din întuneric cu amintirea visului ei. Se aştepta să vadă o fată frumoasă, cu faţa proaspătă şi ochi blânzi. Cea din mijlocul temniţei nu se potrivea acestei imagini. Purta tunica preoteselor lui Phenor, dar era sfâşiată şi pătată de sângele gros care curgea încet din medalion. În interiorul acestui articol de îmbrăcăminte prea mare, se putea ghici un corp emaciat, cu braţele încrucişate. Puteai să-i numeri oasele unul câte unul, claviculele proeminente pe umerii ei ascuţiţi la sânii ei flasci şi lăsaţi, abia ascunşi de decolteul hainei. Pielea sa, uscată şi neagră ca cea a mumiilor, era acoperită cu urme negre şi răni purulente. Gura ei, pătată cu salivă, căzuse într-un strigăt tăcut, dezvăluind dinţi înnegriţi şi gingii fără sânge. Capul ei era chel. Ce rău teribil ar fi putut reduce sora geamănă a lui Shyra la un semi-cadavru?

«Nu poate fi ea, este imposibil», s-a gândit Adhara, gata să se îndepărteze pentru a scăpa de acest coşmar. Dar o voce a oprit-o.

— *Aceasta sunt eu.*

Era vocea visului. Vocea lui Lhyr, care a rezonat în mintea ei.

— E o capcană!

— *Nu.*

— Fata pe care o caut e frumoasă, tânără şi...

— *Vina este a lui Kryss, şi a sigiliului pe care-l menţin..*

Adhara nu şi-a putut desprinde ochii de aceasta creatură. Curând şi-a dat seama că spune adevărul. În bucăţile din carnea ei, a recunoscut lucrarea lui Kryss, aceeaşi boală care l-a ros pe Amhal şi l-a condus încet la moarte.

— E medalionul, nu-i aşa?, a întrebat ea când şi-a recăpătat folosirea vorbirii.

— *Da. Kryss mi l-a pus în jurul gâtului în ziua în care am fost scoasă cu forţa din templu. De atunci, corpul meu nu-mi mai aparţine, nici voinţa mea. Timp de multe luni am rămas aici, lipsită de cunoaştere, ocupată doar să menţin zi şi noapte acest sigiliu care a cauzat moartea atâtor oameni de-ai tăi..*

— Sora ta e acolo. Şi a jurat să se lupte cu Kryss.

— *Ştiu. Mă bucur că suferinţa mea şi a poporului tău au servit cel puţin acestui scop.*

Umbra unei satisfacţii triste a trecut peste faţa ei.

— Cum ai reuşit să mă îndrumi spre tine dacă acest medalion ţi-a luat toată voinţa?

— *Totul e din cauza ta.*

Faţa creaturii a rămas nemişcată, dar Adhara a ghicit că zâmbea.

— *Tu eşti Consacratul, tu eşti Sheireen, şi de îndată ce ai pus piciorul în Mherar Thar, te-am simţit. E ca şi cum conştiinţa mea s-ar fi trezit încetul cu încetul. Am început să te chem, să-ţi cer ajutorul, pentru că ştiam că zeii nu te-au condus la mine fără nici un motiv. E un miracol, Adhara, un miracol..*

Fata nu a răspuns.

— *Ştiu la* ce te gândeşti, a spus Lhyr. *Există un plan în spatele tuturor, un plan care îţi ghidează paşii, aşa cum îi ghidează pe cei ai tuturor fiinţelor..*

— Dacă da, unde este libertatea noastră?

— *Acceptând destinul nostru.*

— Asta nu e destul de bun pentru mine. Sunt lucruri pe care nu le pot accepta.

— *Putem accepta totul, tocmai pentru că ştim că calea noastră şi suferinţa noastră au sens.*

— E de ajuns. Nu avem timp de pierdut. Spune-mi ce să fac.

— *Acceptă inevitabilului.*

Adhara şi-a depăşit dezgustul şi s-a aplecat asupra corpului pe jumătate descompus. Fără un uşor zgomot făcut de respiraţie, arăta ca un cadavru. Pieptul abia se ridica şi cobora. S-a uitat la medalion. Era în mijlocul pieptului lui Lhyr, pe tunica ei, dar părea să se lipească de piele. Uitându-se mai bine, ea a observat că pânza din jurul lui era ruptă, străpunsă de tentacule fine care se scufundau în carne.

A atins bijuteria. Aura malefică care emana din ea aproape c-o ameţi. Rezistând dorinţei de a-şi retrage degetele şi de a fugi, ea l-a apucat de margine şi a încercat să-l tragă spre ea. Lhyr a rostit un geamăt sumbru şi s-a îndoit uşor înainte. Sângele ţâşneşte din rană, pătrunzându-i tunica deja murdară.

— *Medalionul ăsta face parte din mine. Când Kryss mi l-a pus în jurul gâtului, i-am simţit puterea, dar nu credeam că e atât de puternic. La început, aspira doar la conştiinţa mea, ajutându-mă să ţin sigiliul activ. Apoi, încetul cu încetul, mi-a intrat în piept. Imperceptibil. Zi după zi, şi-a extins strânsoarea, otrăvindu-mi inima. Suntem unul acum..*

— Dar el este cel care impune voinţa ta, nu-i aşa? El e cel care te împiedică să pleci, să te opreşti să evoci această pecete?

— *Da.*

— Ca să te salvez, trebuie să găsesc o cale să ţi-l iau.

— *Nu eşti aici să mă salvezi..*

Adhara a ridicat o privire incredulă spre Lhyr. I-a răspuns doar albul lăptos al ochilor orbi.

— M-ai chemat zile întregi, m-ai făcut să călătoresc mii de leghe la sora ta... Care este scopul, dacă eu nu sunt în măsură să te ajut?

— *Pentru a pune capăt la toate astea. Eşti aici pentru a aduce mântuirea în Lumea Pământeană, pentru a-l opri pe Kryss.*

— Nu pot s-o fac fără să te salvez mai întâi. Şi pentru asta, trebuie să-ţi iau medalionul.

— *Are ramuri metalice plantate în jurul inimii mele. Dacă-l smulgi, voi muri..*

— Trebuie să existe o cale; ai spus-o chiar tu, există un plan, un destin pentru fiecare dintre noi... Dacă mori, ce sens vor avea toate astea?

— *Uită-te la mine. Uită-te la mine..*

Adhara s-a forţat să observe corpul torturat.

— *Ceea ce vezi nu este corpul unei fiinţe vii. Nu te lăsa păcălită de vocea mea. Sunt un suflet închis aici din greşeală, nu mai aparţin acestei lumi. Am făcut ceea ce trebuia să fac, mi-am terminat călătoria pământească şi mi-am salvat sora. Acum vreau doar să fiu liberă şi să îndrept răul pe care l-am făcut poporului tău.*

— Shyra te aşteaptă, nu va pleca fără tine. Are nevoie de tine!

— *Poate. Dar ea va înţelege în curând că, chiar şi fără mine, ea are un rol de jucat în această lume.*

— Renunţi şi nu te voi lăsa!

Adhara strânse degetele în jurul medalion din nou; acelaşi sentiment de îngheţare rece pătrunde în braţul său. Când a tras, Lhyr gemea, cu corpul zguduit de spasme teribile. Avea dureri groaznice, Adhara a simţit-o în propria ei carne. I-a dat drumul.

— *E prea târziu pentru mine, dar tot trebuie să desfac o ultimă legătură. Dacă Kryss nu m-a ucis după ce am evocat sigiliul, e pentru că trebuie să fie hrănit în mod constant de magicianul care l-a creat. Sporii care răspândesc boala, şi pe care am impus această descântec, sunt continuu distruşi, şi eu trebuie să genereze alţii noi zi şi noapte. De asta sunt aici, de aceea sunt încă în viaţă. Când voi muri, sporii nu se vor mai reproduce. Nimeni nu se va mai îmbolnăvi şi răul va părăsi Lumea Pământeană.*

— Acelaşi lucru se va întâmpla când te voi elibera.

— *Ţi-am spus, trebuie să ştii cum să rezolvi inevitabilul..*

— Nu vreau! a ţipat Adhara. Nu pot să cred că este imposibil să repar răul care a fost făcut, nu pot să mă resemnez la ideea că există oameni care nu pot fi salvaţi! Ce zei ai putea dori o astfel de urâciune?

Corpul lui Lhyr a rămas nemişcat, dar Adhara a simţit o tristeţe profundă ridicându-se din membrele ei.

— *Nu zeii. Elfii, oamenii şi toţi cei care au însângerat Lumea Pământeană timp de milenii, făcând din acest paradis un pământ blestemat..*

— Şi atunci de ce zeii nu l-au oprit pe primul Marvash? De ce nu l-au oprit pe Kryss înainte să înceapă totul? De ce nu au mişcat un deget în faţa durerii lui Amhal?

Acest nume a venit în cele din urmă pe buzele ei, materializând prezenţa obscură care a plutit de la început asupra discuţieu lor. Pentru că salvarea lui Lhyr însemna salvarea lui Amhal; a nu o salva pe ea însemna acceptarea faptului că soarta lui Sheireen era unică şi imuabilă.

— *Pentru că aceasta este Lumea noastră, pentru că este dovada care ne este cerută în această viaţă.*

Adhara a perceput din nou durerea ei, emoţionantă şi sinceră, dar de data aceasta a fost aproape iritată.

— Pretinzi că zeii sunt cei care m-au condus până acum, ceea ce înseamnă că încă nu vor să intervină pentru plăcerea de a-i vedea pe Marvash şi Sheireen omorându-se între ei!

— *Destinul tău e mult mai mult decât atât. Tu eşti Speranţa, ultima legătură dintre zei şi oameni, promisiunea unei lumi care va veni unde unitatea perfectă a trecutului va fi restaurată. Nu poţi scăpa de asta. Poate suna crud, dar aşa stau lucrurile. Din cauza unuia, toţi vor avea de suferit, şi mulţumită unuia, toţi vor găsi pacea. Tu eşti creatura aia..*

— Şi ce crezi că ar trebui să fac? murmura Adhara.

— *Omoară-mă.*

— Ştii că nu pot.

— Poţi, dimpotrivă. Eşti chiar singura care o poate face..

Adhara a scos un urlat disperat. Nu voia să se predea: trebuia să dovedească faptul că, chiar şi pentru acest corp martirizat, exista încă speranţa că Lhyr şi-ar putea găsi încă sora.

— Trebuie să fie o cale să-ţi iau medalionul.

— Crede-mă, nu există niciuna. Eliberează-mă, Sheireen..

Adhara şi-a aţintit ochii în ochii lui Lhyr.

— De aceea te-am ghidat până acum. Eliberează-mă din închisoarea asta şi lasă-mă să mă întorc de unde am venit. Moartea este singura mea salvare, şi în acelaşi timp a mii de oameni.

Adhara şi-a strâns pumnii. Lacrimile curgeau în ciuda ei pe obraji.

— Nu vreau să te omor…

— Îţi cer s-o faci. Fă-o, te implor..

Tăcerea a căzut, grea şi compactă. Adhara putea auzi doar suspinele ei şi respiraţia gâfâitoare a lui Lhyr.

Degetele i-au căzut pe pumnal. S-a gândit că aceasta ar fi ultima dată, că nimeni nu ar mai forţa-o să facă astfel de acte. Că de acum înainte nu se va mai pleca în faţa oamenilor sau a zeilor. Dar, în timp ce mâna ei a preluat garda pumnalului, a înţeles cu furie cât de mult era nevoie de acest sânge, şi, de asemenea, că ea era singura care-l putea vărsa.

— Spune-mi un ultim lucru: Amhal este subjugat de medalion ca tine? a întrebat, cu vocea tremurând.

I s-a părut că răspunsul nu va veni niciodată.

— Da.

Adhara a închis ochii, iar mintea i-a tremurat.

— Dar s-ar putea să nu fie prea târziu, medalionul s-ar putea să nu fi intrat încă în posesia inimii sale, el…

Nu a putut să termine.

— E Marvash, Adhara. Şi nu are nimic de-a face cu medalionul. Acesta din urmă serveşte doar pentru a canaliza forţa întunecată din el pentru a o pune în slujba lui Kryss. Chiar înainte de a-l întâlni, răul era deja adânc înrădăcinat în sufletul său. Mai mult decât atât, medalionul are un efect diferit asupra lui; îl eliberează de orice sentiment, mai ales de vina care încă îl cuprinde în ciuda a toate, dar lăsându-i conştiinţa intactă.

— Nu-l cunoşti.

— Încearcă să înţelegi care e destinul tău. Poate zeii nu vor să-l salvezi..

— Totuşi, ştiu că trebuie s-o fac. Am doar această certitudine în lume.

De data aceasta, Adhara a simţit că Lhyr zâmbea trist.

— Atunci îţi doresc să poţi..

Fata a inhalat dureros.

— Mulţumesc, i-a şoptit.

Degetele i-au apucat pumnalul, mâna a dat lovitura. Apoi a închis ochii şi a văzut-o pe Lhyr aşa cum era odată, tânără şi frumoasă, cu faţa luminată de un zâmbet plin de speranţă pentru viitor; un viitor pe care nu-l va vedea.

Adhara a ţipat şi a împins lama. Lhyr a avut doar un tremur uşor, cu gura abia deschisă. S-a ghemuit, în timp ce medalionul de pe piept şi-a pierdut treptat strălucirea.

Lumina roşie pulsează pentru câteva momente, apoi corpul s-a rostogolit pe pământ ca un sac gol. Medalionul a pâlpâit până a lovit pământul. Şi ultima lui reflexie s-a stins.

Nimeni nu a înţeles ce se întâmplă. Dar bolnavii din paturile lor s-au simţit brusc mai bine. Respiraţiile lor au devenit mai puţin dureroase, cerul părea mai puţin greu, ca şi cum cineva ar fi ridicat capacul care apăsa pe ea. Aerul avea un parfum nou, cel al speranţei.

Şi Shyra, sprijinindu-se de perete, amorţită de otravă şi devorată de febră, a văzut o lumină strălucind adânc în delir ei.

— Tu eşti?

— *Da.*

Bucuria i-a dilatat pieptul.

— Iartă-mă, a spus ea, în timp ce lacrimile îi ardeau obrajii.

— *Nu am nimic să-ţi iert. Ce ai fi putut face?*

— Ar fi trebuit să încerc să te eliberez, ar fi trebuit să te ascund imediat ce mi-am dat seama că Kryss te-a văzut.

— *Kryss nu se lasă uşor oprit când vrea ceva. Ai fi dat greş. Mă bucur că măcar ai reuşit să te salvezi. Acum suntem cu adevărat un singur suflet, Shyra..*

— Întotdeauna am fost.

Lhyr a zâmbit. Era mai frumoasă ca niciodată şi mai senină. Dar conturul feţei sale a devenit treptat înceţoşat.

— Nu mă abandona! a ţipat Shira în timp ce îşi întindea degetele spre viziune.

— *Sunt cu tine şi voi fi mereu. De asta trebuie să trăieşti..*

— Fără tine, eu nu exist!

— N*ici eu. Deci, chiar dacă este dificil, nu ceda disperării. Trăieşte, Shyra, trăieşte pentru amândouă, pentru că dacă tu trăieşti, nu voi muri niciodată complet.*

Degetele lor s-au atins, şi Shyra a savurat cu tot sufletul ei această atingere uşoară. Apoi o lumină crudă a purtat imaginea lui Lhyr.

12

Ultima misiune

Doubhée s-a pregătit cu grijă. Armele erau aliniate în faţa ei, pe masa rezervată întâlnirilor militare: cuţite de aruncat, o sarbacană cu o pungă care conţinea ţepi otrăviţi, un şiret de strangulat, trei pumnale. Lustruite la perfectiune, străluceau la lumina lumânărilor.

S-a îmbrăcat încet, articulaţiile durând-o. Acum, nu şi-a mai părăsit bastonul, şi când nu era sub influenţa poţiunii, nu mai putea lupta. A luat parte la bătălie din spate, distribuindu-şi ordinele sub protecţia ordonanţei sale, care devenise umbra ei.

A strecurat cuţitele în cureaua de piele pe care o purta în jurul pieptului, apoi şi-a trecut sarbacana pe spate. Şi-a pus şiretul într-unul din buzunare, împărţind pumnalele: unul într-o cizmă, celelalte două la talie. Gesturile sale lente şi calme aveau o solemnitate religioasă. Efectua pentru ultima dată un ritual inaugurat cu atâţia ani în urmă. Nici măcar nu-şi putea aminti când. Dar cercul se închidea. După ce şi-a petrecut întreaga viaţă negând trecutul ei ca şi criminal, era în cele din urmă reconectată cu oţel şi frânghie. Începutul şi sfârşitul poveştii erau identice, ştergând tot ce a avut loc între timp. În afară de răni, durere şi sentimente. Fără Neor, Learco, Amina şi Kalth, fără reţeaua nesfârşită de conexiuni pe care le-a creat în timpul vieţii, totul ar fi fost similar. Sennar avea dreptate: viaţa pleca în spirală, oferindu-ne un moment de iluzie că lucrurile s-ar putea schimba, şi în cele din urmă ne-a adus înapoi de unde am început.

Doubhée era în sfârşit pregătită. Mai avea de făcut era un singur lucru. Flaconul era în faţa ei, umplut cu câteva picături de lichid chihlimbariu.

A ezitat. Avea încă de ales: să aştepte ca viaţa ei să-şi urmeze cursul său natural şi ca bătrâneţea să o consume încet până la moarte, sau să bea acest filtru şi să facă ultimul pas spre mormânt.

Să mai aştepte, sau să acţioneze.

În cele din urmă, ea a luat flaconul între degete şi l-a golit dintr-o înghiţitură. Imediat, pielea ei a fost întinsă, muşchii i-au vibrat, corpul şi-a recăpătat puterea şi tinereţea. Pentru ultima oară.

Se întâmplase cu o săptămână mai devreme. Elful a cerut să vorbească cu cea mai înaltă autoritate a Armatei Lumii Pământene, susţinând că vestea pe care o aducea era extrem de importantă. Era foarte tânăr şi ochii îi străluceau de remuşcări şi frică.

— Mi s-a spus că vrei să vorbeşti cu mine, i-a spus Doubhée. Te ascult.

Elful purta uniforma inamică.

— Nu sunt un trădător, a început el. Sau un laş. Şi nu mi-e frică de tine sau de moarte.

— Nu trebuie să te justifici. Nu în faţa mea, oricum.

— Dimpotrivă.

Vorbea cu emoţie, transpira.

— E regele meu, ştiu asta. A făcut multe pentru poporul meu, iar oamenii îl iubesc. Şi mie îmi place. Dar nimic, cu adevărat nimic, nu merită acest sacrificiu.

— Spune-mi ce ai să-mi spui, grăbeşte-te.

Doubhée a simţit un dispreţ instinctiv pentru el. Câţi soldaţi tineri şi întunecoşi ca el se ascundeau în rândurile proprii, dispuşi s-o vândă aşa cum acesta îşi va vinde suveranul?

— I-am văzut pe toţi tovarăşii care s-au înrolat cu mine murind. Familia mea suferă de foame, din cauza acestui război nenorocit. Mă înţelegi?

Doubhée l-a apucat de gât şi l-a ridicat de la pământ.

— Ai de gând să te hotărăşti să vorbeşti sau nu? De care parte eşti?

A urmat o lungă tăcere, iar Doubhée s-a temut că a exagerat. Din moment ce a încetat interogarea elfilor capturaţi, aceasta era prima ei oportunitate reală de a ajunge la Kryss.

— Va fi în tabăra Lenar în două zile, pentru a finaliza cucerirea Ţării Vântului.

— E deja a lui.

— Nu în întregime. Şi are nevoie de fiecare sat. Ne-a ordonat să le cucerim până la sfârşit şi să instalăm ashkar-uri peste tot.

— De ce?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Noi doar executăm ordine.

Doubhée l-a privit drept în ochi. Se pare că nu minţea.

— Continuă.

— Dimineaţa devreme, când există un pârâu în apropierea taberei unde se află, face o baie. Şi în Lenar, e un pârâu. De obicei, doi paznici îl însoţesc şi privesc împrejurimile, dar păstrează o distanţă sigură. Regelui nu-i place să se simtă observat şi vrea să arate că nu se teme de nimeni.

Doubhée l-a eliberat. Pentru o clipă elful părea uşurat, şi apoi ochii lui s-au umplut din nou de suferinţă şi vinovăţie.

— Jură-mi că-l vei ucide. Jură-mi că vei pune capăt acestui coşmar, pentru că altfel voi fi murit degeaba.

Doubhée şi-a strâns pumnii.

— Pleacă, a şuierat. Ai făcut ce trebuia să faci, acum lasă-mă pe mine să fac ce am de făcut.

La est, un răsărit acid nuanţa treptat cerul. Lumea era încă aruncată în întuneric, probabil din cauza norilor joşi şi grei care atârnau în acea dimineaţă îngheţată. Degetele îi erau inflamate. Din când în când, alergau la garda pumnalului său, şi apoi era şi mai rău. Oţelul era atât de rece încât părea fierbinte.

Doubhée fusese în acel loc pentru o lungă perioadă de timp. Nu era uşor de ajuns acolo. Pentru a intra pe teritoriul inamic, ea a trebuit să treacă linia frontului, târându-se în tăcere în iarbă pentru a înşela vigilenţa santinelelor.

A suflat pe mâini, dar nu a ajutat prea mult. Luminozitatea s-a schimbat rapid. Acum totul era mov, iar tabăra era scăldată într-o atmosferă sumbră. Sau poate era doar efectul propriei sale agitaţii. Poate că era bătrână şi cunoscuse multe războaie, dar inima îi bătea în piept.

Un foşnet uşor în tufiş.

Doubhée şi-a ţinut respiraţia. Mai întâi, i-a văzut pe cei doi gardieni, aşa cum a spus elful. Un bărbat şi o femeie. Vederea femeilor soldaţi au impresionat-o întotdeauna: în Lumea Pământeană, era un singur corp deschis ambelor sexe, şi acela era cel pe care ea l-a creat. Posibilitatea de a urma o carieră militară era încă considerată o cucerire de către femei. Ştia, totuşi, că sexul nu conta prea mult în profesia de spion. Dimpotrivă, femeile erau şi mai avantajate de mărimea lor mică şi de încrederea pe care au inspirat-o spontan.

În ciuda tinereţii, ambii gardieni aveau o slujbă. Ei au început prin a căuta în apropierea pârâului unde regele lor avea să se scufunde în curând. Era situat la jumătate de leghe de tabără, o distanţă care îi lăsa luu Doubhée o marjă bună de siguranţă pentru a acţiona. Kryss trebuia să fie foarte sigur pe el să se aventureze atât de departe în teritoriul inamic.

Doubhée nu s-a mişcat. S-a ascuns într-un copac de pe mal. Poziţia nu era confortabilă, dar susurul apei acoperea cel mai mic zgomot.

După ce au scotociat perimetrul, cei doi soldaţi s-au întors să-i spună regelui că totul era în ordine. În timp ce aştepta întoarcerea lor, Doubhée a observat o uşoară schimbare în bătăile inimii ei; un şoc imperceptibil în respiraţia lui, umbra unei prevestiri.

S-a uitat la mâinile ei. Tremurau.

«Emoţie, nimic mai mult. Este încă cea mai importantă misiune din viaţa mea», s-a liniştit ea, conştientă că se minţea singură. Era conştientă de termenii pactului pe care l-a semnat de-a lungul timpului, în ziua în care a decis să ia poţiunea lui Tori. Mai avea nevoie de o oră, doar de o oră ca să-şi termine afacerea.

Un nou foşnet sub ea. Regele a apărut, superb în cămaşa sa de in simplu, strânsă în talie de o curea. Înalt şi zvelt, a avansat între gărzile sale cu un mers elegant, lipsit de orice afectare. În acest peisaj încă adormit, arăta ca un zeu coborât printre muritori.

Era prima dată când Doubhée l-a văzut şi a fascinat-o. A înţeles imediat cum a reuşit să adune atât de mulţi credincioşi în jurul său, a reuşit să trezească sufletele poporului său şi să-l convingă să moară atât de departe de casă. În mod fugar, se întreba cum de atâta rău se poate naşte dintr-o creatură atât de nobilă, cu o faţă plină de suferinţă liniştită, ca şi cum ar fi purtat toată durerea lumii.

Apoi ura a preluat controlul. Regele s-a apropiat de pârâu şi şi-a dat jos hainele. Doubhée i-a observat umerii zvelţi, picioarele conice, căutând punctul în care lama ei va pătrunde cel mai uşor, provocând cea mai dureroasă moarte.

«Dacă moare, totul se va termina; omorându-l, voi pune capăt acestui război», a spus ea, cu inima strânsă.

Mâinile îi tremurau. Dintr-o dată, şi-a văzut pielea încreţindu-se.

«Nu, nu deja!»

Acel scurt moment de distragere a atenţiei a făcut-o să-i piardă din vedere. Dar ştia unde s-au oprit. Pentru că a lucrat în aceeaşi profesie ca ei şi a organizat protecţia familiei ei de ani de zile, atunci când nu era încă nevoie de supraveghere.

A alunecat încet de pe ramură, s-a târât în tufişuri. Bolborositul apei a acoperit aproape toate celelalte zgomote. Femeia era acolo, stând în mijlocul unui mic luminiş. Atentă, dar nu suficient.

Doubhée s-a furişat la ea şi i-a rupt gâtul dintr-un gest. Cadavrul s-a prăbuşit la picioarele ei cu o bufnitură.

L-a găsit pe celălalt paznic la o distanţă simetrică de rege. El era mai solid, nu i-ar fi rupt gâtul atât de uşor.

O lovitură la coaste, iar apoi i-a tăiat gâtul.

Nu s-a uitat la cadavrul lui. Ochii ei s-au îndreptat spre el, creatura cu aură divină care se scălda în râu.

Destul de ciudat, ultima sa întâlnire cu Amina, cu câteva zile mai devreme, i-a venit brusc în minte.

Fata venise să se întâlnească cu ea în tabără, iar Doubhée luase o pauză. Au luat prânzul împreună, împărţind meniul de zi cu zi.

— Cum merge cu Războinicii Umbrelor? a întrebat-o.

Amina a dat din cap.

— Muncesc din greu. Poate mă vor trimite în următoarea misiune.

Doubhée zâmbea. Soarele apunea, iar Amina avea să fie în curând în drum spre casă. Ea era cea care a instituit regulile: Războinicii Umbrelor dormeau mereu împreună în cazarmă, cu excepţia cazului în care o operaţiune îi forţa să lipsească. Şi permisiile erau suspendate în timp de război.

Oftând, şi-a trecut braţele în jurul umerilor nepoatei sale. Amina i-a pus capul pe piept, iar Doubhée a savurat pe deplin acest moment de dulceaţă când trecutul şi viitorul păreau abolite. Viaţa i-a oferit atât de multe din aceste momente de neuitat, dar abia la bătrâneţe a învăţat să le aprecieze.

— Ştiu că iubeşti ceea ce faci, dar vreau să nu uiţi niciodată că eşti o fiinţă paşnică, a spus ea, ştiind că aceste cuvinte vor rupe vraja.

Amina s-a îndepărtat de ea şi i-a aruncat o privire interogativă.

— Ce vrei să spui?

— Acest război este un mijloc, nu un scop. E un mod groaznic.

— Ştiu asta, m-ai învăţat, i-a zâmbit nepoata ei.

Doubhée a simţit că inima i se strânge.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Amina s-a cuibărit din nou lângă ea.

— Nu ai idee cât de mult mi-ai adus în ultimele luni. Dacă nu erai tu, nu ştiu ce aş fi devenit. M-ai salvat şi nu voi uita niciodată asta.

— Dacă e adevărat, promite-mi că voi lupta alături de tine pentru pace.

— Îţi promit.

Au rămas tăcute pentru un moment, şi apoi Amina a adăugat:

— De ce-mi spui asta acum?

Vocea ei era voalată de o îngrijorare înăbuşită.

— Pentru că sunt bătrână şi... pentru că nu sunt eternă.

Amina a scuturat capul, la fel cum a făcut Doubhée atunci când ea a vrut să alunge un semn rău.

— Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Timpul tău nu a venit încă, şi am nevoie de tine.

Doubhée, fără să răspundă, a strâns-o mai tare în braţe.

Doubhée şi-a revenit şi şi-a concentrat din nou toată atenţia asupra misiunii sale. S-a întors la copacul de lângă pârâu, încercând din nou să-şi înăbuşe tremurul mâinilor. Nu mai avea mult timp.

Kryss s-a spălat fără grabă, iar apa a trasat conturul muşchilor săi, subţirimea corpului său tânăr.

Doubhée s-a ridicat pe ramură, şi-a schimbat pumnalul. Dreapta era inutilizabilă în această poziţie, iar picioarele ei nu o mai susţineau ca înainte.

Fără să mai aştepte, s-a năpustit.

Poate că nu era atât de rapidă pe cât spera, poate făcuse un zgomot. Kryss s-a întors, şi ochii lor s-au încrucişat când s-a aplecat spre el. S-a răsucit brusc şi ea s-a prăbuşit în pârâu. Frigul i-a tăiat respiraţia, a paralizat-o.

Regele elfilor a ajuns la mal în ritm alert şi şi-a luat suliţa.

— Tu eşti criminalul care îmi decimează generalii, nu-i aşa?, a spus el cu un zâmbet dispreţuitor.

Doubhée s-a îndreptat, picurând, încercând să-şi tragă răsuflarea. Se uita la el cu ochi de foc.

Kryss a mers spre ea, şi s-a pregătit pentru luptă. Cu un pumnal împotriva unei suliţe, şansele ei erau mici, dar s-a bazat pe agilitatea ei.

Suliţa a şuierat peste ea şi s-a aplecat să se ferească de ea. A ţintit spre gleznele lui să-i taie tendoanele. A deviat lovitura fără dificultate.

— Te cunosc...

— Eu sunt Doubhée, monstrule. Şi sunt aici să-mi răzbun soţul şi fiul.

O strălucire răuvoitoare a făcut ochii elfului să strălucească.

— Mă urăşti atât de mult?, a spus el, aproape amuzat.

— Nu vreau să râzi! a strigat Doubhée.

Uitând de prudenţă, s-a aruncat asupra lui cu toată puterea pe care o mai avea şi a luptat cu înverşunare. A atacat cu mâna stângă, dar elful s-a retras. Mâna dreaptă a fugit repede la celălalt pumnal, l-a tras, a ţintit. Kryss s-a retras, nu suficient de repede, totuşi. Lama i-a atins coastele.

— E otrăvită, răcni Doubhée.

— Într-adevăr?, a răspuns regele, batjocoritor.

Doubhée a anticipat atacul. În mintea ei, ea a schiţat exact mişcarea pe care trebuia să o facă pentru a o împiedica. Dar genunchiul ei a cedat, şi a simţit că lama se scufundă în carnea ei până la gardă. Era uimită să nu simtă durerea. Poate că era un semn că de data asta se terminase într-adevăr. S-a întors, s-a uitat la cerul livid de deasupra ei. Printre ramurile copacilor era imaginea lui Kryss. Sângele curgea din lateral, amestecându-se cu apa pârâului.

«Lama este otrăvită. O să moară. O moarte lentă şi dureroasă. E condamnat.»

Respiraţia lui era deja zgomotoasă, aerul refuza cu încăpăţânare să-i umfle plămânii.

— Ai luptat cu vitejie, spune Kryss, dar ai pierdut.

Şi-a ridicat suliţa şi Doubhée a închis ochii.

«El va muri», şi-a repetat ea. Apoi, dintr-o dată, în această secundă interminabilă, nu mai conta. Tot ce conta era propria moarte. În sfârşit va găsi odihna veşnică şi se va alătura celor care au precedat-o într-o viaţă de apoi în care ea nu a crezut niciodată.

Kryss şi-a coborât suliţa cu o lovitură seacă şi nemiloasă.

Doubhée, zâmbea.

13

Dincolo de portal

Adhara pipăi pământul în întuneric şi apucă medalionul. După ce l-a strecurat în geanta ei, a zăbovit pentru un moment, uitându-se la creatura aflată în faţa ei. Şi-a întins degetele şi i-a strâns mâna. O mână îngheţată, scheletică.

Dacă ar fi crezut într-un zeu, s-ar fi rugat pentru Lhyr, dar cuvintele pe care le-a rostit erau la fel de sacre pentru ea.

— Îţi mulţumesc. Lumea Pământeană nu te va uita niciodată.

Înainte de a părăsi celula, ea a aprins un alt foc magic, dar a avut grijă să nu consume prea multă energie. Va fi nevoie de multă pentru a scăpa din templu.

A deschis uşa. Shyra era încă unde o lăsase, cu spatele sprijinindu-se de perete. Faţa îi era plină de sudoare.

— Cum te simţi? a întrebat-o Adhara, aplecându-se spre ea.

Shyra nici măcar nu părea să audă. Şoptea ceva, iar Adhara a trebuit să-şi încordeze urechile ca să asculte că era numele surorii ei. Avea o strângere de inimă. Nu va fi uşor să-i explice.

— Haide, trebuie să plecăm, a spus ea, înghiţind nodul din gât.

A luat-o de braţ şi a încărcat-o pe umeri. Deşi Khara şi Thjsh au reuşit să distragă atenţia gardienilor, acest loc trebuia să fie părăsit cât mai curând posibil. Moartea lui Lhyr nu va trece neobservată mult timp.

Adhara a îngenuncheat, a închis ochii. Chiar dacă nu a menţionat niciodată, ştia vraja de zbor. Formula i-a venit imediat în minte. Cu toate acestea, cerea o mare forţă magică, iar fata era la un pas de epuizare.

A recitat vraja. La început, nu s-a întâmplat nimic. Apoi spaţiul din jurul ei şi al lui Shyra a început să se deformeze, până când s-a dizolvat, şi i s-a părut că o forţă îi sugea toată energia. Panica a pus stăpânire pe ea. Pentru câteva secunde, s-au trezit aruncaţi în neant, apoi totul s-a făcut albaştru. În cele din urmă, Adhara a simţit atingerea pietrei de sub genunchi şi a perceput o hărmălaie de voci neliniştite. A luat-o pe Shyra, şi cineva a aşezat-o pe podea şi a întrebat-o cum se simte. Era prea obosită ca să răspundă. Gâtul ei abia atinsese pământul când se scufundă în inconştienţă.

S-a trezit în cămăruţa care i-a fost atribuită în peştera rebelă, învăluită de această lumină albastră, pe care dintr-o dată a găsit-o liniştitoare. Întoarcerea a fost dificilă: după ce a menţionat descântecul de zbor, care i-a permis să se dematerializeze şi să se rematerializeze într-un alt loc, ea a dormit pentru o zi întreagă.

S-a ridicat şi a scos medalionul din geantă. Nu mai strălucea. S-a întrebat dacă era definitiv, sau dacă ar fi suficient pentru ea să-l treacă în jurul gâtului ca să-l reactiveze şi să fie afectata de aceeaşi vrajă ca cel care a consumat-o pe Lhyr.

Mareea era joasă, şi a reuşit să meargă în jos până la mica plajă cu pietricele. A scufundat medalionul în mare. Sângele a colorat apa pentru un moment şi apoi s-a dispersat în oceanul infinit. Aşa se întâmplase cu Lhyr cu câteva ore mai devreme; se gândi Adhara cu o umbră de melancolie. Şi tot ce a rămas din ea era o urmă invizibilă, pierdută în imensitate.

S-a întors în camera ei, afectată de oboseală bruscă. S-a întins pe sacul de paie şi şi-a pus medalionul în faţa ochilor. Însemna atât de mult pentru ea. Era moştenirea lăsată de Lhyr şi, de asemenea, simbolul viitorului care o aştepta. Acum ştia care va fi primul lucru pe care-l va face când se va întoarce în Lumea Pământeană.

A aflat că incendierea templului a dat semnalul rebeliunii.

Durerea concentrată în acel lăcaş de cult, durerea prea lungă conţinută de un popor obosit să plătească tributul sângelui a rupt digurile. Se zvonea că Larshar însuşi a dat foc altarului şi că, pentru a-i elimina pe rebelii care s-au amestecat cu mulţimea, regentul nu a ezitat să sacrifice toţi credincioşii care participau la Pesharjai. Revolta s-a extins rapid în tot oraşul. Au fost zile de foc şi flăcări, străzile s-au transformat în câmpuri de luptă fratricide, sângele a pătruns în pământ.

Shyra nu a participat. A rămas şase zile între viaţă şi moarte. Adhara nu i-a părăsit patul. Nu şi-a imaginat niciodată că va fi atât de expertă în practicile preoţeşti. Un alt cadou preţios de la Adrass.

Când şi-a revenit în sfârşit, Shyra şi-a chemat imediat sora. În delirul febrei, ea nu încetase să o menţioneze.

— Voi vorbi cu ea, le-a spus Adhara preoţilor care au ajutat-o.

A simţit că depinde de ea să o facă. Ăsta era preţul pe care trebuie să-l plătească pentru uciderea lui Lhyr. Deşi a repetat că însăşi preoteasa era cea care i-a cerut-o, că gestul ei a eliberat-o de suferinţă, ea avea sentimentul că a comis o crimă. Fiecare dintre morţile pe care le-a cauzat apăsa asupra sufletului ei, iar cea a lui Lhyr era cea mai intolerabilă dintre toate.

Shyra a ţipat, a ameninţat-o, a încercat s-o sugrume în ciuda slăbiciunii ei. Adhara nu se aştepta la altceva.

— Trebuia s-o salvezi! Te-am dus la ea s-o salvezi, iar tu ai ucis-o!

Ochii războinicei ardeau de ură - ură faţă de Adhara, dar şi faţă de ea însăşi. Era modul ei de a-şi trata durerea.

Apoi zilele au trecut, încet, în atmosfera suspendată a acestui loc din lume. Timpul a fost marcat de maree, care a crescut şi a coborât, închizând accesul la peşteră şi redeschizându-l, din nou şi din nou, într-un ciclu infinit.

Shyra ieşi în cele din urmă din izolarea ei. Şi-a părăsit camera, cu ochii încercănaţi, trăsăturile săpate, dar cu o nouă expresie pe faţă. O dulceaţă vagă, ceva feminin care a apărut brusc in privirea ei, in gesturile ei. Lhyr părea să fi pătruns în ea pentru totdeauna.

— Locul meu nu este aici, este în luptă, spuse ea cu o voce hotărâtă. Plecăm mâine. Persoana responsabilă pentru acest război trebuie să plătească pentru acţiunile sale.

Portalul care trebuia s-o ducă pe Adhara pe malurile Saarului era în Orva.

Oraşul era în haos. Periferia sa era în mâinile rebelilor, în timp ce vechile cartiere din jurul palatului regal erau sub dominaţia lui Larshar. Cele două părţi s-au ciocnit fără încetare, luptând pentru cucerirea oraşului pas cu pas.

Adhara şi Shyra s-au repezit într-un mic han. Cei câţiva oaspeţi erau aşezat la o masă din centru, înarmaţi până în dinţi. Rebeli, fără îndoială. Au salutat-o pe Shyra cu respect, şi apoi ochii lor au aterizat pe Adhara. Chiar şi cei mai iluminaţi elfi nu aveau prea multă simpatie pentru oameni.

— E cu mine, tocmai a spus Shyra.

A luat loc la masă şi şi-a invitat partenera să facă acelaşi lucru. La scurt timp după aceea, li s-au adus două boluri de supă aburindă. Avea un miros complet nou pentru Adhara.

— Ce este?, a întrebat ea, intrigată.

— Supă Veridonia, a răspuns elful.

Adhara şi-a băgat lingura în bol şi a dus-o la gură. Era bună.

— Eşti sigură că vrei să pleci? a întrebat Shyra. Mai este drum lung pentru a lua înapoi Orva, şi chiar şi când vom ajunge acolo, vom fi încă la început. Kryss este scopul nostru, dar trebuie să profităm de absenţa lui pentru a ne elibera pământul de strânsoarea acestui tiran.

— Ştii care e misiunea mea.

Shyra a fixat-o lung.

— Trebuie să mă întorc în Lumea Pământeană. Ăla e pământul meu, nu-l pot abandona. Şi apoi... Nici eu nu-l pot abandona pe Amhal.

Shyra a zâmbit. Cunoştea bine puterea acestei dorinţe.

— Poate că nu crezi în Dumnezeul meu, dar uneori simt că credinţa ta e mai mare decât a mea.

Şi-a apăsat coatele pe masă.

— Portaluk care te duce acasă este în partea oraşului controlat de Kryss. Dar este accesibil de aici, printr-un pasaj pe care ni l-a arătat unul dintre spionii noştri. Evident, locul e foarte păzit...

— Mă surprinzi... Şi aş înţelege dacă nu ai vrea să vii cu mine.

— Cine crezi că sunt? Shyra era revoltată. Te voi duce la portalul ăsta şi te voi ajuta să treci prin el. Vreau doar să-ţi dai seama că va fi în pericol viaţa ta. Eşti sigură că jocul merită? Ai putea sta aici în Mherar Thar şi să lupţi pentru o cauză care e deja pe jumătate câştigată.

— Îmi pare rău, Shyra. E timpul să mă duc acasă.

Elful s-a ridicat şi a dat din cap.

— Mănâncă, plecăm imediat ce termini.

— Această conductă veche a fost folosită pentru construcţia oraşului, a declarat băiatul înaintea lor.

Era un copil în vârstă de vreo 12 ani. Adhara era surprinsă că un adolescent era implicat în rebeliune, şi, mai mult decât atât, ca spion. Se pare că Larshar nu avea nici o mustrare în a înrola băieţi foarte tineri, chiar şi copii, în absenţa bătrânilor lor care au plecat în Lumea Pământeană.

— După aceea, a fost înfundata, dar de îndată ce am recapturat această parte a oraşului, am decis să facem un pasaj secret.

Conducta era săpată în stâncă. O noutate în Orva, unde totul era făcut din lemn. La început, Adhara, Shyra şi tânărul lor ghid au trebuit să înainteze în patru labe. Foarte repede, cu toate acestea, pasajul s-a lărgit şi a condus la o galerie cu un plafon susţinută de grinzi mari. Un pic mai departe, era împărţit în două tuneluri, unul înghesuit şi întunecat, barat de pânze de păianjen, celălalt mai acceptabil, luminat de torţe aranjate la intervale regulate.

— Aceasta este cel pe care trebuie să îl urmezi, spuse băiatul, indicându-l pe cel mai îngust. Te va duce la coridorul principal care duce la portal. Ghinion, vei ateriza practic sub nasul gardienilor... Dar ştiai că nu va fi uşor, nu- i aşa?

— Ştiam, într-adevăr, a răspuns Shyra sec. Aşa cum ştim, că e timpul să pleci.

Băiatul a plecat cu un aer uşor dezamăgit şi a dispărut în galeria pe care tocmai o părăsiseră.

— Mergem?, a spus Shyra, iar Adhara a dat din cap.

S-au grăbit în pasaj şi au avansat în tăcere. O lumină slabă a apărut în curând la celălalt capăt.

— Pregăteşte-te, a şoptit Shyra.

Adhara şi-a tras gluga peste faţă şi şi-a scos pumnalul. Ea şi elful s-au ghemuit la perete. La câţiva stânjeni, în faţa unei uşi de lemn, doi paznici vorbeau.

Shyra sare, repede ca fulgerul. Adhara nu i-a văzut niciodată lupta şi a fost impresionată. Mişcările ei erau riguroase, impecabile. A sărit în mijlocul coridorului, fără să le dea timp adversarilor să înţeleagă ce se întâmplă. Toporul ei se învârtea cu precizie absolută, umplând aerul cu un şuierat uşor. Apoi tăcerea, şi două zgomote. Capetele celor doi gardieni au căzut la pământ, urmate aproape imediat de trupurile lor. Shyra a pus un genunchi pe pământ şi şi-a înmuiat degetele în sângele lor, rostind o propoziţie de neînţeles. În cele din urmă, şi-a şters lama.

— Drumul e liber, spuse ea.

Adhara a căutat cadavrele, a găsit un set de chei şi a început să le strecoare una câte una în uşa de lemn. După câteva secunde, s-a auzit un clic.

Au intrat pe uşă şi au fugit într-o peşteră vastă. Tocmai când credeau că şi-au atins scopul, un paznic înarmat cu o suliţă a apărut de nicăieri. Adhara şi-a luat pumnalul şi a lovit în faţă, dar paznicul nu a fost surprins şi a evitat lovitura.

— Intrus, intrus! a ţipat tare.

Adhara l-a înfruntat. Nu era un inamic greu de învins, dar ceva a oprit-o: greutatea morţilor pe care le-a cauzat deja pentru a ajunge acolo, ca să nu mai vorbim de cele două gărzi pe care Shyra tocmai le măcelărise.

Elful a intervenit între ea şi soldat.

— Pleaca! A ţipat, lăsându-şi arma să danseze din nou.

Câteva lovituri, apoi una ultimă, fatală. Paznicul s-a prăbuşit. Shyra a repetat acelaşi ritual ca înainte, cel pe care preoţii războinici l-au făcut de fiecare dată când au ucis pe câmpul de luptă.

— Dacă rămâi aici, vei muri, a protestat Adhara.

— Vrei să treci prin nenorocitul ăla de portal sau nu? De îndată ce pleci, voi pleca, de asemenea, aşa că grăbeşte-te dacă nu vrei să ai moartea mea pe conştiinţă!

Păşi, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Adhara şi-a tăiat palma dreaptă cu pumnalul, a vărsat câteva picături de sânge şi le-a aruncat pe portal. Suprafaţa sa s-a făcut albăstruie.

— La revedere, Shyra! Încearcă să nu fii prinsă! a plâns ea.

Gărzile au izbucnit în peşteră în timp ce Shyra era pe cale să evoce vraja zborului.

— Acum nu mai sunt singură. Sora mea este cu mine, a răspuns elful.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Adhara a auzit-o rostind. Apoi a trecut prin vălul albastru şi a fost pe partea cealaltă.

14

Înainte de apocalipsă

Când Cavalerul Dragonului a văzut sosirea Oficiantei Supreme, a înţeles că ceva serios se va întâmpla. O cunoştea bine pe femeia asta. La ordinele reginei, apoi ale regelui, el a escortat-o prin Lumea Pământeană de la începutul epidemiei. În toate aceste luni lungi, el a văzut-o întotdeauna serioasă, calmă, pătrunsă de rolul ei. Dar nu în acea dimineaţă. I s-a alăturat alergând, cu o carte sub braţ, arătând supărată.

— Ce s-a întâmplat, Excelenţa Voastră?

— Du-mă în Ţara Vântului! Imediat! exclamă Theana, fără suflare.

— Dar, doamnă, chiar împingându-ne dragonii la viteza maximă, ne va lua cel puţin zece zile să ajungem pe front, şi...

— Nu-mi pasă de front. Vreau să ajung la cel mai apropiat sat din Ţara Vântului.

Cavalerul s-a uitat la ea cu ochii rotunzi de uimire.

— Dar e pe teritoriul inamic!

— Nu îmi pasă! Trebuie să ajungem acolo cât mai curând posibil.

Vocea ei tremura, iar cavalerul a înţeles: această femeie nu era nebună, era *îngrozită*. Era cunoscută pentru abilitatea ei extraordinară de a se menţine rece în toate circumstanţele. Dacă ea a pierdut-o, era pentru că situaţia trebuie să fi fost foarte gravă.

— Ce s-a întâmplat? a repetat.

Bătrâna şi-a dat ochii peste cap speriată.

— Un eveniment teribil este pe cale să se întâmple pe Pământul Vântului, ceva de neimaginat. Am descoperit o incantanţia in cărţile mele... Elful ăsta e nebun, trebuie să-l oprim!

I-a pus mâna pe umăr. Tremura ca o frunză.

— Vrei să trimit mesageri să ne anunţe sosirea?, a întrebat cavalerul.

— Nu, nu, a răspuns Theana. Voi informa pe cine trebuie prin magie. Între timp, să plecăm imediat!

— Trebuie s-o pregătesc pe Thala şi să adun o mică escortă pentru călătorie...

— Îţi dau o oră, nu mai mult... E o chestiune de viaţă şi de moarte, l-a implorat ea.

Bărbatul a dat din cap şi a părăsit în grabă camera Palatului Armatei Unitare.

Oficianta Supremă a rămas pe loc. Dintr-o dată, i s-a părut că Lumea Pământeană se apropia de ea, transformându-se într-o capcană fără sfârşit. Şi-a trecut mâna prin păr şi a strâns nervos o şuviţă albă între degete.

Cine ştie cât timp le-a mai rămas? Poate nici măcar o zi. Şi Kalth nu era acolo; s-a mutat la Makrat, capitala sa recent recapturată. Era singură şi habar n-avea de situaţia militară. Cât de departe a avansat frontul? Cât de mult din teritoriul lui Kryss a reuşit să cucerească? Cât a pierdut? Doubhée probabil ştia toate astea, dar Theana nu mai auzise de ea de când s-au întâlnit ultima dată, cu aproape două săptămâni mai devreme.

«E singura care mă poate ajuta. Poate ea şi fraţii mei pot face ceva.»

Trebuia să evoce o incantaţie a comunicării. S-a dus la metereze şi a scos un pergament şi cerneală. Mâna îi tremura; a trebuit s-o facă de două ori ca să-şi facă caligrafia lizibilă. A evocat focul magic, a ars pergamentul şi s-a rugat ca mesajul să ajungă la timp, pentru ca Doubhée să înceapă imediat lucrarea. Pentru că de data asta, şansele salvării erau foarte mici.

Apoi a trimis un mesaj preoţilor lui Thenaar împrăştiaţi pe Ţara Vântului.

Micul fum violet al magiei s-a împrăştiat în aerul de deasupra ei. Purtate de descântec, cuvintele pe care le desenase au trecut prin spaţiul care a despărţit-o de prietena ei într-o clipă. Au zburat deasupra Marelui Pământ, au trecut graniţa, au plutit deasupra teritoriului inamic până pe front, şi de acolo au ajuns în tabăra unde Theana ştia că era Doubhée.

Un mic nor compact s-a materializat în cortul reginei. Dar nu era nimeni care să traducă apelul de ajutor ascuns în fum de la Oficianta Supremă. Pentru că tabăra fierbea. Baol tocmai anunţase că regina nu era în patul ei.

Ultimul obelisc a fost ridicat în aceeaşi dimineaţă în care Theana a trimis mesajul. Satul avea doar o mână de colibe împrăştiate, pierdute în mijlocul pajiştii vaste care marca graniţa dintre Ţara Vântului şi cea a Apelor. Soldaţii lui Kryss s-au întrebat mult timp de ce trebuiau să moară pentru acest loc. Era unul din multele mistere ale acestui război interminabil. Şi apoi, urmându-l pe Kryss însemna să ai încredere orbeşte în el şi, mai presus de toate, să te supui. Astfel, au fost de acord să-şi dea sângele pentru această ultimă bucată de pământ. Şi deşi interesul său strategic era greu de înţeles, oamenii din Lumea Pământeană au luptat din greu să-l apere. Poate că acest lucru le-a dat iluzia că nu au suferit o înfrângere atât de zdrobitoare. Regele însuşi a trebuit să intervină pentru a decide rezultatul bătăliei în favoarea elfilor.

Trecuse mult timp de când Kryss nu mai participase la luptă. Sosirea sa pe câmpul de luptă a fost salutată ca o binecuvântare: simpla sa prezenţă era capabilă să galvanizeze trupele. Văzându-l le-a amintit elfilor de motivul luptei lor şi i-a făcut să se simtă invincibili. Gesturile sale măsurate şi elegante i-au convins pe cei mai sceptici că nu există niciun scop dincolo de raza sa de acţiune şi că această aventură sângeroasă care le-a subminat moralul se poate termina doar cu o victorie zdrobitoare. Mai mult decât atât, cu el, acest sat al cărui nume nici măcar nu era cunoscut a capitulat după două zile, după ce rezistase săptămâni întregi.

Era o mare sărbătoare, în timpul căreia Kryss, flancat de inseparabilul său San, a anunţat vestea mulţimii de soldaţi beţi:

— Mâine va avea loc o ceremonie pentru ridicarea ultimului obelisc. Sunteţi invitaţi cu toţii.

Sărbătoarea a avut loc într-o atmosferă foarte solemnă. Doi soldaţi au săpat o groapă unde a fost instalat obeliscul metalic. Subţire şi gol, măsura abia un stânjen, astfel încât doar un singur om era suficient să-l instaleze. Un preot a recitat apoi rugăciunea de consacrare. Toată lumea se întreba ce înseamnă scena. Şi totuşi, în adâncul sufletului, au simţit că se întâmplă ceva important. Nimeni nu ar fi putut spune ce era, dar agita inima. Şi mai presus de toate, era aspectul lui Kryss. Stătea pe un scaun simplu, îmbrăcat în armură, şi fără aerul său nobil şi frumuseţea supranaturală, ar fi putut fi luat pentru orice soldat. În timp ce obeliscul se ridica spre cer, strălucind în lumina dimineţii din acea zi cenuşie, ochii

lui se luminau cu o bucurie intimă, o emoţie care îl făcea febril. Cineva chiar a jurat că a văzut o lacrimă curgându-i pe obraz. În orice caz, toată lumea a înţeles că soarta lor s-a schimbat pentru totdeauna.

Când ceremonia s-a terminat, regele s-a ridicat şi a stat nemişcat câteva momente, contemplând micul obelisc care domnea acum în centrul satului. Apoi, fără un cuvânt, s-a întors în cortul său.

San îl aştepta la intrarea în sat. Amhal şi-a amintit bine de locul ăsta. Era pe drumul pe care călătorise cu Adhara când au călătorit împreună în Ţara Apelor. Un timp care părea la fel de îndepărtat ca un vis. Totul despre călătoria lor era confuz în mintea lui, cu excepţia ei. Sheireen — el a persistat în a o numi aşa atunci când s-a gândit la ea, ca şi cum acel nume ar putea păstra distanţa potrivită între ei — şi-a amintit totul: mirosul pielii şi părului său când ea l-a îmbrăţişat, a încălecat pe Jamila şi adâncimea privirii sale. Această amintire l-a făcut să experimenteze crize de durere sfâşietoare, o durere pe care nu ar fi trebuit să o experimenteze. A continuat să viseze pe durata călătoriei sale în acest sat pierdut. Mereu acelaşi vis: ea, frumoasă şi teribilă, purtând pe faţa ei toate sentimentele lumii: ură, dragoste, frică... Simplul act de a o privi l-a umplut de teroare. Dar, în acelaşi timp, a vrut-o într-un mod iraţional. S-a trezit scăldat de sudoare şi urlând. Fiecare dintre aceste vise era însoţită de un sentiment de durere fizică: era medalionul care i-a ars pieptul. Apoi a început să vibreze ciudat, iar lumina lui s-a estompat. L-a aruncat pe Amhal într-o panică nebună. Acest obiect, datorită insensibilităţii preţioase pe care i-o dăduse, era singurul lucru care-i făcuse viaţa suportabilă. Fără el, era pierdut.

Recent, a observat că cârlige mici de metal au crescut în jurul marginii sale, ca rădăcini mici, care se insinuau în pielea lui. Fenomenul l-a deranjat la fel de mult cât l-a liniştit. Medalionul era, prin urmare, încă în viaţă, continua să acţioneze, a devenit chiar o parte a corpului său; în aceste condiţii, nu mai avea de ce să se teamă. Visele sale şi suferinţa pe care i-au provocat-o au fost probabil ultimele vestigii ale umanităţii sale, rezistenţa supremă a sufletului său. Vor dispărea în curând complet, lăsând locul acestei robii binecuvântate a lui Kryss, care l-a eliberat de povara de a trebui să decidă pentru el însuşi şi astfel să sufere.

Oricum, era în cele din urmă acasă. San era acolo, şi totul se terminasr.

A fugit spre el, l-a îmbrăţişat cu entuziasm.

San părea uimit.

— S-a întâmplat ceva cât ai fost departe?, a întrebat el.

Amhal doar a oftat.

Kryss a ridicat mâna la piept. Respiraţia i-a cedat brusc şi un val de panică l-a invadat. A durat doar un moment. Respiraţia i s-a calmat şi inima a început să bată normal. Regele a simţit tăietura fină pe coastele sale. Ardea uşor. După atacul lui Doubhée, preotul a examinat-o cu atenţie.

— Este o otravă foarte puternică, a spus el.

— Sunt imun la otrăvuri, ar trebui să ştii mai bine decât oricine altcineva, a spus regele, enervat.

— Înălţimea Voastră, nu eşti. Ai fost expus doar în mod regulat la doze mici de otravă care te-au făcut rezistent la anumite filtre mortale, dar asta nu înseamnă că...

Kryss l-a întrerupt cu o fluturare de mână.

— Mă simt bine.

— Acest lucru s-ar putea datora rezistenţei tale extraordinare. Această substanţă este deosebit de insidioasă, permite-mi să îţi dau un filtru care te va ajuta să elimini toxinele.

Kryss a refuzat şi preotul a lăsat sticla pe masă.

«E emoţie, sau poate oboseală. Sunt pe cale să realizez ceva măreţ, unic şi am muncit din greu pentru a realiza acest lucru», şi-a spus el.

În timp ce mâna lui continua să mângâie zgârietura de pe flancul său, şi-a amintit ultimele cuvinte ale reginei. Fără să se gândească, s-a ridicat, a luat sticla şi a înghiţit conţinutul. La urma urmei, două măsuri de precauţie erau mai bune decât una.

— Majestate?

Kryss s-a întors brusc, ascunzând flaconul gol. Cedase unei slăbiciuni, şi nu-i plăcea să fie vulnerabil în faţa oamenilor săi. Mai ales nu în faţa omului căruia îi aparţinea această voce.

— Ce s-a întâmplat? a mormăit.

— Îţi aduc veşti bune, a răspuns San, cu o scurtă reverenţă.

Pânza cortului s-a deschis în faţa lui Amhal, iar regele a zâmbit.

Kryss l-a primit pe Amhal ca pe un fiu care se întorcea dintr-o călătorie lungă. L-a îmbrăţişat călduros, a ascultat cu răbdare povestea viselor sale. Expresia lui nu a trădat nici o îngrijorare, şi a păstrat un aspect senin şi clar.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Faptul că medalionul a început să-ţi pătrundă în piept este dovada că totul merge conform planului. Este în natura sa: la început, acţiunea sa este slabă şi are loc fără nici o simbioză cu gazda sa. Apoi, pe măsură ce puterea lui se întăreşte, îşi face loc în corpul purtătorului. Va fi în curând o parte integrantă din tine, va intra în posesia inimii tale, şi îţi vei pierde toată conştiinţa şi orice voinţă. Va fi ca şi cum ai muri, încheie el cu un zâmbet binevoitor.

— Şi de ce mă tot gândesc la aceste vise?, a întrebat Amhal.

— Nu contează. Puterea medalionului este încă imperfectă, toate chinurile tale vor fi în curând o amintire îndepărtată. O să vezi.

Tânărul părea liniştit.

Regele s-a apropiat de el şi i-a zâmbit din nou.

— Întotdeauna îmi ţin promisiunile. Trebuie să ai încredere în mine, a adăugat el, uitându-se intens la el.

San, stând lângă ei, părea îngrijorat.

— Acum trebuie să abordăm o problemă de cea mai mare importanţă, a declarat Kryss, asigurându-se că nimeni nu îi poate auzi. Accelerarea procesului este crucială. Veştile sunt tulburătoare. Larshar mi-a trimis un mesaj confuz de la Orva. Preoteasa care păstra activ sigiliul de la originea bolii a fost... eliberată.

Regele făcu o grimasă, apoi şi-a încleştat pumnii pentru a potoli o izbucnire de furie.

— Aceasta înseamnă că epidemia a încetat să se mai răspândească şi că oamenii vor putea în curând să se apere din nou.

— Aceasta este o problemă, într-adevăr, a observat San, sarcastic.

Kryss s-a uitat la el.

— Această veste nu trebuie să iasă de aici, ați înțeles? Și nu este atât de dramatic, spuse el cu un gest de indiferență în timp ce se plimba nervos prin cort. Oamenii sunt decimați, fără suflare, le va lua o veșnicie să se reorganizeze. Cu toate acestea, prefer să nu-mi asum niciun risc, a adăugat el, întorcându-se brusc. Nu vreau ca ei să-și recapete speranța, vreau să continue să se teamă de mine, așa încât doar auzul numelui meu să-i zguduie. Dacă v-am chemat, este ca să vă cer să evocați descântecul, aici și acum.

A început să meargă din nou, absorbit de gândurile sale.

— Să fie clar un lucru, a continuat el. Cu siguranță voi veți fi executanții materiali, dar eu vă voi ghida, îmi voi asuma meritele pentru ceea ce se va întâmpla. Mâine voi rescrie istoria, mâine voi șterge într-o singură lovitură ultimul mileniu al Lumii Pământene. Și eu voi fi singurul, adevăratul arhitect al viitorului său.

San a zâmbit.

— Cum vrei, a spus el. Dar amintește-ți ce *mi-ai promis,* a adăugat el cu o voce ascuțită.

Kryss s-a întors spre Amhal.

— Poți să ne părăsești?

Băiatul s-a ridicat fără un cuvânt. O tăcere grea, amenințătoare a căzut peste cort.

— Atitudinea ta m-a obosit, a spus Kryss cu o voce gravă și măsurată.

Poate că tocmai această lipsă de emoție l-a iritat pe San. A sărit în picioare, răsturnând scaunul pe care stătea.

— Nu, *eu sunt* cel obosit!, a strigat el.

Un gardian a intrat imediat în cort, cu sulița în mână.

— Totul e bine, l-a oprit Kryss.

Gardianul a stat în prag pentru un moment, sceptic, și în cele din urmă a plecat.

— Nu e stilul tău să te lași purtat așa, a spus regele.

San i-a aruncat o privire arzătoare.

— Mie îmi datorezi triumful tău, am fost un slujitor mai mult decât credincios, și totuși încă îmi aștept răsplata. De fiecare dată când îți spun despre asta, nu primesc decât promisiuni vagi.

— Crezi că ne-am terminat planul? Ăsta e doar începutul, San. Ceea ce vei face în curând în Țara Vântului, va trebui, de asemenea, să realizezi în întreaga Lume Pământeană. Nu este încă timpul să primești ceea ce îți dorești.

— Sunt obosit, Kryss, tocmai ți-am spus. Ce-mi dovedește că atunci când voi da Lumea Pământeană înapoi poporului tău, voi primi satisfacție? Vreau o garanție, altfel va trebui să te descurci fără serviciile mele.

Aceste cuvinte au primit în cele din urmă mai mult decât zâmbetul lui Kryss .

— O să vezi singur. Fă ce trebuie să faci mâine și îți voi da dovada că nu mint.

San s-a schimbat brusc la față. În locul războinicului rece și insolent care a fost întotdeauna, a apărut o ființă tremurândă, aproape fragilă. S-a uitat la Kryss, dar nu și-a găsit cuvintele.

— În seara asta, a spus șoptit. Vreau să-l văd în seara asta.

— Crezi că e atât de simplu? Nu am magicieni la îndemână capabili să realizeze această vrajă. Dar îi voi chema.

El a scuturat un clopot mic, iar gardianul care alergase cu câteva minute mai devreme a intrat din nou în cort.

— Înălţimea Voastră?

— Trimite un mesager la Zenthrar. Vreau să vină aici cât mai curând posibil.

Gardianul a dat din cap, apoi a fugit.

— Ai văzut?, a spus Kryss, cu un zâmbet triumfător pe faţă.

San s-a uitat la el cu recunoştinţă.

— De ce?, doar a spus el. De ce acum, şi nu înainte?

— Pentru că eu sunt regele, San, şi nu trebuie să-ţi arăt nimic. Pentru că depinde de mine să decid *unde* şi *când*. Nu uita că eşti o armă în mâinile mele, nimic altceva. Îţi aminteşti când ne-am întâlnit? Îţi aminteşti cât de disperat erai? Întotdeauna eşti, San, vei fi mereu fără mine, să nu uiţi niciodată. Sunt singurul care-ţi poate da ceea ce cauţi din tot sufletul.

San şi-a strâns dinţii, dar nu a răspuns. Pentru că era adevărat, pentru că era dispus să facă orice pentru a obţine ceea ce voia şi el nu ar da înapoi de la nici o răutate pentru a-şi atinge scopul. De aceea putea să-şi încline capul doar în faţa acestui elf şi să meargă cu el în fiecare pas al acestei călătorii sângeroase.

15

Ziua în care s-a întâmplat.

Văzând Saarul, Adhara era aproape speriată. Râul era imens, fără limite. Arăta ca marea, doar că nu erau valuri. Un corp gigantic de apă aparent imobil, dincolo de care aştepta Lumea Pământeană, şi misiunea sa.

Amhal. Trebuia să-l găsească înainte ca medalionul să-l ia în posesia lui, aşa cum făcuse cu Lhyr. Prima etapă a călătoriei sale va fi Salazar. În capitala unde s-a stabilit Kryss, ar avea probabil o şansă mai bună de a-l găsi pe Amhal şi de a-l smulge din această condamnare.

Dar, în primul rând, trebuia să traverseze Saarul. Folosirea unei bărci pe aceste ape viclene ar fi fost prea periculoasă. Nu, avea nevoie de un dragon. S-a gândit imediat la Jamila, dragonul lui Amhal, pe care l-a abandonat şi l-a înlocuit cu unul dintre balaurii pe care elfii îi călăreau în luptă.

Pe spatele Lui Jamila, ea şi Adrass s-au dus la Makrat să găsească biblioteca pierdută. Desigur, dragonii se supuneau doar stăpânului lor, dar Adhara s-a bazat pe natura ei de Sheireen şi pe cunoştinţele pe care Adrass i le-a insuflat. Ea s-a concentrat, sperând că forţele ei magice vor fi suficiente pentru a evoca dragonul şi că Jamila nu va fi prea departe pentru a-i auzi chemarea. Buzele ei scoteau un şuierat special din piept. Aşteptarea a fost mai scurtă decât credea ea.

La apus, la orizont a apărut o siluetă maiestuoasă de culoare rubinie, care părea să sfideze vântul cu aripilor întinse.

A descris trei cercuri mari înainte de a pluti spre pământ, strigând de bucurie.

Adhara s-a apropiat încet, cu mâna întinsă. Jamila, tremurând în aerul umed, şi-a pus botul rece şi solzos pe ea.

Fata l-a mângâiat şi şi-a apăsat fruntea pe el. În inima ei, ştia că ea şi animalul împărtăşeau aceleaşi amintiri în acel moment.

— Ţi-l aduc înapoi. Dacă mă ajuţi, îţi voi da cavalerul înapoi, i-a şoptit.

În loc de orice răspuns, Jamila şi-a coborât gâtul şi i-a oferit spatele.

Adhara s-a urcat, s-a uitat la cer şi Jamila a plecat.

Gluga i-a acoperit faţa, iar haina i-a ascuns corpul. Sub această armură de pânză, Adhara privea oraşul în timp ce mergea pe alei. A trebuit s-o abandoneze pe Jamila cu mult înainte de a ajunge în capitala Ţării Vântului pentru a evita să fie descoperită. Călătoria a fost lungă şi obositoare, şi avea nevoie de hrană şi odihnă.

Acolo, în Salazar, totul începuse, cu doar un an mai devreme. Adhara nu ştia cine era la acea vreme, şi toate eforturile ei s-au concentrat pe căutarea identităţii ei. Acum că ştia adevărul, ar fi dat totul pentru a-şi recăpăta inocenţa acelor zile care au trecut. Amhal era

încă doar un băiat cu ochii trişti, şi ea, oricine: o ţărancă răpită de tâlhari sau o prinţesă pe fugă.

Şi-a mângâiat mâna stângă, iar degetele i-au atins răceala metalului. Atât de multe s-au schimbat de atunci. Oraşul, pe de altă parte, arăta la fel. În grădina centrală, unde ferestrele turnului se deschideau la intervale regulate, ţăranii priveau cerul cu speranţă. Era livid şi greu de ploaie, adică, plin de promisiuni. Ca şi cum invazia elfilor nu ar fi fost de ajuns, seceta lovea.

O mamă s-a aplecat peste tocul uneia dintre ferestre.

— Jorel, vino acasă!

— Nu chiar acum!, a răspuns vocea unui băieţel.

— E aproape ora stingerii şi va fi o inundaţie! a insistat femeia.

Stingere. A fost stabilită de când elfii au atacat Lumea Pământeană. Adhara şi-a tras gluga un pic mai mult pe faţă. Noaptea, locul ăsta trebuia să fie plin de soldaţi.

A înaintat cu capul în jos, lăsând agitaţia oraşului să-i distragă atenţia de la gândurile agonizante. Turnul oraşului Salazar a fost parţial distrus în timpul războiului condus de Aster, Tiranul. În timpul domniei lui Learco şi-a recăpătat aspectul iniţial: un turn imens care adăpostea toţi locuitorii ţării. Case, magazine, palate, tot ce avea nevoie un oraş era adunat în aceste cincizeci de etaje de cărămizi. În centru, exista un puţ căptuşit cu oglinzi mari care reflectau lumina spre partea de jos, unde era situată grădina de legume. Adhara a privit întotdeauna acest dispozitiv ca pe o minune de ingeniozitate.

Theana şi ordonanţa ei călătoreau fără oprire de trei zile. Când au ajuns în cele din urmă la destinaţie, erau epuizaţi.

Theana ştia că nu mai există speranţă. Doubhée nu i-a răspuns, iar această regiune a Lumii Pământene era acum în întregime în mâinile lui Kryss. Cu toate acestea, a refuzat să renunţe, nu după ceea ce a descoperit. De-a lungul drumului, ea a cercetat toate modurile pentru a evita ceea ce era pe cale să se întâmple. Poate i-a mai rămas unul.

Au trecut graniţa fără obstacole şi au aterizat în mijlocul unui sat. Doar aproximativ douăzeci de case, se adunau în jurul unui pătrat. În centrul său era un mic obelisc metalic, cu o bază triunghiulară. Văzând ciudatul echipaj aterizând, oamenii, intrigaţi, au ieşit la uşa caselor lor.

— Sunt elfi aici?, a întrebat Theana.

Un bătrân ameţit a dat din cap.

— Au plecat după ce au plantat chestia asta amuzantă acum două zile... Am încercat să-l scoatem, dar nu ne putem apropia de el. E ca şi cum ar fi un fel de zid invizibil în jurul lui. Unii dintre noi au fost chiar răniţi.

Ordonanţa Theanei, cu pumnii şi dinţii încleştaţi, a mers drept pe obelisc.

— Thala! a ţipat.

Theana a vrut să-l oprească, dar nu a avut timp.

Dragonul se supune imediat chemării stăpânului său. A încercat să lovească catalizatorul cu picioarele din faţă, dar a fost aruncat înapoi şi a început să piardă sânge din piept, unde corpul său a intrat în contact cu ashkarul.

Theana a înaintat, cu mâinile întinse înainte, pleoapele închise, şoptind cuvinte de neînţeles. Foarte curând, o aură purpurie s-a materializat în jurul obiectului magic.

— Elfii au ridicat o barieră foarte puternică pentru a proteja aceste obeliscuri… Este imposibil să-l atingi fără să-ţi rişti viaţa, a explicat ea, deschizându-şi ochii şi uitându-se la oamenii adunaţi în jurul ei. Trebuie să-i avertizăm pe toţi locuitorii din Ţara Vântului: trebuie să fugă imediat, să-şi părăsească casele imediat!

— Aţi auzit-o pe Oficianta Supremă?, a spus ordonanţa. Duceţi-vă şi avertizaţi-i pe ceilalţi, repede!

Unii au început să fugă, alţii să discute.

Atunci soarele s-a întunecat şi aerul a vibrat cu o notă pe care Theana o cunoştea bine.

— Nu lăsa pe nimeni să se mişte! a ţipat, ridicând mâinile spre cer, cu ochii închişi.

A strigat formula cu întreaga sa fiinţă, şi din degetele ei a crescut raze de argint, care a format o cupolă mare translucidă în jurul ei. În acelaşi timp, fulgere gigantice violete au rupt norii, înainte de a cădea simultan pe toate obeliscurile.

Sub acest cer de culoarea oţelului, mulţimea era o privelişte jalnică. Kryss era obişnuit cu mareele umane din Orva când a venit la putere, iar cele câteva sute de oameni adunaţi în mijlocul câmpiei de la poalele Salazarului păreau derizorii pentru el. Ei bine, nu contează! A doua zi, aceşti oameni vor spune ceea ce au văzut, iar vestea a ceea ce a realizat se va răspândi de la un capăt al lui Erak Maar la altul. Şi chiar dacă puţini oameni vor participa la eveniment, realizarea lui va fi în curând inscripţionată cu litere de aur în analele istoriei.

San şi Amhal, stând în faţa scenei improvizate pe care urcase Kryss, aşteptau un semn de la el. Pentru o clipă, această putere i-a ameţit.

— Într-o zi veţi fi numiţi Binecuvântaţi, a început el. Fiii noştri, nepoţii noştri, cei care ne vor succeda în secolele care vor veni vor vorbi despre voi cu invidie: pentru că aţi fost acolo când istoria a fost rescrisă. Această zi marchează începutul sfârşitului pentru aceste fiinţe mizerabile care ne-au alungat de pe pământul nostru acum o mie de ani. Astăzi, facem un pas uriaş spre recuperarea a ceea ce ne-a aparţinut dintotdeauna. Astăzi, pentru prima dată în secole, acest pământ îşi va recupera numele legitim de Erak Maar. Este realizarea unui vis, sfârşitul exilului.

S-a oprit, s-a mişcat şi s-a uitat la elfii care l-au ascultat, în ochii lor extatici. Apoi, încet, cu gravitatea inerentă ritualurilor, a ridicat mâna, s-a uitat la San şi Amhal şi a dat ordinul.

Cei doi Marvash şi-au deschis braţele. Perfect la unison, au cântat o rugăciune într-o limbă pe care nimeni nu o auzise vreodată. Cuvintele sale aveau sunetele şi ritmul elfilor, dar erau de neînţeles. Toată lumea simţea că cerul se întuneca brusc, lumina se stingea şi temperatura scade brusc. Copiii au început să plângă. San şi Amhal au continuat, de neclintit. Kryss a închis ochii.

Mâinile Marvashilor au devenit luminoase, în timp ce fulgere violet închis au sărit din degetele lor. Aerul era încărcat cu electricitate, iar Kryss savura acalmia dinainte de furtună, o tăcere care avea să se rupă în curând.

Rugăciunea a devenit mai puternică, s-a transformat într-un strigăt, un cântec disonant. Unii din mulţime şi-au acoperit urechile, în timp ce aerul părea să vibreze. Kryss zâmbea, faţa lui s-a întors spre cer.

În cele din urmă, pe un ultim cuvânt al Marvashilor urlând cu o singură voce, fulgerul violet a străpuns norii. S-a ridicat repede şi s-a răspândit în aer, căzând în toate direcţiile. Fiecare dintre ele a fost colectat de unul dintre catalizatori. O vibraţie surdă şi

insuportabilă a zguduit pământul. Kryss şi-a deschis mâinile şi, obrajii lui s-au încrucişat cu lacrimi de bucurie, a aruncat un râs isteric spre firmament.

Se crede adesea că evenimentele majore trebuie anunţate într-un fel sau altul. Şi că atunci când ceva se schimbă sau dispare, lumea trebuie să-şi deplângă pierderea. Poate că a existat într-adevăr o vibraţie înăbuşită sub pământ, sau un fulger uşor care a rupt tăcerea. Dar, cel mai probabil, nu au existat semne de avertizare. Pentru că cerul nu plânge când cineva moare, iar soarele nu-şi opreşte cursul când războiul îndepărtează sate întregi.

Astfel, Adhara a perceput doar un zumzet uşor. Apoi întreaga lume părea să nu se mai învârtă şi s-a trezit în patru labe pe pământ, fără suflare.

Trecătorii care, cu o secundă mai devreme, mergeau pe stradă au fost prinşi la faţa locului, ca şi cum ar fi împitriţi de o vrajă, trupurile lor fiind contractate de o suferinţă îngrozitoare. Unii s-au aruncat la pământ, ca şi ea, şi s-au ghemuit în poziţia fetală. Alţii erau înghesuiţi lângă pereţi, cu ochii mari, cu mâinile lipite de urechi. O tăcere supranaturală a căzut asupra Salazarului. Gurile larg deschise erau mute, dar Adhara nu a putut determina dacă ea şi-a pierdut auzul sau dacă ceva a absorbit toate sunetele.

Pentru o clipă, totul a rămas nemişcat. Vântul de la poalele turnului, oamenii, îngheţaţi în suferinţa lor de nedescris. Femei, bătrâni, copii, toţi împietriţi, aşteptând să fie eliberaţi de durerea lor.

Apoi ecoul îndepărtat al tunetului a străpuns tăcerea şi...

... corpurile locuitorilor din Salazar s-au dezintegrat brusc. Ca şi cum ar fi fost nisip. Feţele au căzut, membrele au fost răsucite. Culorile s-au topit, siluetele şi-au pierdut consistenţa, liniile s-au deformat. Şi ochii lui Adhara au crescut de frică.

«O iau razna. Să moară», şi-a spus ea.

O rafală de vânt a măturat violent turnul Salazarului. Totul în jurul ei a fost împrăştiat, şi nimic nu a rămas. Nici urmă de copii, negustori, femeia care cu un moment mai devreme se apleca la fereastra ei şi îşi chema fiul.

Nu a mai rămas nimeni.

Ca şi cum niciunul dintre ei n-ar fi existat vreodată.

Sunetele au revenit. Adhara era pe pământ, gemând. Nu mai simţea acea presiune în urechi, auzea doar zgomotul ploaii de la poalele turnului.

«Este un coşmar», s-a gândit ea, dar secundele au trecut, apoi minute, şi viziunea nu s-au risipit. Adhara şi-a recăpătat în sfârşit respiraţia, ca şi cum ar fi respirat pentru prima dată. S-a ridicat, uitându-se în jurul ei. Un deşert. S-a aplecat peste grădina centrală a turnului. Pe pământul prăfuit, erau doar uneltele ţăranilor abandonate în mijlocul celor câteva plante palide care supravieţuiseră secetei.

— E cineva acolo? a ţipat.

Vocea ei s-a ciocnit de zidurile de cărămidă, răsunând iar şi iar.

— E cineva acolo? a strigat ea continuând să avanseze pe coridor lung.

Încă o dată, doar ecoul i-a răspuns.

Aşa că a fugit, s-a grăbit să intre în magazine, a cercetat etajele Salazarului unul câte unul. Nu era nimeni acolo. Cel mai plin de viaţă oraş din Lumea Pământeană s-a transformat într-o clipă într-un oraş al morţilor. Dintre cei care au iubit-o, care au trăit acolo şi au suferit, nu a mai rămas nimic.

Adhara şi-a continuat alergarea, strigând mereu aceeaşi întrebare fără răspuns, până când s-a trezit afară, pe acoperişul turnului, în ploaia torenţială. Şi apoi a înţeles. Un eveniment teribil tocmai s-a întâmplat. Ceva de nedescris. Ceva ce, orb ca toate urgiile, a cruţat-o.

După câteva secunde, totul s-a terminat. San şi Amhal au căzut la pământ, dar nimeni nu a avut curajul să-i ajute. Bariera s-a evaporat şi totul părea să revină la cum era înainte. Doar Kryss a continuat să râdă sălbatic, cu faţa străbătută de lacrimi.

— Bucuraţi-vă! a ţipat. Bucuraţi-vă pentru că oamenii care au locuit pe acest pământ au fost nimiciţi! Acest pământ este al nostru din nou, al nostru!

Partea a doua

ARMATA

16

Recompensa lui Kryss

Amhal a strigat cu disperare. Acoperit de o sudoare îngheţată, s-a luptat, cu mâinile încleştate pe cearşaf.

San a fugit.

— Totul e bine, totul e bine!, a spus el, dar i-a luat ceva timp să-l calmeze.

Amhal şi-a recăpătat treptat cunoştinţa despre locul unde se afla. Cortul pe care l-a împărţit cu San între două bătălii, tăciunii pe moarte, armura strălucind într-un colţ.

A ridicat imediat mâna la piept şi a simţit căldura liniştitoare a medalionului. Şi-a strâns degetele pe cristalul negru şi a încercat să-şi tragă răsuflarea.

— Totul este bine, suntem acasă, în tabăra de Kryss, repeta San, strângându-i umerii.

Când l-a calmat suficient, s-a aşezat pe scaun şi a luat paharul de vin pe care-l bea. Era aproape gol. L-a răsturnat în dorinţa lui de a-l salva pe Amhal. L-a aruncat enervat pe jos.

— Cum te simţi?, a întrebat el.

Tânărul era palid.

— Eu...

— Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

Amhal şi-a încreţit fruntea.

— Descântecul. Vraja care suge toată energia mea prin degete, şi apoi întunericul brusc ...

Şi-a şters fruntea.

— Şi mie mi-a fost greu, a recunoscut San. Mărturisesc că nu am crezut că va fi atât de dureros; vraja pe care am evocat-o este, totuşi, înscrisă în natura noastră de Marvash. Primul dintre noi l-a inventat când zeii l-au închis. De atunci, generaţii de Marvash l-au perfecţionat, până la punctul de a-l face fatal.

Amhal s-a uitat la el cu un aer deplasat.

— Toţi sunt morţi? a tresărit.

— Până la ultimul, a răspuns San sec.

Amhal a simţit brusc un nod în gât. O presimţire l-a forţat să fugă din cort.

A vomitat mult timp, în timp ce o presimţire întunecată i-a rupt pieptul.

«Ce ai făcut?», a repetat o voce din el, o voce care l-a neliniştit.

San nu s-a mişcat de pe scaun.

— Pentru mine, nu a avut acest efect. Trebuie să spun, sunt mai în vârstă decât tine. Am dormit doar o zi întreagă, a spus el. Ai fost imobilizat la pat timp de două zile...

Picioarele lui Amhal abia l-au sprijinit.

«Ce monstru ai devenit? Ai exterminat mii de oameni cu un gest. Deci asta ai vrut, urmându-l pe Kryss?»

El a scuturat capul într-o încercare de a alunga aceste gânduri.

— Am visat din nou, murmura el, ridicându-se.

S-a simţit secat, dar ştia că nu din cauza descântecului pe care l-a rostit. Mai era ceva, pe care nu avea curajul să-l recunoască.

— Kryss ţi-a explicat deja că doar umanitatea ta rezistă. Asta se va opri în curând.

— I-am văzut în visul meu, a continuat Amhal. Toţi locuitorii din Salazar. Bătrâni, copii. Se dizolvau în faţa ochilor mei, cădeau în praf.

— Da, cam asta s-a întâmplat, a confirmat San.

— Apoi s-au întors, sub formă de spirite, şi au vrut capul meu. M-au înconjurat din toate părţile, m-au sufocat, mi-au cerut sângele...

Şi-a luat faţa în mâini, şi-a băgat degetele în păr. Nu a avut puterea să continue, să spună că ea era acolo, în mijlocul tuturor acestor oameni, palida şi frumoasă, ca prima dată când a văzut-o, purtând această tunică de in simplu, semne roşii în jurul încheieturilor ei. Şi ea s-a uitat la el cu un aer pe care nu l-a putut uita niciodată, plin de reproşuri tăcute şi de durere de nedescris. Acest aspect mai presus de toate l-a rănit, a săpat în el gropi de vinovăţie şi l-a trezit.

San s-a ridicat şi şi-a întins mâinile.

— Este natura *noastră,* Amhal. Distrugem pentru a recrea. Această lume are nevoie de focul purificator al magiei noastre, deoarece numai din ea se poate naşte ceva mai bun şi mai mare.

Băiatul dădu din cap încet şi simţi treptat calmul revenind în inima lui. Vocea care-l chinuia a fost redusă la o şoaptă blândă, un zgomot îndepărtat în imensitatea neantului care treptat i-a luat în stăpânire mintea.

— Nu ai de ce să te temi, l-a liniştit San.

— Nu, nimic..., a repetat Amhal, închizând ochii.

Totul a revenit la normal. Feţele morţilor la care visa au dispărut, şi ceea ce făcuse părea la fel de natural pentru el ca alternarea vieţii şi a morţii.

— Te simţi mai bine? l-a întrebat San.

— Da. Sunt doar obosit, a răspuns tânărul.

— Atunci odihneşte-te. Astăzi şi mâine este sărbătoare. Lupta va fi reluată poimâine. Meritam să ne distrăm, pentru că în curând va trebui să pregătim noi cuceriri...

Oraşul Turn Salazar a răsunat de cântece, râsete şi dansuri. Copiii au alergat pe coridoare, soldaţii au jefuit magazine, familiile s-au mutat în case. Civilii care au fost de acord să urmeze armata au fost în cele din urmă recompensaţi. Kryss se mişca printre ei, pe un mic nor. A visat atât de des despre ziua de azi, deoarece a auzit primele poveşti despre Erak Maar ca şi copil.

Şi acum visul lui a devenit realitate.

El a intrat primul în Salazar. Turnul său imens i s-a părut locul ideal pentru a-şi conduce noul regat. Privirea i s-a pierdut un moment în labirintul coridoarelor, apoi s-a adresat soldaţilor săi.

— Locul ăsta vă aparţine. Inveseliţi-l şi daţi-i o viaţă nouă, a spus el.

Şi apoi i-a privit, beţi de bucurie şi victorie, intrând în posesia proprietăţii uzurpatorilor, a ceea ce era de drept al lor. Şi de fiecare dată când treceau pe lângă el, se plecau şi se uitau la el cu ochii plini de recunoştinţă. Un elf bătrân s-a repezit spre el, s-a aruncat la picioare şi i-a sărutat cizmele.

— Mulţumesc, Domnul meu, mulţumesc! Foametea mi-a luat casa, iar tu mi-ai dat-o înapoi. Îţi mulţumesc!

Kryss i-a mângâiat faţa încreţită şi s-a emoţiat cu el. Oriunde s-a dus, etaj după etaj, era la fel. Strigătele de bucurie ale copiilor, bucuria poporului său. Va fi amintit veşnic, şi tot ce a avut loc înainte, şi chiar şi tot ce se va întâmpla după, va dispărea pe lângă ceea ce a realizat.

Numai gândul ăsta l-a îmbătat.

El a mers printre etaje unul câte unul, constatând că acest turn imens era prea mare pentru poporul său, la fel ca şi Ţara Vântului însuşi. Toţi elfii din Mherar Thar nu ar fi fost de ajuns pentru a umple satele pe care le-a golit într-o clipă cu câteva zile mai devreme. Dar aşa era. Se vor înmulţi şi vor repopula acest pământ.

Când a ajuns pe terasa de pe acoperiş a turnului, priveliştea i-a tăiat răsuflarea. O câmpie uriaşă, bătută de vânt, întinsă cât de departe putea vedea ochii la picioarele lui. Doar o pădure întinsă i-a oprit privirea la sud. Cum o chema? Strămoşii săi au părăsit aceste ţinuturi de atât de mult timp încât nici măcar nu aveau hărţi pentru a le descrie. Ei bine, ce conta? Vor da nume noi acestor locuri, le vor revendica.

— Jirsch, te rog! a strigat.

Soldatul a ieşit din trapa care ducea în afara turnului.

— Înălţimea Voastră?

— Cred că e un loc perfect pentru oaspetele nostru.

— Vrei s-o aduc aici?

— Cât mai curând posibil, şuieră Kryss printre dinţi.

Atacul asupra pârâului a provocat un val de panică printre elfi.

Corpul lui Doubée plutea încă pe apă, legănat de curent. Soldaţii s-au adunat în jur, unii l-au lovit, iar unul dintre ei chiar i-a băgat suliţa în braţ.

Kryss i-a împrăştiat şi a contemplat trupul duşmanului său. În moarte, şi-a recăpătat vârsta. Fata agilă care l-a atacat a cedat locul unei bătrâne. Şi totuşi cadavrul avea o frumuseţe care l-a atras în ciuda lui. Încă emana puterea şi măreţia celui care îl ocupase.

De aceea Kryss i-a spus preotului care i-a venit în ajutor:

— Îmbălsămeaz-o.

— Înălţimea Voastră, soldaţii tăi au maltratat-o, şi apoi ea este doar un cadavru...

— Cadavrul celui mai puternic dintre duşmanii noştri; e un *trofeu* şi vreau să-l păstrez ca atare.

Aşa a fost.

Trapa s-a deschis, iar corpul lui Doubhée a fost ridicat la ultimul etaj al turnului. Preotul a făcut miracole. Era corpul unei regine şi al unui luptător, corpul unui duşman curajos.

— Spânzur-o de picioare la balustradă, a poruncit Kriss.

Soldaţii s-au supus, în timp ce regele lor a coborât încet treptele, coborând din nou etajele oraşului, îmbătat de zgomotele şi mirosurile sărbătorii.

Soarele apunea, dând foc câmpiei. Corpul se legăna în briza uşoară a serii.

— Vreau ca ea să rămână acolo, a strigat Kryss, şi trimite mesageri la duşmanii noştri, astfel încât aceştia să poată şti că regina lor este moartă şi agăţată de zidurile oraşului meu. Toţi aceşti mizerabili, am spus *toţi*, trebuie să ştie că nimic nu mă poate opri, nici măcar cei mai buni luptători ai lor. Şi Ţara Vântului este doar începutul, a adăugat el printre dinţi. Doar începutul.

San a apărut acasă la Kryss în acea seară.

Regele s-a stabilit în casa Bătrânului din Salazar. Era o casă minunată, dar simplă şi austeră. Câteva camere, camere pentru servitori, o bucătărie. Sala de recepţie avea un şemineu înnegrit de vreme. Kryss a luat toată mobila, mai ales patul de mahon. El a ordonat ca patul de tabără pe care dormea pe câmpul de luptă să fie instalat.

San s-a întrebat unde s-a încheiat spontaneitatea sa în această atitudine întotdeauna modestă şi unde a început calculul. Nu întâlnise pe nimeni atât de priceput ca Kryss în a se face iubit de oameni. Şi nici măcar nu părea o postură: lacrimile pe care le-a vărsat pentru destinu poporului său erau sincere, refuzul său de lux reflecta într-adevăr filozofia sa de viaţă. Cu toate acestea, el era conştient de carisma lui. De fapt, explorând-o a reuşit să-şi târască poporul într-un război căruia San încă se chinuia să-i înţeleagă înţelesul. Elfii nu aveau nevoie de tot acest teritoriu, trăiau foarte bine în Ţinuturile Necunoscute. Cu siguranţă nu au reuşit să oprească foametea din ultimii ani, dar era mai mult din motive politice decât din lipsă de resurse naturale.

Acum, îl cunoştea pe suveran foarte bine. Dacă fugea de aparenţe, era pentru că era interesat de un singur lucru: dominaţia, în esenţa ei cea mai pură. Această călătorie, această lucrare de cucerire era nimic, dar un exerciţiu sublim de putere. Întreaga sa viaţă era redusă la asta, de la moartea tatălui său până la acest ultim act, spânzurându-o pe regina moartă pe zidurile oraşului.

San îi observa cadavrul de câteva minute, înainte de a fi ridicat în vârful turnului. Nu i-a fost milă de fostul său binefăcător; ea a fost doar una dintre nenumăratele fiinţe pe care le-a sacrificat pentru scopul său.

Kryss a ieşit din întunericul camerei sale, vizibil uimit să-l vadă.

— Nu petreci cu ceilalţi? l-a întrebat.

— Nu am nimic de sărbătorit. Nu încă.

Regele şi-a turnat o cană de apă dintre-un ulcior plasat pe un pervaz şi sorbi cu înghiţituri mici privind afară. O lună splendidă strălucea în aerul îngheţat al serii.

— Ştii, îmi imaginez locul ăsta de mult timp. Şi mi se pare chiar mai frumos decât au spus legendele.

— E din cauza lunii. Am văzut astfel de seri frumoase în Ţara Lacrimilor.

— Poate, dar luna asta e luna patriei noastre, a adevăratei noastre case.

— Ştii de ce sunt aici, i-o tăie San.

Kryss şi-a terminat apa şi s-a uitat la el.

— Nu mai am nici o intenţie să te servesc dacă nu-mi dai ce mi-ai promis. Dacă magicianul tău nu ajunge în seara asta, plec şi-l iau pe Amhal. Nu-ţi va mai rămâne nimic.

Kryss se uita la el cu un zâmbet.

— De unde vine această lipsă de încredere în mine?

— Experienţă. Am trăit mult timp şi am văzut multe.

Regele şi-a desprins mantia dintr-un cui din perete şi a pus-o cu un gest elegant.

— Urmează-mă, a spus el.

Oraşul era încă vesel. Acest turn era atât de vast încât strigătele soldaţilor beţi, cântecele şi glumele populaţiei se pierdeau pe coridoare.

— Ce vei face cu tot acest spaţiu?, a întrebat San.

— Avem secole în faţă pentru a-l umple, a răspuns Kryss.

Erau acum la cel mai de jos nivel al turnului, cel al intrării în oraş. Regele a mers la baza scărilor, la o uşă, pe care a deschis-o. După ce au mers câteva minute în întuneric, au ajuns într-un loc pe care San îl cunoştea bine: închisorile. De fiecare parte a coridorului, porţile de fier delimitau celule irespirabile, prevăzute cu ferestre mici, un pat de piatră şi o serie de vase pentru nevoile prizonierilor. Curând au ieşit într-o cameră mare. Instrumente inconfundabile căptuşeau pereţii: lanţuri şi o colecţie impresionantă de cuţite de diferite dimensiuni. Pe podea, lanţuri, o scândură de lemn cu scripete şi, într-un colţ, un scaun cu manşete metalice. Toate aceste echipamente erau acoperite cu un strat gros de praf şi pânze de păianjen, un semn că nu au fost folosite de ani de zile.

Kryss a chicotit.

— Aceştia erau stăpânii lui Erak Maar: torţionari!

— Şi tu eşti crud cu duşmanii tăi.

Regele s-a întors vioi.

— Ai spus-o corect, duşmanilor mei. Dar nu mi-aş răni niciodată oamenii.

San nu a răspuns. Atenţia lui era captată de un elf care stătea în centrul camerei. Purta tunica lungă a magicianului. Inima lui San a început să bată. Nu mai simţise aşa de ani de zile. Timpul, viaţa pe care a trăit-o, războaiele pe care le-a dus, au înăbuşit încet în el toate sentimentele. Nimic nu l-ar putea surprinde mai mult, să-l îngrozească, sau să-l facă să tremure de bucurie... În afară *de asta*.

Kryss s-a uitat la el condescendent.

— După cum vezi, mereu îmi ţin promisiunile. El e Zenthrar, magicianul de care ţi-am spus.

Elful s-a înclinat repede. Capul lui chel era împodobit cu o reţea complexă de tatuaje. Când a ridicat capul, San a observat că avea ochi violet atât de palizi încât păreau aproape albi.

— Ştii condiţiile, spune Kryss, dar îţi spun din nou pentru comoditatea ta. În seara asta, nu îl poţi decât vedea, nimic altceva. Nu-l vei avea lângă tine până când Erak Maar nu va fi eliberat de paraziţii care o populează. Şi dacă nu-ţi faci datoria până la sfârşit, nu vei primi nimic. Am spus-o clar?

San a dat din cap.

— Perfect. Zenthrar e al tău.

Kryss s-a retras şi a lăsat câmpul deschis magicianului, care a început să se pregătească pentru incantaţie. San i-a observat gesturile, fascinat. L-a văzut arzând ierburi într-un mojar pe pământ, apoi aruncând o parte din pământul pe care i l-a dat el însuşi lui Kryss cu ani în urmă. I-a văzut gura rostind formula, i-a ascultat vocea. Era Magie Interzisă, a recunoscut accentele sale, a simţit forţa care îi amesteca oasele, şi era un sentiment care era familiar pentru el, pentru că şi el o practica.

Apoi a văzut întunericul înghiţind totul: instrumentele torturii, zidurile, pe Kryss şi visul său nebun. Chiar şi magicianul părea să dispară în faţa ochilor săi.

Era doar această imagine, care treptat s-a limpezit. Deja a recunoscut-o. Lacrimi i-au venit imediat în ochi. Le-a şters furios cu braţul, ca să nu-i estompeze vederea. Nu a vrut să piardă nimic din acel moment care era trecător. Silueta a apărut din întuneric: corpul plin, părul legat în împletituri nenumărate, barba, chiar şi pipa. Era exact ca în ziua în care a murit. Cu o cicatrice albicioasă lungă, în loc de ochiul stâng.

Timp de cincizeci de ani, San nu a încetat niciodată să se gândească la el, forţându-se să-şi amintească fiecare detaliu al feţei sale, vocea lui, îngrozit de gândul de a-l uita. Absenţa lui i-a ars pieptul zi de zi, şi în loc să se diminueze, durerea a crescut cu timpul. Până când şi-a dat seama că nu poate trăi fără el şi că trebuie să găsească o cale să-l reînvie.

San a întins mâna. Ido nu s-a mişcat. Figura lui vagă tremura în aer, faţa lui era impasibilă.

— Iartă-mă, Ido! a urlat cu toată respiraţia pe care o avea în corp. Te rog să mă ierţi!

Faţa piticului tremură imperceptibil.

— San? el murmura cu o voce de dincolo de mormânt.

— Da, Ido, da!, a spus San în timp ce se apropia.

Într-o clipă, imaginea piticului a dispărut, întunericul s-a disipat şi lumina camerei de tortură i-a rănit ochii.

— Nu, la naiba, nu! Încă un moment!

Jumătate elful a căzut la pământ, cu faţa îngropată în mâini, suspinând neîngrădit ca un copil.

— N-am vrut să mori... Nu am vrut să te omor..., a repetat el cu un refren sumbru.

Kryss s-a uitat la el cu un zâmbet de triumf pe buze.

— Ai obţinut ce ai vrut. Acum vei face ce ţi-am cerut? Îmi vei fi credincios?

San a continuat să plângă, spunând aceleaşi cuvinte repetat.

Kryss s-a aplecat peste el.

— Răspunde-mi!

San a dat din cap. Regele s-a întors pe călcâie, urmat de magician. San a rămas prosternat în centrul camerei.

17

Întoarcerea lui Sheireen

Adhara survola pentru un timp infinit un teritoriu disperat de gol. Părăsise Salazarul convinsă că a aterizat într-o lume paralelă, ca şi după explozia portalului. Orice explicaţie i s-a părut mai plauzibilă decât faptul că locuitorii din Salazar puteau dispărea în acest fel, fără niciun motiv.

Se îndrepta spre est de-a lungul marginii Pădurii Ţării Vântului. A petrecut prima noapte la o fermă de lângă Salazar. Sala de mese era simplă, dar primitoare. O masă frugală era gata să fie servită: cinci tacâmuri aranjate pe o faţă de masă, în timp ce o oală mare fluiera pe foc. Conţinutul său arsese, formând o crustă neagră pe pereţii metalici.

Cu câteva ore mai devreme, această casă era încă locuită. Adhara a perceput prezenţa ocupanţilor săi. Ce s-a întâmplat cu ei? Imaginile turnului i-au venit în minte, vii, insuportabile. A retrăit acea ultimă suflare de vânt care a luat toate urmele vieţii.

La capătul puterii, s-a aruncat pe un scaun şi şi-a luat capul în mâini. A simţit contactul rece al degetelor metalice de pe tâmpla ei stângă şi a început să suspine, neconsolată, în mijlocul veselei imaculate şi a cupelor de tablă pe care nici o gură nu le va mai atinge vreodată.

A continuat să înainteze în acest neant, căutând indicii care ar putea-o ajuta să înţeleagă ce s-a întâmplat. În sate, ea a întâlnit întotdeauna acelaşi obiect deranjant: un obelisc metalic înnegrit, plantat în centrul fiecărui grup de case. Toate păreau să fi fost mistuite de un foc foarte puternic, care chiar reuşise să topească metalul. Adhara a atins unul şi şi-a tras imediat mâna. Un curent arzând s-a răspândit de la vârful degetelor la braţ, şi apoi la tot corpul. Şi apoi a înţeles.

Era o singură creatură capabilă să realizeze un astfel de masacru.

Marvash.

Toate acestea ar putea fi doar munca lui, şi, prin urmare, cea a lui Kryss.

Ultima dată când l-a văzut pe Amhal, părea confuz şi supărat, dar nu în această măsură. Chiar fusese el? Chiar ar fi putut anihila un întreg popor fără nici o umbră de remuşcare?

«Este, probabil, munca lui San», îşi spuse ea ca să se liniştească. Nu a ezitat să-l omoare pe Learco, omul care i-a salvat viaţa când fusese copil şi care l-a primit ca pe un erou.

A rătăcit fără ţintă, incapabilă să accepte ideea de a fi singurul supravieţuitor al unei tragedii pe care nu a înţeles-o, singura fiinţă vie de pe un ţinut în care diferite popoare coexistrau în armonie. De ce ea şi nu ceilalţi? De ce a trecut vântul lăsându-i viaţa? Din cauza destinului său blestemat? Din cauza numelui pe care l-a avut ca condamnare, din cauza naturii ei?

S-a oprit peste noapte într-un luminiş. Dintr-o dată a auzit un răcnet în depărtare. Curând un punct negru a apărut pe cerul gri. Adhara s-a uitat la el în timp ce se apropia, inima îi bătea. Un dragon, era un dragon!

Bucuria i-a explodat în piept. Nu era singură, alţi oameni supravieţuiseră, şi dacă aveau dragoni, atunci erau prieteni!

Singurătatea din ultimele ore era atât de terifiantă, atât de dezolant sentimentul de a fi cea din urmă supravieţuitoare a acestei tragedii, încât nu s-a putut abţine să nu ridice mâinile ţipând:

— Sunt aici, sunt aici!

Creatura zburătoare s-a învârtit deasupra ei, apoi a coborât încet pe pământ. Atunci, Adhara a observat că silueta ei avea ceva ciudat. Nu era un dragon: îi lipseau picioarele din faţă şi corpul său era prea subţire, coada prea lungă.

Un balaur. Fiinţa care a călărit-o a sărit din şa şi şi-a ridicat gluga, descoperind o pereche de ochi purpurii şi trăsături feminine.

— Trebuia să fi murit cu toţii..., a şuierat ea în elven.

Adhara tremura, dar reacţionă rapid. Mâna i-a apucat pumnalul, muşchii i s-au întins. Elful nu a rămas nepăsător: ea şi-a mânuit suliţa într-o puternică, deşi previzibilă, lovitură. Adhara a interceptat băţul cu mâna ei de metal, a tras arma spre ea şi i-a înfipt pumnalul în dreptunghiul mic de piele vulnerabilă dintre armură şi şireturile acesteia.

Războinicul gemu înăbuşit şi s-a prăbuşit.

Adhara s-a grăbit să se îndepărteze de balaur şi a fluierat să o cheme pe Jamila. S-a uitat în jur. Totul era clar de aici încolo. Kryss era cel care a comis masacrul prin Marvash.

Un calm neaşteptat a învăluit-o. Zilele fricii şi ezitării s-au terminat. A venit timpul pentru alegere. E timpul să devină un adevărat Sheireen şi să lupte până la sfârşit.

În Noul Enawar, nu mai erau generali, conducători, magicieni în jurul mesei de piatră a sălii de şedinţe. Numai feţele speriate, făcute şi mai palide de lumina slabă a torţelor fixate pe pereţi. Kalth, părea să fi îmbătrânit brusc, de parcă fiecare preocupare şi-ar fi lăsat amprenta pe frunte, până la colţurile gurii.

În ceea ce o priveşte pe Theana, stând lângă el, se îndoia literalmente sub greutatea anilor. Spatele i se îndoia irezistibil spre pământ, mâinile îi erau zdruncinate de un tremur convulsiv.

Uşa s-a deschis încet pentru un ultim participant. Părea speriat să rupă tăcerea, aşa cum era adunată şi plină de durere ca la un priveghi funerar.

— Acum suntem toţi, a comentat Kalth cu un oftat.

Toate feţele s-au întors spre el.

— Înainte să vă spun despre evenimentele de pe Ţara Vântului, trebuie să spun că nu avem veşti despre Regină. A dispărut cu trei zile înainte ca Salazarul să fie distrus şi n-a mai văzut-o nimeni de atunci.

În ciuda eforturilor sale de a păstra un ton neutru, vocea lui era tremurată. Un murmur de îngrijorare a fugit prin public.

— Era pe Ţinutul Vântului?, a întrebat un ofiţer.

— Regimentul ei era în acea zonă. Unde, mai exact, s-a dus în acea zi? Nu ştim. Tabăra s-a mutat în partea din spate a frontului, la graniţa Ţării Apelor.

— Vrei să spui că nu mai avem regină? exclamă un general.

Kalth s-a uitat la el.

— Eu sunt, regele tău.

— Ea a fost ghidul armatei, nu tu.

Kalth a sărit în sus şi a lovit violent cu pumnul pe masă.

— Îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta? Am devenit rege după moartea tatălui meu, şi i-am dictat bunicii mele fiecare decizie pe care a luat-o!

A luat în considerare publicul şi a adăugat:

— Acum îţi cer să-mi arăţi respectul care mi-l datorezi.

Generalul a tăcut, dar a continuat să-l privească în ochi.

— Poate crezi că sunt un copil?, a spus Kalth. Şi totuşi, cine a recâştigat Makratul? Cine ţi-a dat puterea să te retragi aici la câteva zile după distrugerea Ţării Vântului, în timp ce încă îţi lingeai rănile, uimit?

S-a aşezat.

— Sunt vremuri groaznice, ştiu asta. Dar dacă uităm cine suntem, dacă ne permitem să fim descurajaţi, ne vom semna condamnarea. Dimpotrivă, trebuie să rămânem uniţi pentru a găsi o soluţie, altfel Lumea Pământeană nu va fi nimic mai mult decât un cimitir.

Şi-a liniştit respiraţia, a încercat să controleze tremuratul mâinilor şi s-a întors spre Theana.

— Oficianta Supremă ne va explica ce s-a întâmplat.

Theana s-a ridicat şi a tremurat. Până atunci, a ţinut capul în jos. În cele din urmă l-a îndreptat şi s-a uitat la adunare cu suferinţă.

— Ce s-a întâmplat, ştiţi. Toţi locuitorii din Ţara Vântului, oameni, nimfe, pitici... toţi au fost exterminaţi. Au fost şterşi de pe faţa Pământului, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Şi-a înghiţit saliva, în timp ce interlocutorii ei au retrăit oroarea momentului în care au aflat de dezastru.

— Preoţii mei mi-au spus despre aceste obeliscuri ridicate în toate locurile locuite din Ţara Vântului, iar rezultatele interogatoriilor efectuate de regină m-au făcut să cred că erau artefacte magice.

— Dacă ştiai toate astea, de ce nu ne-ai spus? a întrebat Calypso.

Regina nimfelor era unul dintre puţinii suverani prezenţi; cei mai mulţi dintre ei au fost măturaţi de boală sau de război.

— *Nu ştiam* nimic, nu înainte de ziua în care...

Preoteasa a tăcut, ca şi cum ar fi încercat să-şi pună gândurile în ordine. A reluat cuvântul cu o voce mai sigură.

— Dacă am ghicit că aceste obeliscuri sunt catalizatori, nu am avut nici o idee despre descântecul pe care aveau să-l amplifice. Despre ce ar fi trebuit să te informez? Niciunul dintre noi nu şi-ar fi putut imagina un asemenea dezastru.

Se opri din nou, şi-a trecut mâna prin păr.

— Am consultat cărţi la Biblioteca Noului Enawar, inclusiv cărţi recuperate din bârlogul Breslei. Din păcate, nu toate au fost examinate cu atenţia necesară. Din întâmplare mi-am dat seama că una dintre ele avea o singularitate tulburătoare.

S-a oprit din nou. Vorbitul părea s-o coste mult.

— A fost unul din caietele lui Yeshol, liderul Breslei. L-am consultat cu mult timp în urmă, când am elaborat unui catalog de cărţi găsite pentru bibliotecă. Din câte îmi amintesc,

conţinea doar un inventar al crimelor comise de Asasini, precum şi câteva notiţe despre viaţa Breslei. În timp ce o studiam din nou, am primit un mesaj magic. Preoţii mei mi le trimit adesea. Aura acestei magii banale a rezonat cu caietul, dezvăluind o vrajă de camuflaj. Mi-a luat o zi întreagă să-o rup. În faţa ochilor mei, cuvintele lui Yeshol au dispărut treptat, pentru a face loc liniilor trasate într-o caligrafie pe care o cunoşteam bine: cea a lui Aster.

Theana a scos din geanta pe care o pusese jos un mic caiet cu copertă neagră. L-a aruncat în mijlocul mesei, deschis la prima pagină.

— Acesta este unul dintre manuscrisele lui Aster. Acesta notează reflecţiile sale, gândurile sale şi suma cercetării sale aprofundate asupra elfilor. Ştiţi că Tiranul a vrut să distrugă Lumea Pământeană. El i-a spus lui Nihal despre intenţia de a folosi o formulă suficient de puternică pentru a extermina toate creaturile care îl populează. Generaţii întregi de magicieni au încercat să găsească această formulă. Astăzi, ştiu că a fost o vrajă destul de asemănătoare cu cea care a eradicat oamenii din Ţara Vântului. Sau, mai degrabă, o evoluţie directă a celei pe care Aster intenţiona să o evoce.

O tăcere consternată a căzut asupra publicului.

— Aster o descrie în fiecare detaliu. Spune că a citit-o într-o carte veche, care acum s-a pierdut. Este o incantaţie care poate fi evocată doar de creaturi înzestrate cu puteri extraordinare, puteri de care Aster, chiar inconştient, era înzestrat. Şi există o condiţie imperativă pentru aplicarea acestei formule: trebuie să aveţi întregul teritoriu în care doriţi să acţionaţi, pentru că este necesar să implementaţi catalizatori peste tot pentru ca acesta să funcţioneze. Descântecul pe care Kryss l-a folosit are particularitatea de a-i cruţa pe elfi, datorită comuniunii lor strânse cu natura.

— De ce nu am fost anunţaţi nici de această descoperire? a insistat un general.

— Zarurile au fost aruncate. Nu am reconstruit puzzle-ul decât cu trei zile înainte de tragedie şi nu luăm o ţară înapoi în trei zile, a răspuns Kalth. Dar mai presus de toate, obeliscurile sunt protejate de o barieră magică evocată în timpul ceremoniei pregătitoare, care respinge, sau chiar ucide, pe oricine se aventurează să le atingă suprafaţa.

Theana i-a atins braţul.

— Am încercat în zadar să o contactez pe regină. Apoi am trimis mesaje oamenilor mei şi regelui meu. Vin din Ţara Vântului. M-am dus acolo de îndată ce am înţeles ce se întâmplă, chiar dacă nu ştiam ce să fac. Eu...

Era tăcută, cu gâtul strâns de emoţie.

— Am încercat să distrug unul, a spus ea. Am fost măturat de o forţă pe care nici o magie cunoscută mie nu o poate distruge. Am reuşit doar să salvez sătenii care se adunaseră în jurul meu printr-o barieră magică. Dar ceilalţi sunt morţi.

— Nu e vina ta, a spus Kalth. În orice caz, situaţia este aceasta: Ţara Vântului este cu siguranta pierdută. Dintre prietenii noştri, dintre aliaţii noştri, nu a mai rămas nimeni. Kryss are o armă absolută în mână, aşa că este şi mai esenţial să-l împiedicăm să ia orice bucată de pământ.

— Să ne predăm.

Întreaga adunare s-a întors spre cel care tocmai vorbise. Generalul era cel care l-a înfruntat pe Kalth la începutul întâlnirii.

— În mod clar nu putem câştiga acest război, a continuat el cu sufletul la gură.

— Te înşeli! Trebuie să ne păstrăm speranţa. În ultimele săptămâni, boala a pierdut teren şi eficacitatea antidotului a crescut, a spus Theana. În ultimele zile, preoţii mei au obţinut un procent neaşteptat de vindecare.

Generalul a dat din cap.

— Da, epidemia se pare că a încetat să se mai răspândească, dar ne-a îngenuncheat. Majoritatea oamenilor capabili de luptă au fost loviţi; Am avea nevoie de timp pentru ca războinicii noştri să-şi revină şi să organizeze o ofensivă eficientă. Să recunoaştem: în aceste condiţii, suntem neputincioşi în faţa puterilor lui Kryss. Acest elf şi-a dedicat viaţa planificării cuceririi sale, şi este dispus să facă orice pentru a învinge. Nu avem de ales decât să capitulăm.

— Se pare că nu înţelegi, a protestat Theana. Predarea va însemna moarte.

— Dimpotrivă. În schimbul libertăţii lor, sute de mii de oameni vor fi salvaţi. Chiar vrem ca Pământul Apelor, Pământul Soarelui şi întreaga Lume Pământeană să fie distruse? Pentru că aşa se va termina, dacă nu-i dăm ce vrea acestui elf!

Tonul generalului a crescut treptat, pentru a umple întreaga cameră.

— Kryss nu râvneşte la Lumea Pământeană, a replicat Theana, cu vocea tremurând. Scopul lui e să ne extermine.

— Poate că evenimentele din Ţara Vântului au fost menite doar să ne intimideze...

— A fost o repetiţie generală. Nu a fost o manevră de intimidare. Kryss ne-a arătat ce se va întâmpla peste tot. A vrut să ne dovedească că nu se va opri de la nimic, şi că, orice am face, îşi va urmări proiectul: să ne anihileze.

— În acest caz, ce soluţie propui? Ar trebui să urmăm un război fără speranţă? Să ne omoare unul după altul pe câmpul de luptă? Pentru că orice decizie iese din această adunare, moartea este cea care ne aşteaptă la sfârşitul călătoriei, a obiectat generalul.

Theana era pe cale să riposteze, când se auziră voci agitate în spatele uşii. Nimeni nu putea înţelege ce spuneau, dar era o voce distinct de înaltă a unei femei. Uşa se deschide în cele din urmă, scârţâind pe balamalele sale.

— Îţi spun, trebuie să aştepţi afară! a strigat paznicul. Am încercat s-o opresc, dar nu avea, a protestat el, întorcându-se către rege.

Nimeni nu i-a acordat atenţie. O tăcere uimită a căzut pe cameră. Theana, neîncrezătoare, se uita la dreptunghiul uşii. O figură pe care o cunoştea prea bine abia apăruse acolo, luminată în lumina de fundal.

Consacratul s-a întors.

18

Arma

Adhara a intrat în cameră cu un pas lent. Palidă, a privit-o pe Theana drept în ochi. A făcut-o să se simtă ciudat văzând-o din nou. Ultima dată când s-au întâlnit, bătrâna a forţat-o să ia Lancea lui Dessar, oferindu-i dovada definitivă că era Sheireen. Nu era o amintire plăcută. Şi-a petrecut următoarele luni încercând să scape de ea însăşi şi de destinul pe care l-a întruchipat. Şi acum se întorcea în sfârşit să urmeze calea pe care zeii au trasat-o pentru ea.

A continuat să se uite la ea până când a ajuns la masa de piatră. Oficianta Supremă a îmbătrânit foarte mult şi ochii ei exprimau o nouă durere.

— Mă veţi ierta că v-am întrerupt întâlnirea, dar cred că fără mine v-ar lipsi o parte importantă a poveştii, a început Adhara.

Nu vorbise niciodată în public. Până în acea zi, viaţa ei a fost în umbră, mai întâi ca o doamnă de companie, apoi ca o fugară. Intrarea în această cameră şi exprimarea acestor cuvinte însemna să iasă din ascunzătoarea unde se refugiase în tot acest timp şi să accepte, cel puţin parţial, inevitabilul.

Membrii publicului s-au uitat unul la altul, nedumeriti. Kalth şi Theana, în schimb, au făcut schimb de priviri.

Oficianta Supremă a vorbit.

— Fata asta are dreptate: prezenţa ei este primordială. S-ar putea să fie ultima noastră speranţă.

Şi a adăugat, cu o fluturare de mână:

— V-o prezint pe Adhara, Sheireen.

Theana a trebuit să explice totul, cu gâtul ei încordat. Nu a spus niciodată această poveste nimănui. «Sheireen» şi «Marvash» erau nume pe care le-a menţionat doar cu Doubhée. Să vorbească despre asta a fost ca şi cum ar fi atins cele mai adânci rădăcini ale credinţei sale, să încredinţeze străinilor secrete cunoscute doar Fraţilor Fulgerului. Dintr-o dată şi-a dat seama cât de mult îi lipsea credinţa în Thenaar şi în legile sale, şi în Consacrat. N-a văzut niciodată în Marvash un pericol imediat. Şi totuşi, Aster înaintea lor a dus deja Lumea Pământeană în pragul prăpastiei.

Nu şi-a putut ascunde emoţia povestind cum a lăsat-o pe Adhara să plece, pentru că nu o considerase indispensabilă pentru lupta lor. În timp ce, dimpotrivă, totul era legat, totul era parte dintr-un design unic şi imens pe care ea nu era în măsură să-l descifreze.

— Şi eu am venit aici să-mi recunosc greşeala, a intervenit Adhara, cu mâna încleştată pe garda pumnalului, pentru că contactul metalului i-a dat putere. Am înţeles că refuzând să-mi urmez destinul am condamnat Ţara Vântului la un sfârşit atroce. Dar nu ştiam cine sunt,

nu am avut curajul să accept realitatea, şi anume că eu sunt Sheireen, că am fost creată pentru asta şi că sensul vieţii mele este conţinut în numele meu: Consacratul.

Această simplă declaraţie era suficientă pentru a-i da în sfârşit identitatea pe care şi-a căutat-o atât de mult timp. Răspunsul era acolo, în faţa ochilor ei, de la început, dar ea nu era gata să-l întâmpine. Nu putea fi ceea ce alţii i-au impus: nici Adhara lui Amhal, slabă şi dependentă, nici Chandra lui Adrass, fără inimă sau suflet. Ea s-a luptat să-şi găsească propria personalitate, ceea ce ea însăşi a vrut să dea existenţei ei. Sheireen, fie, dar în felul ei. A avut timp să înţeleagă până la capăt ce înseamnă. Şi dacă era acolo acum, nu era pentru că un zeu a decis-o pentru ea, ci pentru că era ceea ce a ales, pentru că a *simţit* că era locul ei.

— Sunt aici să-mi fac datoria, concluzionează ea.

— Nu înţeleg, a intervenit regele Ţării Stâncilor. Dintr-o dată, ne spui poveşti vechi despre alternarea dintre bine şi rău, pretinzi că destinul lui Aster a fost să distrugă Lumea Pământeană şi că Nihal, cea mai mare eroină din toate timpurile, l-a învins doar pentru că aşa era scris. Aşa că am aflat dintr-o dată că e numai vina a două personaje... să spunem *mitologice*, şi că fata pe care o avem în faţa ochilor noştri este singura noastră speranţă. Iartă-mă dacă răspund că toate astea mi se par a fi doar bâlbâielile preoţilor! Trebuie să ne confruntăm cu probleme foarte concrete, cu o tragedie, tot ce este real: exterminarea unui popor, o boală care continuă să ne distrugă.

— Răul nu mai este o problemă, a spus Adhara.

Şi le-a relatat călătoria ei în Ţinuturile Necunoscute, ghidată de Lhyr. De data aceasta, toţi păreau să o creadă, şi a simţit asupra ei privirea admirativă şi tandră a Theanei.

— E posibil ca fata asta să spună adevărul? a exclamat Calypso.

Theana a dat din cap slab.

— Acest lucru coincide cu ceea ce am aflat despre boala.

— Dar de ce nu ne-am dat seama de nimic? era uimit un general.

— După cum v-am spus, preoţii mei au văzut o îmbunătăţire semnificativă a eficienţei poţiunii. Comunicarea este dificilă în vremuri de război, se pare că nu eram încă în măsură să realizăm că epidemia s-a oprit.

O şoaptă cu accente timide de speranţă umplea camera.

— Şi acum?, a întrebat-o Calypso pe Adhara. Ce ai de gând să faci?

Adhara a respirat adânc.

— Soarta lui Sheireen este de a lupta cu Marvash.

— Dar ei sunt doi, şi tu eşti singură.

— S-a întâmplat în trecut, a spus Theana. Şi asta nu a influenţat rezultatul luptei. Cei doi Marvash au aceeaşi putere. Descântecul care a exterminat populaţia din Ţara Vântului a fost pronunţată de cei doi Marvash simultan. Nici unul nu ar fi reuşit fără celălalt.

— O să-i omori? a întrebat cineva.

— Îi voi opri, a răspuns ferm Adhara.

— Şi noi, vom sta aici şi vom aştepta ca fata asta să bată, *singură*, doi războinici de temut şi bine antrenaţi?

— Pentru asta am fost creată, a răspuns Adhara. Puterile mele sunt mult mai mari decât ţi-ai putea imagina. Cu această mână, a adăugat ea, arătând spre mâna ei bună, aş fi ucis unul dintre Marvash dacă nu aş fi fost... întreruptă.

A închis uşor ochii, cuprinsă de amintiri.

— În orice caz, nu putem sta şi să nu facem nimic, a observat regele Ţării Stâncilor. Marvashii sunt doar o parte a problemei. Kryss este un adversar în sine.

— Nimeni nu-ţi cere să stai nepăsător, a intervenit Kalth. Din moment ce răul este învins, nu mai există carantină, neîncredere şi lipsa de comunicare. Trebuie să punem în mişcare oamenii şi bunurile din nou şi să punem în comun forţele care ne-au mai rămas.

— Cum vom proceda? a întrebat regina nimfelor.

— Trebuie să trimitem mesageri în diferite ţinuturi şi să ne adunăm soldaţii. Apoi organizăm o întâlnire cu toţi generalii pentru a pregăti o ofensivă comună. Ne vom concentra asupra lui Kryss şi a armatei sale, în timp ce Sheireen va avea grijă de Marvash, a declarat Kalth hotărât.

Şi entuziasmul său a aprins în cele din urmă o licărire de speranţă pe feţele publicului.

Adhara a participat la întâlnire până la sfârşit.

— Contăm pe tine, a spus Kalth înainte de încheirea întâlnirii.

Fata nu ştia ce să-i spună. Şi-a amintit de el ca de un băiat liniştit care a ajutat-o să-l găsească pe Amhal. Deci ştia. Şi-a amintit episodul ăla? A înţeles că ea ar trebui să-l omoare pe bărbatul pe care-l iubea? Pur şi simplu a dat din cap. Apoi camera s-a golit şi a ieşit la rândul ei. Dar, înainte de a face pregătirile de plecare, a trebuit să efectueze o sarcină neplăcută, dar necesară.

Theana mergea încet pe coridor la braţul lui Kalth. Adhara şi-a luat curajul cu ambele mâini şi a mers spre ei.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Amândoi s-au întors.

— Cu Oficianta Supremă, a spus Adhara.

Kalth s-a uitat la bătrâna preoteasă, care a dat din cap.

— Şi eu trebuie să vorbesc cu tine. Ai unde să-ţi petreci noaptea?

— Nu.

— Atunci mă ocup eu de asta.

I-a găsit o cameră care anterior fusese cea a unui general. Un pat, o masă, o fereastră mică. Un echipament auster, potrivit pentru un soldat.

Adhara a întins geanta care-i era tot bagajul şi a rămas în mijlocul camerei, mângâindu-şi mâna de metal. De unde să înceapă? Şi totuşi întrebarea era simplă şi lipsită de ambiguitate.

Theana a rupt tăcerea în locul ei.

— Am fost acolo, a spus ea, stând pe pat. Am fost pe Pământul Vântului în acea zi.

Adhara şi-a simţit gâtul încordat.

— Purtăm în noi ceea ce am văzut în acea zi, nu-i aşa? a adăugat Oficianta Supremă cu un zâmbet trist. Pentru că şi tu ai fost acolo, nu-i aşa?

— În Salazar, a spus Adhara, care a încercat să-şi suprime amintirile.

— Din cauza a ceea ce ai văzut ai luat decizia?

Adhara s-a aşezat lângă ea şi a dat din cap că nu.

— Deşi ştiu că am făcut o greşeală lăsându-te să pleci în acel moment, şi s-ar putea să simt pe conştiinţa mea greutatea tuturor acestor morţi, nu mă pot convinge că ar fi trebuit să te forţez să rămâi. Şi încă simt că-ţi datorez scuze.

Ochii care se uitau într-ai ei erau atât de clari încât Adhara aproape că s-ar fi putut vedea în ei.

— Nu ai ce să-ţi reproşezi, spuse ea. Dacă m-ai fi oprit cu forţa, nu mi-aş fi făcut datoria. Este o datorie care trebuie să fie... *acceptată*. Mă înţelegi?

Theana ofta.

— Mai bine decât crezi.

S-a uitat la lumânare, care ardea încet în faţa ei.

— Sheireenii au folosit întotdeauna artefacte magice, a explicat ea. Suliţa lui Dessar, Talismanul Puterii, de exemplu. Fără aceste arme, nu-şi pot atinge scopul de a-l ucide pe Marvash. Trebuie să-l găseşti pe al tău.

Adhara a reprimat un fior. Nu putea să-i spună adevărul: că nu intenţiona să-l omoare pe Amhal, ci mai degrabă să-l salveze. Avea să-l anihileze pe Marvashul care trăia în el, lăsând intact ceea ce iubea şi continua să iubească în el. Din acelaşi motiv, s-a gândit că e mai bine să nu-i arate medalionul lui Lhyr. Ea doar a dat din cap.

— Unde e?

— Nu ştiu. Soarta te va duce la el. Va trebui să-l recunoşti. Nu ştiu care e planul tău, dar fără arma aia nu vei putea să-i învingi pe Marvash.

Adhara a dat din cap din nou.

— O să-l recunosc. Însă, pentru aceasta, am nevoie de un magician priceput în magie elven. Asta e cererea mea.

Theana se concentra îngustând pleoapele.

— Dakara era. El a fost cel care a dezgropat legendele despre Distrugători şi Consacraţi. Din păcate, a murit la scurt timp după fondarea cultului, cel puţin asta spun documentele pe care le-am găsit în bârlogul lor.

Simpla menţionare a sectei care a creat-o a făcut ca fiori lungi şi îngheţaţi să alerge de-a lungul spatelui lui Adhara.

— Ce se întâmpla dacă ar mai exista încă Observatori?

— San i-a exterminat pe toţi.

«Nu pe toţi, cel puţin până acum o lună,» a obiectat Adhara în interior, simţind furnicături în mâna lipsă.

— Dar...

Adhara a ascultat.

— Dakara nu era singur. A mai fost un mare magician... Nu era preot, spre deosebire de el. S-a spus că a trăit pe Pământurile Necunoscute, în contact cu elfii, şi că de atunci trăieşte ca pustnic. Dakara l-a întâlnit, chiar a studiat cu el o vreme.

— Crezi că e încă în viaţă?

— Habar n-am. Acesta era deja menţionat ca o persoană în vârstă pe când eu eram tânără, astfel încât el ar fi putut muri de moarte naturală sau a cedat la Boală.

Era o mică speranţă, dar Adhara nu avea alta de care să se ţină.

— Îţi aminteşti numele lui?

Theana şi-a mângâiat fruntea cu vârful degetelor în timp ce îşi căuta memoria.

— Meriph, ea spune în cele din urmă. Numele lui era Meriph.

Acest nume i-a spus ceva Adharei. Şi dintr-o dată l-a revăzut pe Adrass, arzând de febră în braţele ei, în întunericul bibliotecii din Makrat. Convins că era la un pas de moarte, el i-a şoptit: «Du-te la Meriph, pustnicul din Ţara de Foc. El... te va salva... în locul meu...»

În aceeaşi noapte, Adhara s-a încuiat în biblioteca Neoului Enawar şi a explorat rafturile acoperite cu cărţi, căutând informaţii despre Meriph. Nu avea timp de pierdut. Cu fiecare moment trecut, medalionul pătrundea mai adânc în pieptul lui Amhal.

A avut cel puţin un indiciu despre pustnic misterios: el a trăit în Ţara de Foc. Aşa că a început să consulte toate cărţile care priveau această ţară. Apoi a dat peste o listă cu toţi magicienii şi preoţii Lumii Pământene. Learco era cel care a cerut odată acest recensământ. Din moment ce magicienii din Consiliu erau aleşi de popor, a devenit necesar să se ştie unde să-i găsească pe toţi cei care practicau magia.

La început, nu i-a găsit numele nicăieri. Numai aici şi colo era menţionat «pustnicul din Thal,» care era întotdeauna prezentat ca un magician incredibil de talentat.

După ce şi-a petrecut întreaga noapte în mijlocul listelor, textelor şi documentelor oficiale care se ocupau de activitatea magică a Lumii Pământene, Adhara s-a convins că pustnicul în cauză era într-adevăr persoana pe care o căuta.

În zori s-a urcat pe spatele lui Jamila, s-a uitat la cer şi şi-a luat zborul.

19

Casa de pe malurile Thalului

Adhara se uita la vulcanul imens. Cu forma sa perfect conică şi flancuri lustruite de focul a mii de erupţii, domina întreaga vale, neagră pe cerul aprins de apusul soarelui. Craterul său, căptuşit cu cenuşă albă şi o linie galben strălucitor, vărsa fluxuri de lavă, în timp ce din partea de sus un fuior viguros de fum creştea. Mirosul de sulf, înţepător, i-a ars gâtul. Adhara nu văzuse niciodată un vulcan, iar puterea devastatoare care emana din el a lăsat-o fără cuvinte.

Era iarnă, dar era cald. Focul care mocnea sub pământ a încălzit pământul şi i-a comunicat căldură aerului din jur. Adhara şi-a şters fruntea şi s-a uitat la drumul pe care urma să-l urmeze. Conform textelor, Meriph trăia la poalele vulcanului, unde temperatura era cea mai ridicată. A scos harta din geanta ei, încercând să o confrunte cu peisajul pe care îl avea în faţa ochilor. Era exact în faţa deschiderii săpate în stânca care o va duce la magician.

— Mă aştepţi aici ? îi spuse ea încet lui Jamila.

Balaurul a scos un vuiet scăzut. Adhara zâmbi, apoi observă breşa care expira un miros sufocant. Nu avea de ales.

În timp ce intra, aproape că leşină. Era într-o galerie înfundată, cu pereţi netezi. A atins din greşeală piatra şi s-a retras ţipând. Era caldă!

«Cum poate trăi cineva acolo jos?» se întrebă ea, uluită.

Conducta s-a deschis curând într-un defileu îngust. La o sută de stânjeni deasupra capului său, Adhara a văzut cerul galben al Ţăriu de Foc, în timp ce în partea de jos, la aproximativ aceeaşi distanţă, un râu de lavă curgea. Şi înaintea ei, Thalul, în toată măreţia lui. A ajuns pe o pasarelă stâncoasă, destul de lată, ca să pună un picior în faţa celuilalt. Peretele din dreapta ei era atât de fierbinte încât i-a fost imposibil să se sprijine de el. Adhara a mers pas cu pas, îngrozită să nu se împiedice. Temperatura era atât de mare încât piatra fumega în unele locuri. O venă de apă subterană trebuia să curgă undeva sub stâncă, evaporându-se în contact cu aerul clocotit. Când fluxurile de abur s-au ridicat în faţa ei, Adhara nu a mai putut vedea şi a trebuit să se uite în jos pentru a se agăţa de cei câţiva centimetri de stâncă pe care îi putea vedea sub picioare.

De ce s-a dus Meriph într-un loc ca ăsta? În orice caz, nu trebuia să aibă multe vizite.

«El nu trebuie să suporte aşchiile», concluzionează Adhara.

Defileul s-a lărgit treptat, şi odată cu el, podul pe care mergea. Şi-a liniştit respiraţia şi a reuşit să se mişte puţin mai repede. În timp ce credea că a trecut ce era mai rău, un răcnet a rupt gâlgâitul monoton al lavei.

Şi-a luat sabia, gata de atac. În acelaşi moment, dragonul apare în faţa ei, cu aripile întinse. Ghearele lui se sprijineau pe feţele stâncii, picioarele din spate erau întinse spre ea. Pielea lui roşie strălucitoare părea foc în acest loc infernal şi ochii lui verzi au fulgerat. A răcnit din nou, cu creasta plină de ţepi, şi Adhara a rămas paralizată la vederea rândului de

dinţi ascuţiţi chiar deasupra capului ei. Respiraţia arzătoare a bestiei enorme a învăluit-o şi a încercat să reziste fricii şi panicii care au copleşit-o. Pentru a se proteja, ea a evocat instinctiv o barieră magică, dar dragonul nu a aruncat flăcările în ea. El a continuat să strige îngrozitor în timp ce îşi întindea picioarele din spate, ale căror gheare se zgâriau de barieră, provocând un duş de scântei de argint. Nu părea să vrea s-o atace, poate doar s-o sperie. Ei bine, avea succes!

Adhara, cu toate acestea, nu a avut nici o intenţie de a da înapoi.

«Să nu crezi că o să mă scoţi de aici după toate necazurile pe care le-am avut ca să ajung», s-a gândit ea.

Într-o clipă, ea a risipit bariera şi s-a aruncat înainte. Podul nu era suficient de lat pentru a permite dragonului să-şi pună labele, ceea ce îl cerea să rămână suspendat deasupra solului: singura sa şansă era să se strecoare în spaţiul îngust de sub el.

Animalul a ezitat o clipă, iar Adhara a profitat de ocazie pentru a se târî la pământ. Nu a fost destul de rapidă. Animalul a mişcat un picior, iar trei gheare de fier i-au cuprins talia.

Adhara a fost ridicată în aer şi aruncată violent. Apoi a simţit că dragonul o trage înapoi. Imediat, şi-a scos lama şi a împins-o într-unul din degetele de la baza ghearei. Bestia urla de durere, dar nu i-a dat drumul.

«Vom vedea cine e cel mai încăpăţânat», s-a gândit Adhara.

A lovit din nou, de data aceasta lângă tendoane. Lama, prea scurtă pentru a le tăia, cu toate acestea, a tăiat ţesuturile profund. Gheara s-a contractat, iar dragonul şi-a scuturat laba puternic, răcnind. Lama s-a rupt şi a rămas înfiptă în carnea sa, în timp ce animalul şi-a eliberat strânsoarea imediat, aruncând-o pe Adhara în gol. Neîncrederea era mai puternică decât frica. Nu, nu se putea termina aşa, la un pas de obiectiv, şi, atât de prosteşte.

În timp ce lava era atât de aproape încât părul ei a sfârâit, ea a auzit un şuierat. O miime de secundă mai târziu, ghearele s-au strâns din nou în jurul taliei, trăgând-o în direcţia opusă.

Câteva lovituri de aripi, iar dragonul a pus-o stingher pe pământ. Adhara, îngenuncheată pe stâncă, a încercat să-şi recapete moralul.

— Vrei să mă deranjezi atât de mult încât nu eziţi să-ţi rişti viaţa? a întrebat o voce stâncoasă.

S-a uitat în sus şi a descoperit un individ mic, fără cămaşă, cu muşchi puternici, strălucind de transpiraţie. Lateralele sale erau acoperite cu o bandă de pânză, iar picioarele, scurte şi masive, erau acoperite cu pantaloni largi, înfăşuraţi în cizme grele din piele. Faţa lui părea tăiată în piatră: trăsăturile marcate, pielea coaptă de soare şi de căldură, ridurile săpate ca şi cum ar fi fost lovituri de bisturiu. O barbă de un alb imaculat cobora pe umerii lui, împărţită în împletituri mici împodobite cu margele şi diverse podoabe. Ca majoritatea semenilor săi, purta părul lung, ridicat într-o împletitură groasă.

Adhara l-a examinat din cap până-n picioare. N-a mai văzut o fiinţă atât de ciudată. Dar a ghicit imediat că era un pitic.

— Mehriph? a bâlbâit, neîncrezătoare.

Piticul tresări.

— Depinde cine îl caută.

Adhara şi-a înghiţit saliva.

— Fiica lui Adrass.

Privirea magicianului s-a schimbat instantaneu. De la plictiseală, a trecut la nedumerire, şi apoi la un fel de furie reţinută. Şi-a întors călcâiele şi s-a îndreptat spre zidul din spatele lui.

— Urmează-mă, trebuie să vorbim.

Casa lui era doar o gaură în partea de vest a muntelui. Avea vedere spre coridorul stâncos prin care a sosit Adhara, care era singura cale de acces.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi venit cu dragonul meu, a spus fata, uitându-se la valea de la picioarele ei.

În depărtare, o putea vedea pe Jamila, o mică pată neagră în deşertul de lavă uscată.

— E mai bine pe jos, crede-mă. Keo nu e prea prietenos cu semenii lui. Pentru el, «dragon» înseamnă duşman.

Adhara şi-a plimbat ochii prin cameră. Ziduri de piatră goale, în care erau săpate două nişe. Una, proporţională cu mărimea stăpânului casei, era căptuşită cu paie; patul, fără îndoială. Cealaltă, plină de jar mocnit, adăpostea o oală. Restul pereţilor erau acoperiţi cu rafturi îndoite sub greutatea cărţilor, pergamentelor şi borcanelor. Întregul era destul de ordonat, dar dezordinea era de aşa natură încât se simţea ca un haos extrem. Nu era altă mobilă în afară de o masă veche. Meriph s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe podea şi a invitat-o cu un gest să facă acelaşi lucru. Şi-a aprins pipa, iar mirosul aromat care a crescut din ea i-a făcut capul să se învârtă uşor.

— Au trecut câţiva ani de când am tăiat legăturile cu Adrass, a început piticul. El te-a trimis pe tine?

— Într-un fel, da.

— Nici măcar nu ştiam că are o fiică..., bodogăni Meriph, înconjurat de nori mici de fum albastru. Nu mi-a spus niciodată despre asta când eram... tovarăşi, a adăugat el, scuipând pe pământ.

— Pentru că am venit după.

Mériph aproape că şi-a scăpat pipa.

— Dar... câţi ani ai?

— Aş putea spune că nu am nici măcar un an, a răspuns Adhara cu un zâmbet mic.

I-a spus totul. Întâlnirea ei cu Adrass, dificultăţile pe care trebuiau să le depăşească. Meriph a ascultat cu un amestec de curiozitate şi supărare. Când i-a spus cum a murit, piticul nu a dat semne de emoţie. A tras din pipă, apoi s-a dus s-o golească pe jar.

— Eşti în viaţă, mi se pare, aşa că nu văd ce te aduce aici, a comentat el.

— Mi s-a spus că eşti expert în magie elven.

Meriph s-a aşezat.

— Şi totuşi? Sheireen are nevoie de un magician bătrân pentru a-l învinge pe Marvash?

Rostise ultimul cuvânt cu un dispreţ imens.

— Nu vreau să-l omor pe Marvash.

Meriph a izbucnit într-un râs greu.

— Interesant. Studentul meu prost ar fi fericit să ştie că a murit degeaba. Şi în plus, ce ar putea spera la mai bine? S-a dedicat trup şi suflet unui cult prostesc susţinut de un nebun, nu se putea sfârşi decât aşa. Şi de asta ţi-ai riscat viaţa?

Adhara începea să-şi piardă răbdarea.

— Ştiu că l-ai ajutat pe fondatorul acestui cult, chiar a studiat cu tine!

Ochii lui Mériph străluceau de furie.

— Nu mă compara cu oamenii ăştia! Acel demon Dakara m-a vizitat doar ca să-mi jefuiască cărţile! Nu am nimic de-a face cu ei, absolut nimic!

— Toţi sunt morţi, Marvash i-a exterminat!

— A făcut ce trebuia! Şi acum, dacă ai terminat, pleacă. Îmi exersez magia când vreau, şi îmi port singur mesajele: nu permit nimănui să vină aici cerşind favoruri.

— Atunci va trebui să mă omori cu dragonul tău.

Mériph a sărit în picioare şi şi-a îndreptat pipa spre ea.

— Nu insista, sau îţi voi îndeplini cuvânt!

Adhara i-a susţinut privirea şi a împins pipa cu mâna ei de metal.

— Unul dintre Marvash are un medalion în jurul gâtului. Regele elfilor a fost cel care i l-a dat. Este un artefact capabil să subjuge voinţa purtătorului şi treptat intră în posesia lui până când devine parte din carnea lui. Vreau să ştiu cum să-l dau jos, astfel încât Marvash să redevină el însuşi.

Meriph zâmbea cu înverşunare.

— Thenaar vrea să-l omori pe Marvash.

— Îmi fac treaba, nu-mi pasă ce spune Thenaar. Studentul tău însuşi m-a sfătuit. Acestea au fost ultimele sale cuvinte: «Fii liberă. De mine, de Thenaar, de orice piedică. Trăieşte libera şi fericită.»

Meriph se holba la jar.

— Student prost, a murmurat. Prostul de Adrass.

20

Compania lui Amina

Amina era într-o misiune pe Marele Pământ când i-a venit vestea. La început a fost doar un zvon, dar toată lumea a fost de acord că un eveniment teribil a avut loc.

În prima noapte, ea nu a dormit. A avut un sentiment rău, ea a *simţit* că ceva grav s-a întâmplat cu bunica ei.

Ultima dată când s-au văzut, când ea a îmbrăţişat-o, i s-a părut că îi aluneca printre degete, ca şi cum nu i-ar mai aparţine. Apoi, când distrugerea Ţării Vântului a devenit o certitudine, Amina a început să se roage pentru veşti despre bunica ei. Ştia doar că tabăra ei s-a aşezat pe Pământul Apelor cu puţin timp înainte de tragedie.

Kalth a venit special din Makrat s-o vadă. De îndată ce l-a văzut, sângele i-a îngheţat în vene.

Fratele său a vrut s-o sărute; ea l-a împins departe, cu ochii umflaţi de lacrimi.

— Spune-o. Vreau să te aud spunând-o, sau n-o să cred niciodată! A plâns.

Nu l-a văzut niciodată pe Kalth plângând. El a fost întotdeauna atât de stăpân pe el însuşi, atât de raţional. Dar de data asta, ochii lui erau înlăcrimaţi.

— E moartă, Amina.

A scos un urlet de durere. Ştia asta. Din acea noapte când a văzut-o transformată într-o fată de vârsta ei. Din ultima zi pe care au petrecut-o împreună. A ghicit din cuvintele şi gesturile ei.

Şi nu a fost în stare să facă nimic pentru a preveni acest lucru.

A plâns toate lacrimile din corpul ei şi a adormit epuizată, cu Kalth lângă ea.

Baol a ajuns la Noul Enawar câteva zile mai târziu. Amina îl cunoştea bine. Înainte de a deveni ordonanţa bunicii sale, el era deja umbra ei. L-a întâlnit adesea când amândoi locuiau în Makrat. Şi el s-a schimbat: era palid şi subţire. S-a încuiat imediat cu Kalth şi cu ceilalţi suverani în Palatul Consiliului. Când au ieşit, feţele lor erau căzute.

Amina l-a abordat în refectoriu. Făcea parte din Războinicii Umbrei şi mânca cu ei. S-a aşezat lângă el, s-a uitat la el fără să spună un cuvânt. Plutea în jurul lui ceva de la bunica ei, ceva care i-a făcut prezenţa lui dificil de suportat. Ca şi cum Doubhée era mereu aproape de ea, şi în acelaşi timp inaccesibilă.

La început, ea a vrut doar să vorbească cu el, să-şi elibereze durerea şi să-şi reînvie bunica pentru câteva momente. Dar Baol a rămas tăcut. Şi-a înghiţit supa fără tragere de inimă, lăsând jumătate în castron.

Când s-a ridicat să se întoarcă în camera lui, Amina l-a urmat.

Stătea nemişcată în faţa lui, strângându-şi mâinile. Lacrimi i-au venit în ochi, dar ea nu a vrut să plângă, nu acum.

— Ai fost... cu ea când s-a întâmplat? s-a bâlbâit ea.

Baol s-a uitat în altă parte.

— Nu. A plecat singură în mijlocul nopţii şi nu s-a mai întors. În cortul ei, am găsit doar un flacon gol.

Amina a simţit că inima i se strânge. Şi-a amintit expresia bunicii ei când a implorat-o să nu mai ia poţiunea.

Şi-a strâns pumnii violent, dar de data asta nu a mai putut reţine suspinele care i-au ieşit din piept.

Baol a luat-o de umeri şi a îmbrăţişat-o. Căldura lui a mângâiat-o.

— Ştiu ce conţinea flaconul ăla, a spus ea, cu faţa pe pieptul lui. Ştiu.

Şi dintr-o dată, ea i-a vorbit despre poţiune, cu vocea sufocată de vină. Dacă l-ar fi avertizat la timp, lucrurile ar fi putut ieşi altfel.

— Nu puteai face nimic, a consolat-o Baol. Bunica ta era încăpăţânată, ştii asta. Am trăit cu ea zi şi noapte, nu am observat nimic. Credeam că îmbătrânirea lui bruscă e doar din cauza durerii.

— De ce ai venit să vorbeşti cu membrii Consiliului?

— Aveam informaţii secrete de împărtăşit cu ei.

— Şi eu sunt un Războinic al Umbrelor, nu ar trebui să fie niciun secret între noi.

Baol nu a răspuns.

— Mă minţi! exclamă Amina. De ce eşti aici?

Baol şi-a făcut curaj.

— M-am dus în Ţara Vântului să investighez moartea bunicii tale. În timp ce dormeam într-un sat părăsit, am fost capturat de soldaţi din Kryss. Am făcut o greşeală, recunosc, dar eram obosit şi aveam nevoie de odihnă. M-au dus la Salazar, şi atunci am văzut-o.

Amina a simţit că suferinţa îi strânge stomacul. Baol îi evită privirea.

— Continuă! a comandat ea cu o voce îngheţată.

— Atârna de zidurile oraşului. Nu ştiu de cât timp e acolo... corpul ei se legăna uşor în vânt... şi eu... eu... am simţit o furie oarbă... dar m-au ţinut, eram redus la neputinţă, chiar şi atunci când m-au condus înaintea lui, în faţa acestui monstru...

Baol s-a oprit. Amina era împietrită.

— E o fiinţă de o mare frumuseţe. N-am mai văzut atât de mult întuneric conţinut într-un înveliş atât de perfect. Mi-a râs în faţă şi m-a întrebat: «Ai văzut zidurile oraşului meu, nu-i aşa? Ţi-a plăcut brelocul care le împodobeşte?» Am încercat să sar la gâtul lui, dar erau patru care mă ţineau de braţe, aşa că mi-am strigat dezgustul la el. El a continuat să zâmbească, cu un zâmbet insuportabil. M-a lăsat să ţip până am rămas fără voce şi m-a abordat, atât de aproape încât i-am simţit respiraţia. Aş fi vrut să-i fi zdrobit gâtul delicat în mâinile mele şi să-i fi văzut ochii ieşind din orbitele ochilor. «Acum te vom scoate de pe teritoriul meu», mi-a spus el. «Pentru că nu te voi ucide, nu. Vei muri, ca toţi ceilalţi, dar la timpul tău liber. O să te duci acasă la ai tăi mai întâi şi o să spui tuturor ce ai văzut. Regina ta a încercat să mă omoare, dar a eşuat. Eu sunt cel care i-a băgat lama în inimă. Şi va sta acolo sus până mă săturat s-o văd şi înţelegeţi că nimic nu mă va împiedica să-mi ating scopul.» În zori, m-au abandonat în pădure. Şi de acolo, am venit aici.

Baol a tăcut pentru o clipă, umerii i-au căzut.

— Aceasta este ceea ce am spus Consiliului.

Amina tremura.

— Şi cum a reacţionat? reuşeşte să întrebe.

— A luat act de fapte, apoi problemele militare au reocupat scena. Nici un cuvânt nu a fost rostit despre tragedia care a lovit-o pe regina noastră. Dar zgomotul se va răspândi în curând. Moralul trupelor este deja la cel mai scăzut nivel după înfrângerea Ţării Vântului, probabil că nu se vor îmbunătăţi lucrurile.

Amina a închis ochii. Din nou, a simţit nevoia violentă de a-şi pune corpul în mişcare, de a face ceva, orice, pentru a reduce la tăcere vocea care ţipa in ea. Apoi s-a controlat. Nu mai era acea Amina. Bunica ei a transformat-o şi, din respect pentru ea, trebuia să se comporte cu calm.

— Bunica mea a condus Pământul Soarelui timp de 50 de ani. Când oamenii ei au fost terorizaţi de boală, ea a luat problema în propriile mâini. Şi când mi-am pierdut tatăl şi bunicul, ea nu a cedat durerii; dimpotrivă, şi-a dat sângele până la ultima picătură pentru Lumea Pământeană. Şi tot ce face acest Consiliu este să-i lase cadavrul atârnat pe zidurile acestui oraş blestemat?

Vocea ei, rece şi neutră la început, a crescut treptat în înalte până când a devenit un strigăt.

— Taci, sau te vor auzi, avertizează Baol.

— Ei bine, lasă-mă să fiu auzită! Pentru că e inacceptabil, ruşinos!

— Gândeşte-te, Amina. Ţara Vântului este în întregime sub controlul lui Kryss. Abia începem să ne reorganizăm apărarea. Trimiterea unui regiment de soldaţi pentru a recupera un cadavru pe teritoriul inamic ar fi o nebunie!

— Nu este un «cadavru», este regina Ţării Soarelui, femeia care ne-a călăuzit prin cele mai întunecate clipe. Şi bunica mea!

De data asta Baol a explodat.

— Crezi că nu-mi pasă? Mi-am petrecut jumătate din viaţă cu ea! I-am salvat viaţa de mai multe ori, aşa cum mi-a salvat-o şi ea pe a mea. Am iubit-o cu toată fiinţa mea! Cu toate acestea, chiar dacă imaginea ei mă bântuie zi şi noapte, chiar dacă simpla idee a corpului său profanat mă înnebuneşte, ştiu că fratele tău are dreptate: nu putem face nimic. E crud, Amina, dar Lumea Pământeană e o lume a celor vii. Morţii au părăsit scena, iar trupul pe care îl lasă în urmă nu are nimic în comun cu cei care au fost. Aceşti oameni trăiesc în noi, în mine, în tine.

Şi-a pus mâna pe piept, unde îi atârnau cuţitele de aruncat, dar Amina l-a apucat de încheietură şi l-a împins.

— Te înşeli! Corpul ăsta *e* bunica mea şi nu merită să sfârşească aşa.

— Ştiam că vei reacţiona aşa. Bunica ta mi-a spus de atâtea ori despre tine că simt că te cunosc la fel de bine ca ea. De aceea nu am vrut să-ţi spun adevărul. Aşa că acum te implor, las-o baltă! Lumea Pământeană are nevoie de noi toţi, inclusiv de tine. Ai depus un jurământ cu ceva timp în urmă. Viaţa şi gândurile tale trebuie să ajungă pe pământul tău, precum şi loialitatea ta. Întoarce-te în dormitorul tău şi gândeşte-te ce poţi face pentru regatul tău.

Amina se uita la el cu ochii plini de lacrimi. Baol, tandru, şi-a amintit ce i-a spus Doubhée odată: «Ceea ce mă doare cel mai mult în acest război este soarta nepoţilor mei. Sunt foarte mândră de ei, dar, ca şi mine, au trebuit să renunţe la copilăria lor prea devreme. Mi-am promis că acest lucru nu se va întâmpla niciodată, că aş putea eşua în alte domenii, dar nu acolo. Şi, dimpotrivă, uite: Kalth conduce ţara noastră, şi Amina se pregăteşte să devină un războinic...»

— Amina..., a spus el, încercând din nou să o îmbrăţişeze.
Fata l-a oprit cu un gest.
— Nu. îmi pare rău.
Ea i-a întors spatele şi a plecat de lângă el cu pas hotărât.

În zilele care au urmat, Amina nu s-a putut gândi la nimic altceva. A avut în mod constant imaginea bunicii ei în faţa ochilor, ca şi cum ar fi văzut-o cu adevărat. Şi imaginea asta a înnebunit-o. Baol s-a înşelat, nu era doar cadavrul ei. Era ceva din ea în acest corp lipsit de viaţă, ceva ce merita respectul şi la care Kryss nici măcar nu merita să se uite.
La sediu, orele erau lente. Veştile de pe front erau descurajante, moralul pe fundul prăpastiei. Mirosul înfrângerii plutea peste tot, amestecat cu cel al unei tragedii iminente.
Kryss nu adormise pe lauri: la doar trei zile după distrugerea Ţării Vântului, era din nou la muncă şi se fixase deja pe Ţara Stâncilor, vecinul său.
După cum a prevăzut Baol, vestea morţii lui Doubée şi a sorţii ei teribile s-a răspândit ca un foc în pădure, însămânţând nelinişte nu numai printre oameni, ci şi printre soldaţi, generali şi chiar conducători. Amina respira constant în această atmosferă, iar furia şi durerea ei continuau să crească.
În cele din urmă, un plan prostesc a condus-o la uşa lui Baol în mijlocul nopţii.

— Vreau corpul bunicii mele înapoi.
Baol, încă pe jumătate adormit, s-a aşezat pe pat şi s-a încruntat.
— Ţi-am spus să uiţi povestea asta.
— Baol, oamenii disperă. Fratele meu nu-şi cruţă timpul, dar nimeni nu crede cu adevărat în victorie. Toată lumea crede că Kryss e invincibil.
— Asta nu-ţi justifică planul nesăbuit.
— Kryss nu e invincibil, e doar un elf, o creatură muritoare. Lăsându-l să profaneze corpul bunicii mele nu face decât să-i alimenteză mitul şi oamenii să se teamă de el.
— Spui lucruri stupide.
— Trebuie să-i arătăm că nu poate face ce vrea.
— Nu, Amina a întrerupt-o Baol. Nu ai nici puterea, nici capacitatea. Ar fi o sinucidere.
— Ai dreptate. De asta sunt aici.
Bărbatul a rămas fără cuvinte. S-a uitat la ea şi a citit în ochii ei o determinare necruţătoare.
— Eşti moştenitoarea bunicii tale, tot ce a mai rămas din ea pe lumea asta, ştii? Nu trebuie să mori.
— Vom fi doi şi ne vom deplasa într-o zonă pe jumătate pustie. Elfii se concentrează pe noile lor cuceriri, sunt doar câţiva soldaţi şi o mână de civili pe Ţara Vântului. Vom ajunge acolo.
— Nu pot, Amina... bunica ta nu ar fi vrut asta.
— M-am gândit la asta. Tot ce a făcut bunica mea de când Lumea Pământeană este în pericol a fost să ne arate că nu ar trebui să fim măcelăriţi. S-ar putea să nu fi aprobat planul meu, dar dacă ar fi fost în locul meu, i-ar fi arătat lui Kryss că nu-şi poate permite totul.
Baol a continuat să-şi scuture capul.

— Asta e o nebunie.

Amina era deja la uşă, îmbrăcată din cap până-n picioare.

— Voi merge oricum, cu sau fără tine. Dacă chiar ţi-e teamă că mi se va întâmpla ceva, urmează-mă şi protejează-mă.

A trecut pe lângă uşă şi, pentru o clipă, Baol a crezut că a văzut-o pe Doubhée. A stat nemişcat câteva secunde, cu capul în mâini.

— Aşteaptă-mă! a exclamat el în cele din urmă, repezindu-se în spatele ei.

21

Meriph

— Sunt un magician foarte bun. Întotdeauna am fost.

Meriph şi-a pus pipa jos. Pe jar, oala cânta încet.

— Când eram tânăr, mi-era sete de cunoaştere, voiam să ştiu totul. De aceea am plecat în Ţinuturile Necunoscute, unde locuia Sennar în acel moment. A fost o călătorie periculoasă şi, în sfârşit, nici măcar nu am putut vorbi cu el. Cred că ideea de a fi protejat de un dragon mi-a venit când l-am văzut. Oarf era garda lui de corp.

Piticul şi-a arătat braţul, marcat cu o arsură mare. Apoi s-a ridicat, s-a dus să amestece supa şi s-a întors să se aşeze.

— Pe de altă parte, am reuşit să-i întâlnesc pe elfi. Am intrat în Shet, unul dintre oraşele lor de coastă, şi m-am ascuns acolo timpul necesar pentru a împrumuta trei sau patru cărţi, spune el, arătând spre rafturile din spatele lui.

— Le-ai furat pe toate?, a întrebat Adhara, cu neîncredere.

Mériph s-a scărpinat în nas..

— Eram un tânăr fără scrupule, a spus el, nu fără un indiciu de mândrie. În orice caz, au ajuns să mă prindă, şi pot să îţi spun că nu a fost o experienţă plăcută.

I-a arătat spatele, acoperit de cicatrici.

— Tortură? a întrebat ea.

— Da. Să mă umilească înainte să mă condamne la moarte.

— Ca pe Sennar...

— Mai mult sau mai puţin. Doar că nu am avut-o pe Nihal să mă salveze. A trebuit să mă descurc singur. Cred că sunt unul dintre puţinii magicieni ai Lumii Pântene care se poate lăuda că a rupt un sigiliu elven.

Adhara a remarcat că Meriph era foarte teatral în povestirile sale. El era atent cu efectele sale şi a arătat o modestie şi indiferenţă uşor afectate.

S-a ridicat din nou, a gustat supa şi a umplut două farfurii de pământ. În timp ce Adhara simţea mirosul de carne şi condimente care se revărsau în aer, şi-a dat seama că avea o foame de lup şi şi-a devorat partea.

— După aceea, am decis că am călătorit destul, a continuat Meriph între două linguri, şi m-am întors aici. Am avut destule aventuri, şi apoi aveam toate aceste cărţi de studiat... Am început să practic magia şi m-am retras în singurătate.

A mai luat o lingură de supă şi a ţinut-o în gură pentru o clipă. Faţa lui, cu obrajii umflaţi cu mâncare, avea un aspect comic.

— Când l-am cunoscut pe Adrass, era încă doar un copil. M-am dus s-o văd pe sora lui, un mare magician. El, pe de altă parte, era foarte timid şi aparent lipsit de cel mai mic talent. Nu ţi-aş putea spune exact ce m-a atras la el. Poate adoraţia cu care se uita la mine, sau felul în care şi-a atârnat privirea de buzele mele când mi-am povestit aventurile cu elfii. Totuşi, în prima noapte în care am dormit la el acasă, a venit să mă găsească în timp ce fumam pipa

pe balcon. «Este adevărat?», a întrebat el. Insolenţa lui m-a prins cu garda jos. Nimeni nu mi-a pus la îndoială cuvântul. I-am spus că da, totul era adevărat, şi că era suficientă puţină iniţiativă şi sete de cunoaştere pentru a realiza lucruri măreţe în viaţă. «Nu am nimic din toate astea», s-a plâns el, şi mi-a spus că toţi fraţii şi surorile lui erau foarte buni, că el nu valorează nimic. Aşa că i-am explicat că era vina lui, că dacă-şi va petrece viaţa plângându-se, era clar că nu va realiza nimic.

Piticul s-a oprit, şi a profitat de ocazie pentru a tăia două felii de pâine neagră şi moale. I-a dat una lui Adhara.

— Înmoaie-o în supă, o să-ţi placă.

Fata nu putea decât să fie de acord: aroma rustică şi aproape dulce a pâinii era combinată ideal cu cea, aspră şi picantă, a supei.

— Când am plecat, el a venit cu mine, a adăugat Meriph, cu ochii fixaţi pe jar.

A scos un oftat lung.

— Poate că avea dreptate, la urma urmei, şi nu era bun la nimic. dar… nu ştiu cum să-ţi explic… până atunci, am trăit întotdeauna singur. Am avut un profesor, în copilăria mea, pe care l-am părăsit repede. Nu am avut nici o legătură. Aceasta era condiţia necesară pentru a efectua proiectul meu. Dacă voiam să fiu cel mai mare magician al Lumii Pământene, să descopăr noi ţinuturi şi să trăiesc o mie de aventuri, *trebuia să* fiu singur. Nu ţi-aş putea spune unde e familia mea azi. Şi ştii ceva? Nu îmi pasă. N-am avut niciodată nevoie de ea. Dar cu Adrass, era diferit.

Meriph şi-a împins farfuria şi a vorbit de data asta cu inima deschisă.

— Nu mi-a dat drumul niciodată, m-a venerat. Şi mă ajuta, în măsura abilităţilor sale. Am încercat să-i insuflu această nouă magie pe care am învăţat-o, magia elfilor. Desigur, ca pitic, am fost în imposibilitatea de a mă potrivi gradului de comuniune pe care îl au elfii cu natura, dar am reuşit totuşi să evoc unele vrăji destul de puternice. Adrass, el… n-a putut niciodată. Aşa că mi-a venit ideea de a-l învăţa elven. Şi ştii că era bun la asta? Era ceva emoţionant în entuziasmul lui când şi-a dat seama că era cel puţin un domeniu în care excela.

Meriph şi-a pierdut gândurile, privind vag. Ascultându-l, Adhara putea aproape să-l vadă pe acel tânăr Adrass, ingenios şi pasional. Şi a găsit în el ceva de la bărbatul pe care-l cunoştea.

— Apoi a decis să devină preot. Acesta este unul dintre căile pe care un magician mediocru le poate îmbrăţişa, mai ales dacă ştie ierburi bine. În acel moment cultul Fraţilor Fulgerului a început să se răspândească.

Şi-a trecut mâna peste ochi, ca şi cum ar fi fost obosit.

— A locuit cu mine, chiar şi după ce a fost admis într-un templu. Am făcut o legătură împreună şi mă simt puţin ridicol să recunosc, dar… el era ca un fiu pentru mine, a murmurat. Am ţinut mult la el.

Bătrânul pitic a trecut repede peste acest moment de emoţie.

— Într-o zi, Dakara a venit să ne viziteze. S-a dus la templul lui Adrass şi l-a întrebat despre mine. S-a prezentat la mine ca un tânăr preot cercetând originile elfilor în cultul lui Thenaar. L-am întpinat. Era un băiat studios cum am fost şi eu, şi am fost fericit să-l găzduiască. Mi-a amintit de piticul tânăr care am fost: era animat de acelaşi foc interior care m-a făcut o dată să-mi risc viaţa pe Terenuri Necunoscute. Şi Adrass a fost atras de el ca o molie de lumină. Dar Dakara nu era doar un spirit nelinişti, era, de asemenea, periculos.

Au terminat de mâncat. Meriph a luat farfuriile, a luat două mere dintr-o ladă şi a aruncat unul spre Adhara.

— A trecut aproape un an. Adrass şi-a continuat munca, dar am simţit că nu era fericit, şi chiar ştiam de ce. Nu mai era mulţumit de ceea ce ştia să facă, se simţea inutil. Şi curând a căzut în apatia adolescenţei sale.

Mériph s-a oprit să-şi muşte mărul.

— Dakara s-a întors acasă într-o seară de iarnă. Era pe fugă. Ne-a făcut o relatare lungă a ceea ce descoperise. Acestea erau, în esenţă, lucruri pe care le ştiam deja şi care nu m-au chinuit prea mult. Chiar dacă această poveste de alternare între Marvash şi Sheireen era adevărată, şi nu doar o legendă elven, era o stare de lucruri în care noi, bieţii muritori, nu puteam interveni.

O nouă muşcătură de măr.

— Dakara nu a fost de acord. Ne-a spus totul. Observatorii şi proiectul lor. L-am ascultat până la sfârşit, aşa cum a făcut-o şi Adrass, cu ochii strălucind. Am încercat să-i arăt că e o nebunie. Sheireen şi Marvash nu puteau fi creaţi din nimic, afacerea lui nu era decât o crimă, o tortură. A protestat, a vrut să mă atragă în iluziile lui fanatice. Dar eram deja destul de matur ca să mă abţin. Nu se poate spune acelaşi lucru despre Adrass.

Meriph a aruncat jarul din pipă morocănos şi şi-a mângâiat nervos barba.

— Ne-am certat în acea noapte. El a spus că am greşit: că scopul pe care Dakara îl urmărea nu era doar drept, dar şi necesar. I-am explicat încă o dată că eram suspicios pe cei care au pretins a avea o misiune divină, pentru că aproape întotdeauna s-a încheiat într-o baie de sânge. M-a acuzat că am uitat de ardoarea tinereţii mele, că sunt bătrân şi resemnat. Acolo mi-am pierdut cumpătul şi i-am spus că e un prost, incapabil să gândească singur.

Meriph a rămas tăcut mult timp.

— Nu s-a răzbunat, a spus el brusc. S-a încuiat în camera lui şi nu am mai vorbit despre asta. Dar a început să se îndepărteze mai mult şi mai des, uneori stătea zile întregi, fără a reveni. Şi când era acolo, era distras, absent. Într-o zi, l-am urmărit. Am descoperit atunci că s-a alăturat Sectei Observatorilor, care, după cum ştii, luu fete tinere pentru a încerca să le transforme în Sheireen.

Adhara a închis ochii. Dacă Adrass nu ar fi participat la aceste vânători de noapte şi la ritualurile sângeroase care le-au urmat, ea nu ar fi existat niciodată.

— De data aceasta, cearta a fost violentă. I-am aruncat tot dispreţul în faţă şi l-am ameninţat că-l alung dacă nu se opreşte. Şi el a ales.

O tăcere grea a căzut peste mica peşteră.

— L-am şters din minte de ani de zile, a adăugat Meriph. Ori de câte ori am auzit de actele din ce în ce mai abominabile ale Observatorilor, scuip pe pământ gândindu-mă la el. Am încercat să mi-l smulg din inimă, să pretind că n-a existat niciodată. M-am întors la singurătatea mea din primii ani şi m-am izolat aici.

S-a uitat la ea cu intensitate.

— Şi astăzi, eşti aici. Ca să-mi aminteşti de povestea asta pe care voiam s-o îngrop adânc în memoria mea. Să-mi spui că Adrass a murit negând faptele sale. Ce vrei de la mine? Să-i acord iertarea mea, să uit de trădarea lui?

— Nu te-a trădat. Mi-a dat viaţă.

Meriph a ridicat capul spre tavan şi a râs încet.

— Mi-a spus despre tine, a continuat Adhara. M-a încredinţat ţie înainte să moară, iar eu am fost cel mai preţios lucru din lume pe care l-a avut.

Meriph s-a aplecat spre ea.

— Mi-ai spus că ai venit aici să-l eliberezi pe Marvash de medalionul care-l ţine prizonier şi că nu ai intenţia să-l omori? De ce vrei să-l salvezi?

Adhara a încercat să-i susţină privirea.

— Pentru că îl iubesc, a spus ea în şoaptă.

Meriph zâmbi ironic.

— Ştii ce am înţeles în toţi aceşti ani? Că am avut dreptate să stau în colţul meu. O viaţă fără legături e mult mai uşoară. Adrass nu mi-a adus decât durere şi dezamăgire. Sentimentele ne înşeală, Adhara: este mai bine să nu ai nimic de pierdut decât să vezi cum viaţa ni-i ia pe cei pe care îi iubim.

— Eu sunt Adhara, aşa mă cheamă, a răspuns ea, încercând să controleze tremurul vocii sale. Fără acele sentimente pe care le dispreţuieşti atât de mult, nici măcar nu aş exista. Marvash a fost cel care mi-a dat acest nume, şi Adrass a fost cel care mi-a dat viaţă. Am aflat despre tatăl meu cu câteva zile înainte să-l pierd. Studentul tău a murit ca să mă salveze.

Ochii lui Meriph au fost încrucişaţi de un fulger de durere, primul de când ea i-a spus de moartea ei.

— Dar sunt recunoscătoare pentru acele câteva zile pe care am reuşit să le petrecem împreună şi mă bucur că am învăţat să-l iubesc înainte să fie luat de lângă mine. Şi chiar dacă mă face să sufăr, sunt fericită să experimentez acest sentiment care îmi interzice să-l omor pe Marvash. Fără dragoste şi durere, fără ură şi chiar disperare, nu ar fi nimic.

Meriph nu mai zâmbea. S-a uitat la ea, incapabil să răspundă.

— Vrei să mă ajuţi să merg până la capăt?, a întrebat Adhara în cele din urmă.

Mériph doar se uita la ea în tăcere.

Adhara a scos medalionul. Era un pandantiv oval din cristal negru, împodobit cu incizii fine evocând litere misterioase. Piatra roşie care odată strălucea în centrul ei devenise opacă.

Meriph l-a luat în mână şi l-a examinat îndelung în lumina torţei care lumina peştera. Apoi a făcut un pas sigur spre biblioteca sa şi a scos un volum gros din ea. Nici măcar nu a trebuit să-l răsfoiască pentru a găsi pagina de care era interesat. Când l-a întors spre ea, Adhara a văzut că un medalion identic cu cel al lui Lhyr era pe el.

— Este scris că este talismanul lui Ghour, a explicat piticul arătându-i inscripţia sub schiţă. Ghour era unul dintre primii ucenici ai lui Freithar, singura zeitate malefică din panteonul elfilor: el a fost primul Marvash.

Adhara a găsit ceva blasfemiator la sunetul numelui.

— Ghour poate fi considerat al doilea Marvash. El a continuat munca stăpânului său după ce Freithar a fost închis. În plus, el a inventat o serie întreagă de vrăji capabile să producă obiecte care subjugă voinţa. Acest talisman era preferatul lui, a adăugat Meriph, aducând medalionul mai aproape de desen. Era un om însetat de sânge, obsedat de fuziunea cărnii şi a materiei neînsufleţite. În ceea ce priveşte acest talisman, cristalul în cele din urmă absoarbe complet purtătorul. Dar nu înainte să-şi îndeplinească misiunea, desigur.

— Un motiv suplimentar pentru a-l scoate de la gâtul lui Amhal cât mai repede posibil.

— Subestimezi puterea lui Freithar, avertiză Meriph. Există două condiţii pentru eliberarea cuiva de acest medalion: prima este că posesia nu este prea avansată, sau, mai precis, că tentaculele talismanului nu au ajuns încă în inima victimei. Altfel, n-ai putea să-l dai jos fără să-l omori pe Marvash... Amhal, cum îi spui tu.

Şi-a ridicat degetul arătător.

— Al doilea este de a avea instrumentul potrivit pentru a efectua operaţiunea.

Meriph a întors paginile cărţii şi s-a oprit la un alt desen. Era miniatura culorată a unui pumnal splendid. Garda sa era de un roşu foarte strălucitor, împodobit cu ramuri de trandafiri împletite cu ramuri de viţă de vie. Mânerul era format din doi muguri de trandafir atât de perfect că păreau reali. Lama sa lungă, neagră şi subţire, era ondulată, iar pe canelura sa centrală era amplasată o perlă albă, în jurul căreia era înfăşurată o flacără.

Adhara era fascinată.

— E pumnalul lui Phenor. Garda ei e din jasp, înmuiat în sângele zeiţei. Lama lui e făcută din cristal negru, iar perla pe care o vezi este de fapt o lacrimă.

Acest pumnal i-a amintit lui Adhara de sabia lui Nihal.

— Şi el poate smulge medalionul?, a întrebat ea.

Meriph a făcut semn că da.

— Este chiar singura armă din întreaga Lume Pământeană capabilă să facă acest lucru. Dar e o mare problemă. Pumnalul ăla a dispărut.

Adhara nu avea nici o intenţie de a se îmbarca într-o căutare fără sfârşit din nou, care ar fi riscat compromiterea salvării lui Amhal, dar asculta cu atenţie.

— Sau, mai degrabă..., a continuat Meriph, cu acelaşi ton teatral ca la începutul conversaţiei lor, el este într-un loc extrem de bine protejat. Cred că ştii că fiecare Pământ este casa unui sanctuar elven dedicat spiritului protector al locului, nu?

— Desigur.

— Ceea ce s-ar putea să nu ştii, totuşi, este că Gardienii lor sunt spirite naturale dedicate fiecăreia dintre cele opt zeităţi principale elven. Flar, spiritul Sanctuarului Pământului de Foc, este un slujitor al lui Shevraar. Ael îl serveşte pe Phenor.

— Ael este spiritul apei... Phenor nu ar trebui să fie o versiune feminină a lui Shevraar?

— Nu chiar. Phenor şi Shevraar sunt o entitate, dar fiecare reprezintă, de asemenea, negaţia celeilalte. Sunt bărbaţi şi, respectiv, femei, dar se completează reciproc, prezidând aceleaşi forţe. Când Shevraar distruge, Phenor reconstruieşte, şi vice-versa. De aceea focul îl serveşte pe Shevraar, şi apa pe Phenor.

— Şi ce legătură are asta cu pumnalul?

— Pumnalul este situat în Aelon, sanctuarul lui Ael. Acesta este situat pe Pământul apelor, dar accesul său este dificil. Pietrele păstrate odată în altare s-au alăturat Talismanului Puterii, artefactul folosit de Nihal pentru a-l învinge pe Tiran, şi pe măsură ce Tiranul a fost distrus, altarele au suferit aceeaşi soartă.

Adhara nu mai avea răbdare.

— Vrei să spui că pumnalul e pierdut pentru totdeauna?

— Nu, el este încă în sanctuar, protejat de Gardianul său, a răspuns răutăcios Meriph.

— Îţi baţi joc de mine? Acest lucru poate fi un joc pentru tine ... Pentru mine, e o chestiune de viaţă şi de moarte! se răsti Adhara.

— Hei! Uşor... Ceea ce încerc să îţi spun este că sanctuarele şi-au pierdut consistenţa fizică în Lumea Pământeană, pentru că talismanul este cel care le-a dat formă în această realitate. De fapt, ele sunt încă acolo, dar pe un plan diferit de existenţă.

— Şi atunci?

— Aşa că va trebui să treci în celălalt plan.

Adhara era copleşită. Mâna lui dreaptă se juca nervos cu garda pumnalului.

— Sper că puzzle-urile s-au terminat.

Meriph şi-a permis să râdă.

— Tinerii se distrează, este întotdeauna o chestiune de viaţă şi de moarte pentru ei. Când vei fi bătrână, vei înţelege, de asemenea, că viaţa este o glumă, şi că nu obţii nimic din a o lua prea în serios.

S-a ridicat şi s-a dus să ia o fiolă şi un flacon gol de pe un raft.

— Mai întâi de toate, va trebui să găsească locul unde a stat altarul. Odată ce vei fi acolo, vei lua elixirul.

El a turnat încet un lichid portocaliu striat cu reflexii galbene în flacon.

— Va fi ca şi cum ai muri, şi, de fapt, o parte din tine chiar va muri. Ai trecut printr-un portal, aşa că ştii: unele călătorii au acest preţ. Când vei avea acces la acest alt plan de existenţă, va depinde de tine să găseşti sanctuarul şi, mai presus de toate, să-l convingi pe Ael să-ţi dea pumnalul. Ultima dată când i-a dat piatra lui Nihal şi sanctuarul său a dispărut din această realitate şi a sfârşit în cealaltă. Nu cred că i-a plăcut prea mult...

A mai râs puţin şi i-a dat flaconul lui Adhara. Fata l-a luat cu grijă şi l-a observat împotriva luminii. Lichidul părea să conţină o multitudine de creaturi mici gălbui care se agitau furios. Ar putea avea încredere în Meriph?

— Bine, spuse ea în cele din urmă.

Piticul nu mai râdea. S-a uitat la ea cu un amestec de admiraţie şi compasiune.

— Îmi aminteşti puţin de Adrass. Această tenacitate de a urmări obiective imposibile, această dedicare totală pentru o cauză... Crezi că merită să-ţi sacrifici viaţa pentru o creatură condamnată răului, care a pierdut tot ce a făcut-o demnă de dragostea ta?

Adhara a ezitat o clipă. Acum, s-ar putea defini în cele din urmă pe ea însăşi ca o fiinţă în sine, cu o identitate, un trecut şi chiar un viitor. Cu toate acestea, nu era suficient dacă Amhal nu era de partea ei.

— Răspunsul meu este da.

Meriph i-a dat un zâmbet uşor tandru, primul zâmbet autentic, de când au început lunga lor conversaţie.

22

Calea lui San

San tăia spaţiul din jurul lui cu sabia neagră a lui Nihal, care strălucea cu o strălucire sumbră în lumina soarelui. Inamicii păreau să apară de peste tot.

— Eşti gata?, a întrebat el, gâfâind la Amhal, din spatele lui.

— Da, a răspuns tânărul.

San a închis ochii pentru un moment şi şi-a adunat forţele înainte de a dezlănţui atacul magic.

— Acum! a gemut.

O sferă de argint s-a format în jurul lor, crescând mai larg, forţându-şi adversarii să se retragă. Apoi, dintr-o dată, a îngheţat, a tremurat în aer. O ezitare de la Amhal, şi sfera a început imediat să se micşoreze. Când San a eliberat-o, şi-a pierdut o mare parte din putere şi a măcelărit doar trei duşmani.

San a înjurat şi s-a lansat asupra supravieţuitorilor cu toată furia lui. Trebuia să ucidă, iar şi iar, pentru că doar o dată ce acest pământ blestemat îi va aparţine lui Kryss, îl va găsi pe Ido.

Imediat ce au ajuns în tabără, la graniţa dintre Ţara Vântului şi Marele Pământ, l-a atacat pe Amhal.

— Putem afla ce s-a întâmplat cu tine? tună el.

Tânărul a căzut pe podeaua cortului. A dat din cap, iar părul transpirat i-a căzut pe frunte.

— Nu-ţi poţi permite să fii atât de ezitant! Eşti un Marvash, nu uita!

Amhal s-a uitat disperat la el. San ştia această privire. Era cea pe care a avut-o când s-au întâlnit.

L-a apucat de guler.

— Astfel de incidente nu trebuie repetate, este clar? Trebuie să cucerim acest sat cât mai curând posibil. M-am săturat să-mi hrănesc sabia cu oponenţii atât de mizerabili.

— Şi tu ai ezitat, a şoptit Amhal.

San s-a înroşit şi i-a pus degetul arătător în piept.

— Data viitoare, jur că te omor.

A ieşit, în strânsoarea unei furii de neoprit, şi odată ajuns în cort şi-a smuls armura fără să-i dea timp ordonanţei sale să i-o scoată.

Lăsat singur, şi-a aruncat sabia într-un colţ şi a prins o ploscă de vin. Şi-a lipit buzele şi a înghiţit cu lăcomie, lăsând lichidul să-i curgă pe bărbie. Voia să se îmbete până la inconştienţă, să uite. Pentru că de când l-a văzut pe Ido, nu s-a putut gândi la altceva. Privirea lui, vocea lui, felul în care îl chemase. Avea nevoie de el acum mai mult ca niciodată.

S-a aruncat pe pat, cu plosca încă lipită de buze. Şi în timp ce bea, i-a şoptit numele încet, ca un refren.

Când a zburat pe spatele lui Oarf în ziua morţii lui Ido, nu avea unde să se ducă. Nu s-a gândit decât să fugă. Nu mai avea nimic şi nu mai avea pe nimeni în Lumea Pământeană, iar imaginea carnagiului pe care l-a provocat l-a torturat. Era numai vina lui. El însuşi era cel care s-a predat duşmanului, crezând prosteşte că-l poate învinge prin forţa magiei sale. Şi s-a înşelat. Secta l-a scos imediat din acţiune, şi a trebuia să vină să-l salveze, pentru a îndepărta ameninţarea la adresa Lumii Pământene, iar Ido şi-a pierdut viaţa.

El a petrecut primele câteva luni în pădurile pământului Soarelui. Era uşor să te ascunzi acolo. Poate ar fi trebuit să-şi dea seama deja la acea vreme că era diferit. I-a făcut o plăcere neobişnuită să vâneze. Nu era doar pentru că urmărirea, veghea şi toate tehnicile pe care le-a implementat i-au amintit de jocurile sale dinainte, când încă mai avea un tată şi o mamă şi era doar un copil ca oricare altul. Nu, îi plăcea să ucidă. Ţineţi vieţile animalelor în mâinile lui, şi o lua, aşa, imediat. Era ceva reconfortant în senzaţia de sânge cald pe degetele lui. Dar nu avea genul ăsta de gânduri, atunci. Ido singur îi ocupa mintea.

Se ducea la mormânt o dată pe lună. A făcut-o în cei zece ani de rătăcire în Lumea Pământeană. De-a lungul timpului, s-a aventurat din ce în ce mai mult. Într-o ţară liniştită, nimeni nu a acordat atenţie unui dragon care traversează cerurile, aşa că s-a simţit liber să viziteze toate locurile de care nu auzise până atunci decât în fabule. În fiecare dintre ele a cules o floare, şi a dus-o la Ido.

Voia să-l vadă doar noaptea, când era sigur că nu va fi văzut. Learco l-ar fi adoptat, l-ar fi ridicat la curtea sa, şi nu voia. Voia să fie singur, să sufere singur.

A citit undeva că timpul înmoaie rănile. Nu părea să meargă cu el. În fiecare zi, în fiecare minut, absenţa lui Ido era mai insuportabilă. Era ca şi cum o parte din el, cea mai important, ar fi rămas aproape de corpul său lipdit de viaţă. Şi în fiecare zi, era mai convins că era vina lui. Desigur, sabia lui Dohor l-a ucis, dar inconsecvenţa lui a cauzat drama.

La 16 ani, a devenit vânător de recompense. Unul dintre cei mai buni. Dobândise o tot mai bună înţelegere a magiei, şi a devenit chiar un spadasin priceput. Nimeni nu l-a învăţat vreodată să lupte, a învăţat pe câmp, antrenându-se cu tâlharii care uneori se refugiau în inima pădurii.

La început, totul a mers bine. I-a capturat pe fugari, i-a adus înapoi la autorităţi şi şi-a primit răsplata. Dar îi lipsea ceva. Amintirea singurei dăţi când a ucis fiinţe umane i-a venit deseori în minte. Doi asasini, trimişi de Breaslă să-l răpească în timp ce se ascundea în Zalenia cu Ido. Era o amintire plăcută. S-a simţit puternic în acea zi, dar, mai mult decât atât, îi plăcea să ia viaţa. Da, chiar dacă a avut probleme să recunoască, sângele, moartea şi crima îi lipseau.

La şase ani de la dispariţia lui Ido, adevărata lui natură a ieşit la lumină. Era pe urmele a doi bandiţi care se refugiau într-o fermă izolată, ocupată de soţia fermierului şi fiul său.

San se oprise la câţiva stânjeni de casă, iar după negocieri zadarnice şi epuizante, cei doi bărbaţi au ieşit ţinându-i ostatici pe femeie şi pe copil. Fără să-şi dea seama, a sărit şi a ucis ostaticii cu magie. A acţionat spontan, cu sânge rece. Cei doi bandiţi au rămas pe loc, împietriţi. San i-a tăiat pe amândoi cu sabia lui. Făcând acest lucru, a simţit o satisfacţie obscură, ca şi cum şi-ar fi realizat în sfârşit o dorinţă veche, ca şi cum acest simplu gest, de

a-şi împinge sabia în trupul lor, l-ar fi pus în contact cu cea mai autentică parte a fiinţei sale. El a râs îndelung, în picioare printre cadavre.

Oroarea a venit după. A îngropat femeia şi copilul lângă casa lor, a ascuns cadavrele bandiţilor în pădure. S-a gândit, înapoi, plângând, până în momentul când a ucis, fără milă sau ezitare. Mai degrabă cu un amestec de emoţie şi distracţie.

S-a dus la Saar a doua zi. După tot ce tocmai făcuse, nu mai putea trăi pe acest pământ. Pentru ultima dată, s-a dus la mormântul lui Ido şi a luat o mână de pământ în memoria Lumii Pământene.

Când s-a întors spre Oarf, a citit ostilitate infinită în ochii lui.

— Du-mă în cealaltă parte a Saar-ului. Atunci te voi lăsa liber să mă abandonezi.

Odată ajuns pe malul râului, uriaşul animal s-a oprit şi s-a uitat la el cu intensitate. Anii pe care i-au împărtăşit i-au unit strâns, iar San a înţeles întrebarea tăcută care pândea în ochii de foc ai dragonului. După câteva minute, Oarf şi-a întins aripile uriaşe şi a stat pe picioarele din spate, răcnind spre cer. San a ajuns cu mâna la inima lui. Orice s-ar întâmpla, Oarf va rămâne dragonul lui pentru totdeauna. Animalul s-a întors cu spatele şi a zburat. Nu l-a mai văzut niciodată.

Pe Ţinuturile Necunoscute, San a reluat viaţa de vagabond care l-a condus atât de mult timp în Lumea Pământeană. Era dornic de peisaje noi, pentru a pune cât mai multă distanţă posibil între el şi trecutul său. Pământurile Necunoscute îi satisfac pe deplin dorinţa. Cu pădurile lor sălbatice şi pline de viaţă, animalele lor ciudate şi groteşti, l-au transportat într-o altă lume, dându-i iluzia că i-au împins întunericul inimii destul de departe. Dar nimeni nu scapă de sine, niciodată, şi el a revenit în curând la obiceiurile sale însetat de sânge.

Moartea îl striga, sângele era un nectar indispensabil pentru el. A ucis animalele cu o plăcere barbară, spunându-şi că era din necesitate. Adânc în inima lui, ştia că era mulţumit cu mult mai mult decât foamea.

S-a stabilit în casa lui Sennar, bunicul său. Era o colibă pe jumătate distrusă, cu ferestre baricadate şi ziduri pline de vegetaţie. Pentru o vreme, şi-a înecat grijile reparând-o. A început chiar să cultive pământul din jur, visând la viaţa unui pustnic.

Atunci a început să înţeleagă. Casa bunicului său era plină de cărţi. A început să le studieze pe toate, devorat de o sete tot mai mare de cunoaştere. Deşi practica lui era deja mai mult decât onorabilă, a vrut să ştie mai multe.

Cărţile elfilor l-au atras mai ales. A citit biografia lui Aster cu pasiune şi a găsit multe asemănări între el şi cel mai teribil duşman al Lumii Pământene. Chestia asta l-a îngrijorat; când era copil, Breasla Asasinilor, care îl privea pe Aster ca pe un profet al lui Thenaar, l-a ales pe bună dreptate să primească în trupul său spiritul înviat al lui Aster. Pentru a preveni asta, Ido l-au luat şi l-au protejat până la moarte. Poate că a existat un motiv mai profund pentru această alegere, în afară de faptul că ambii au avut sânge elven?

A mau petrecut 10 ani în casa asta, făcând vizite rare la Huyé, jumătate elfi, jumătate pitici care trăiau pe aceste pământuri. Schimba cu ei produsele grădinii sale de legume şi artizanat, iar ei l-au învăţat cunoştinţele lor preoţeşti.

Dar în secret, San a continuat să hrănească monstrul care mocnea în el. Curând, uciderea animalelor nu i-a mai fost de ajuns, şi a început să le taie gâtul Huyelor pe care i-a întâlnit

rătăcind singuri în pădure. De fiecare dată, şi-a deghizat crima în aşa fel încât să pară un atac al unui animal sălbatic.

În acel moment, amintirea lui Ido a devenit o adevărată obsesie. Desigur, dacă ar fi rămas cu el, totul ar fi fost diferit. L-ar fi învăţat să-şi canalizeze setea de sânge, l-ar fi făcut erou, nu un proscris forţat să se ascundă în umbră. Deja, în Lumea Pământeană, San a încercat să-l reînvie. Breasla credea că e posibil. Dar în ciuda cercetărilor sale, el nu a găsit niciodată nici o informaţie despre tipul de magie pe care Breasla Asasinilor intenţiona să o folosească pentru a transfera spiritul lui Aster în corpul său. În casa bunicului său, lucrurile s-au schimbat.

Sennar, de asemenea, a avut de-a face cu lumea morţilor. În timp ce răsfoia caietele sale, San descoperise că a încercat îndelung să-şi vadă soţia, pe Nihal. A reuşit s-o evoce, şi chiar s-o întâlnească la jumătatea distanţei dintre cele două lumi. Ideea a început să-l submineze. Dacă ar putea să-l vadă pe Ido din nou chiar şi pentru câteva momente, să-i pună toate întrebările care l-au oprimat, poate că această tortură s-ar opri? S-a aruncat cu trupul şi sufletul în studiu şi a încercat, iar şi iar. Dar, deşi a urmat cu sfinţenie instrucţiunile lăsate de Sennar despre aceast descântec, nu a primit nici un rezultat. Şi nu a înţeles de ce. Mulţumită bunicului său, ştia să ajungă la porţile vieţii de apoi, la marginea acelei bariere subţiri şi nebuloase care l-a separat de Ido, dar nu a reuşit niciodată să treacă de ea. Curând şi-a pierdut somnul, raţiunea şi sănătatea.

Şi-a întrerupt experimentele în ziua în care aproape a murit. După încă o încercare nereuşită, el a zăcut pe jos timp de trei zile, în mijlocul tuturor echipamentelor sale: lumânări, pergamente şi creuzete încă fumegând. Când şi-a revenit, o furie teribilă i-a cuprins pieptul.

I-a dat frâu liber dând foc casei bunicului său. De acum înainte, nimic nu merita să reziste setei de moarte care l-a locuit. Aşa că era mai bine s-o satisfacă.

Încă o dată, a plecat, lăsându-şi trecutul în urmă, în geantă cu tot ce a mai rămas din Ido: o mână de pământ.

San şi-a reluat viaţa rătăcitoare şi s-a aventurat pe teritoriul elfilor. S-a amestecat cu ei, gândindu-se că acestea ar fi victimele ideale pentru a-i satisface furia: i-au ucis bunica şi i-au distrus viaţa bunicului său.

Şi-a rafinat tehnicile de luptă, aprofundându-şi mai mult măiestria asupra Magiei Interzise. În timp ce o citea, a descoperit povestea lui Marvash şi Sheireen, şi o licărire s-a aprins în el. Cu toate acestea, nu era pregătit să facă ultimul pas care i-ar fi permis să se recunoască în această descriere şi să accepte adevărul.

Când crimele sale au devenit prea atroce, şi victimile nenumărate, elfii au trimis o armată să-l captureze. A fost târât în fiare la Orva, unde a fost aruncat în închisoare.

La procesul său nici măcar nu a căutat să se apere, doar ironizându-l pe rege şi pe supuşii săi. În mijlocul mulţimii care l-a blestemat, a văzut un elf tânăr care se uita la el cu un aer grav şi a fost lovit de frumuseţea lui.

Acelaşi tânăr elf s-a dus să-l caute în celula lui cu o zi înainte de execuţie. A venit fără escortă, deschizând el însuşi uşa de fier. În faţa pielii sale netede şi proaspete, San s-a gândit la plăcerea pe care ar avea-o în a-l ucide.

— Eşti fiul regelui? apostrofă el.

— Numele meu este Kryss, a răspuns celălalt, de neclintit.

— Şi nu ţi-e frică să mă înfrunţi singur?

— Nu, a răspuns tânărul prinţ, fără o umbră de frică în voce. Un destin glorios mă aşteaptă pe mine şi pe poporul meu. Nu pot muri aici.

Fără să vrea, San era impresionat. S-a apropiat de elf cât permitea lanţurile.

— Ai venit să vezi monstrul? Să spui peste tot că ai avut curajul să-l vizitezi pe criminal?

— Te înşeli din nou. Sunt aici să-ţi fac o propunere.

Acest tânăr elf era cel care i-a dezvăluit, care l-a învăţat că este un Marvash, că setea lui de sânge, abilităţile sale de luptă şi stăpânirea magiei făceau parte din natura lui. San nici măcar nu a încercat să nege ceea ce era evident. Adânc în inima lui, a ştiut întotdeauna.

— Şi ai venit să-mi spui asta? O să mor mâine, nu-mi pasă cine sunt cu adevărat!

De data asta Kryss era cel care l-a abordat.

— Am un plan: poporul meu trăieşte în exil, un exil lung şi teribil care ne-a epuizat. Vreau să-i dau înapoi Erak Maar.

— Şi cu ce armată? Sunteţi infinit mai puţini decât oamenii. E doar un vis stupid al unui prinţ răsfăţat...

— Am o armată gata să-şi dea viaţa pentru mine, dar mai presus de toate, te am pe tine, a răspuns prinţul, atingându-i pieptul. Marvash poate evoca vrăji extraordinare, capabile să extermine un întreg popor, dacă este necesar.

— Prostii!

— E scris în textele noastre sacre. Am găsit formula.

San a devenit serios.

— Câţi oameni ai ucis când ai trăit printre ei? a continuat Kryss cu o voce suavă. Şi câţi ai mai vrea să ucizi dacă te-ai putea întoarce? Crima e în firea ta, ştii asta.

San a cântărit adevărul acestor cuvinte.

— Nu mă interesează toate astea. Aş prefera să mor. Cel puţin odată ce voi muri, îi voi găsi pe cei pe care-i iubesc.

Kryss s-a uitat intens la el.

— Cineva pe care l-ai iubit a murit?

San şi-a muşcat buzele.

— Fiinţa pe care am preţuit-o cel mai mult din lume.

— Nimic nu este imposibil pentru magicienii tatălui meu, mai ales datorită Formulelor Interzise.

— Am încercat înainte, şi nu a mers, a obiectat San.

— Magia ta e sortită distrugerii, nu creaţiei. Învierea morţilor este o Formulă Interzisă incompatibilă cu natura ta.

San s-a uitat la lanţurile lui, apoi la mâini. Avea de ales între a opri totul, sau a începe o viaţă nouă, unde ar putea avea şansa să-şi şteargă greşelile din trecut.

— Jură-mi, a spus el dintr-o suflare.

— Dacă faci ce-ţi poruncesc, a spus Kryss, impasibil.

— Orice vrei, a şoptit San.

— Atunci vei găsi persoana pe care o cauţi.

Prinţul i-a arătat o fiolă.

— Când vei ieşi din celulă, vei bea asta. Vor crede că eşti mort. Te vor arunca în groapa comună şi voi veni să te iau de acolo. De atunci, vei fi trup şi suflet al meu. Este în regulă? încheie întinzând braţul spre el.

San s-a uitat la el, neîncrezător. Apoi l-a apucat de cot, gestul elfilor pentru a încheia o înţelegere.

— Aşa să fie, spuse el.

23

Înainte de a pleca

Meriph a pregătit echipamentul necesar. A amestecat conţinutul mai multor flacoane mici şi a aliniat o serie de instrumente pe masă.

Când i-a prins mâna de metal, Adhara a tremurat uşor.

— Totul se repetă, a explicat ea. Adrass mi-a amputat-o când mâna a început să se cangreneze.

Mdriph s-a uitat atent la ciot.

— Bună treabă... Deci studentul meu a învăţat în sfârşit ceva, se pare...

Înarmat cu un ac fin, a început să înţepe metodic pielea braţului lui Adhara. De fiecare dată când l-a scos a apărut o picătură de sânge, perfect rotundă. Toate aceste picături împreună au format un model complex. Meriph a turnat peste un lichid vâscos cu reflexii de aur, care a urmat perfect brazdele urmate de sânge. Când a încetat să se scurgă, a luat foc. Apoi a murit, şi cu el semnele înţepăturilor au dispărut.

Meriph a dezlegat mâna metalică şi a lucrat la ea mult timp. Era cu spatele, iar Adhara nu şi-a dat seama ce făcea.

După un timp care i s-a părut infinit, piticul i-a fixat din nou mâna la încheietură.

— Vezi vreo diferenţă?

Adhara s-a uitat la el.

— Nu. Ce ar trebui să simt?

— Încearcă s-o mişti.

— Imposibil.

— Încearcă, îţi spun, a insistat Meriph.

Au trecut un pic mai mult de două luni de când şi-a pierdut mâna şi uneori i se părea că era încă acolo. Totuşi, dintr-o dată, nu şi-a putut aminti cum s-o mişte. S-a concentrat şi încet degetele s-au contractat unul câte unul de la cel mic.

— Este incredibil..., a murmurat ea, agitându-le din ce în ce mai repede.

— Ai auzit de un anume Deinoforo?, a întrebat Meriph cu o indiferenţă simulată.

— Da, făcea parte din armata Tiranului.

— Ei bine, el avea o mână ca asta.

Degetele lui Adhara au îngheţat brusc.

— Este o Formulă Interzisă?, a întrebat ea, cu suspiciune.

Meriph s-a ridicat încet.

— Nu practic Magia Interzisă, dar am studiat-o. Iar unele dintre formulele sale, cele ale căror efecte nu pervertesc ordinea naturală, pot fi adaptate la magia obişnuită. Am născocit o incantaţie a invenţiei mele pentru tine. Sunt destul de puternic în asta.

În timp ce îşi curăţa instrumentele, Adhara privea cu uimire mobilitatea degetelor. Nu aveau nici o sensibilitate, dar le putea mişca aşa cum îi plăcea. Le-a strâns pe garda

pumnalului pe care Meriph i l-a dat pentru a-l înlocui pe cel vechi, rupt în timpul luptei împotriva lui Keo: au răspuns perfect.

— Dacă te întorci spre uşă, îţi arăt altceva, spuse piticul.

Adhara se supuse.

— Deschide-ţi palma şi gândeşte-te la o incantaţie.

Adhara a încercat cu o formulă simplă de împietrire. Imediat, o rază purpurie i-a sărit din mână şi s-a pierdut de cealaltă parte a uşii.

— Extraordinar..., murmura ea, uimită.

— Am introdus un mic catalizator în metal. Acesta te va ajuta să evoci magie mai repede, fără a fi nevoie să pronunţi o formulă.

Adhara l-a privit cu recunoştinţă.

— Îţi mulţumesc.

Meriph s-a uitat în altă parte.

— A fost doar divertisment pentru mine, a spus el. Şi acum du-te, a adăugat el cu un gest de supărare. M-ai deranjat destul deja!

Adhara şi-a luat lucrurile şi a simţit un nou fior când a observat că mâna stângă o asculta.

— Ia ce e pe masă, mârâi piticul fără să se uite la ea.

Fata a observat că bătrânul magician a pus nişte carne uscată, brânză, nişte mere şi pâine neagră acolo.

— Mulţumesc pentru tot, a spus ea din nou, punând proviziile în geanta ei.

Meriph nu a răspuns. A rămas aplecat peste vatra pentru a aprinde focul.

Abia când ea era afară, el a adăugat:

— Fă-ţi timp să-ţi revii înainte de a intra în sanctuar. Pentru a ajunge la el va fi nevoie de multă energie, şi trebuie să fii în formă pentru a-l înfrunta pe Ael. Şi nu uita să te odihneşti cu câteva zile înainte de a pleca pentru a-l salva pe Amhal, altfel rişti să-ţi pierzi pielea!

Adhara a dat din cap.

— Voi încerca să-mi amintesc asta.

A stat nemişcată pentru câteva momente, cu ochii fixaţi pe bătrânul pitic.

— Mult noroc, spuse magicianul în sfârşit. Misiunea ta e nebunie pură, dar dacă eşti cu adevărat convinsă... noroc, a repetat.

Adhara a zâmbit, apoi şi-a întors călcâiele.

Avea puţin timp, şi un drum lung de mers; aşa că a împins-o pe Jamila la limita puterii ei. Dar dragonul ei nu a fost singurul care a suferit din cauza acestei călătorii chinuitoare.

Era o iarnă teribil de rece. Adhara a decis să taie prin Munţii Soarelui, şi când a urcat la altitudine, a întâlnit rapid zăpada. Nu a prevăzut că temperatura va fi atât de scăzută, şi a fost prinsă cu garda jos.

Noaptea, dormea unde putea: pe copaci, când vegetaţia era prea densă şi Jamila se chinuia să ajungă la pământ, într-o poieniţă când avea noroc. Dar, în orice caz, a avut doar luminile ei magice şi haina să se încălzească.

Se simţea febrilă când a intrat în Ţara Apelor. Acest pas înapoi a făcut-o să fie furioasă, dar Meriph a fost foarte clar: trebuia să fie în formă maximă pentru a face faţă lui Ael. Atunci i-a venit o idee.

Ştia povestea lui Nihal pe de rost. Nimeni nu i-a spus vreodată, era una dintre amintirile pe care Adrass i le-a insuflat creând-o. Nihal a fost, de asemenea, un Sheireen, aşa că a împărtăşit aceeaşi soartă ca şi ea.

Mânată de un instinct misterios, s-a dus la cascadele din Nael. Când le-a văzut, a simţit clar că a fost deja acolo. Acest lucru nu a împiedicat-o să se simtă mică în faţa acestei mase imense de apă. Aceste căderi impetuoase au văzut rase şi războaie succesive. Şi au fost mereu acolo, în toată măreţia lor, imuabile de-a lungul secolelor. Fata a avut un sentiment ciudat de goliciune. Ea şi semenii ei erau foarte mici în faţa frumuseţii Lumii Pământene. Cu cât călătorea mai mult, cu atât îşi dădea seama că erau locuri extraordinare peste tot care pur şi simplu existau, în ciuda suferinţelor locuitorilor lor. Au existat, şi vor exista încă. Unele locuri nu aveau nevoie de oameni.

— Trebuie să trecem prin cascadă, i-a şoptit Jamilei la ureche.

Apa a căzut peste ele cu o putere incredibilă, lovind-o pe Adhara de spatele dragonului, în timp ce aripile membranoase ale lui Jamila tremurau sub această forţă colosală. Scopul lor era de cealaltă parte a cortinei lichide, pe un vârf stâncos, în partea de sus a unde se afla o colibă veche, dărăpănată. Acoperişul său era spart, obloanele atârnate, pe jumătate rupte, iar, printre pietre prolifera un muşchi gros care a cauzat deja prăbuşirea unora. Trebuie să fi fost nelocuită pentru mult, mult timp.

«Cel puţin un secol», s-a gândit Adhara, amintind că Reis, magiciana care deţinuse coliba, a murit cu aproape o sută de ani mai devreme.

Jamila a aterizat în spaţiul îngust dintre casă şi cascadă, iar Adhara i-a coborât de pe spate, cu oasele inflamate şi pielea arzând de febră.

A intrat în mahalaua asta ca şi cum ar fi un templu. Poate că unele urme ale lui Nihal au rămas... Era prima dată când a vizitat un loc unde a intrat eroina, şi era impresionată. I s-a părut că-i detectează prezenţa.

Mirosul de mucegai şi putrefacţie i s-au oprit în gât. Totul, de la cărţi la mobilă roasă de viermi era în descompunere. Pergamentele, acoperite cu un scris de neînţeles şi umflate de umezeală, erau aruncate la pământ, formând un covor lipicios pe care picioarele alunecau. Buchetele de tulpini uscate, care erau odată rezerva de plante medicinale a lui Reis, şi-au întins braţele scheletice în aerul liniştit.

Adhara a mers la un raft încărcat cu fiole. Din fericire, unele dintre ele aveau inscripţii scrise de mână, care au trecut testul timpului, ca şi conţinutul lor sigilat. Curând a găsit ceva cu care să pregătească un unguent pentru febră, a aprins un foc magic şi a mâncat câteva provizii.

Apoi s-a întins pe podea, în camera mică de lângă bibliotecă. Într-un dulap, a găsit o pernă şi pături. Erau subţiri şi prăfuite, şi se sfâşiau în mâinile ei, şi totuşi, de îndată ce s-a întins, s-a simţit mai bine. Focul a murit în creuzet, dar casa s-a încălzit puţin.

A adormit repede, mintea i s-a calmat în cele din urmă. În câteva zile, va înfrunta calvarul sanctuarului, şi totul se va sfârşi în cele din urmă.

Până dimineaţă, starea ei se îmbunătăţise deja. Jamila şi-a arătat vârful botului prin găurile din acoperiş şi a salutat-o cu un răcnet.

Adhara a decis să se odihnească din nou până a doua zi. În timp ce căuta prin colibă, a găsit o hartă a Ţinutului Apelor. Şi-a amintit aproape pe de rost relatarea gestului lui Nihal.

Confruntând amintirile ei cu ceea ce ea a văzut pe hartă, nu era dificil pentru ea să localizeze poziţia altarului. Trebuie să fi fost la şase zile distanţă.

«Îmi dau patru, nu mai mult», spuse ea, pregătindu-se pentru o noapte de odihnă.

Când a deschis ochii, zorii nu se ridicaseră încă. Jamila dormea liniştită afară.

A trezit-o uşor.

— Aproape am ajuns. Trebuie să-ţi cer un ultim efort. Patru zile, patru zile pentru a ne atinge obiectivul. Poţi s-o faci?

Jamila se uita la ea cu ochii ei verzi uriaşi, iar Adhara ştia că nu o va trăda.

— Atunci, să mergem, a spus ea, sărind pe spatele ei.

Un ultim răcnet, şi erau pe cer.

Sub ele a apărut treptat o reţea de pârâuri şi râuri. În lumina albă a acelei zile reci de iarnă, străluceau ca nişte panglici de argint.

Până în a patra zi, zburau deja deasupra zonei mlaştinoase.

Pământul dispăruse complet, acoperit de o ceaţă impenetrabilă. Din când în când, copaci scheletici apăreau, negri ca nişte linii de creion, desenate între cer şi pământ, sprijinindu-se pe feţe de masă de apă puturoasă. Aici şi-a început Nihal călătoria, şi aici o va încheia pe a ei.

— Du-mă jos, îi spuse Jamilei.

Dragonul a descris cercuri largi, apoi a plonjat în ceaţă. De îndată ce a aterizat, Adhara a sărit fără ezitare din şa. Cizmele i s-au scufundat până la gambe, şi, pierzându-şi echilibrul, s-a trezit în patru labe în noroi. S-a târât încet la cel mai apropiat copac, simţind că o forţă necunoscută o aspira. Agăţându-se cu toată puterea ei de ramurile cele mai joase, a reuşit să iasă din mlaştină.

A stat nemişcată câteva momente ca să-şi tragă răsuflarea. Apoi, a scos din geantă harta pe care a luat-o de la Reis: a tras o cruce pentru a indica locaţia templului. S-a uitat în jur. E imposibil să obţii vreo direcţie. Mlaştinile se întindeau pe leghe şi leghe, fără nici o schimbare vizibilă în peisaj.

Adhara şi-a lipit capul de trunchiul copacului. Era un Sheireen, ca Nihal; Talismanul era cumva o parte din ea. Şi din moment ce era, de asemenea, o creatură a lui Shevraar, ar fi trebuit să simtă sanctuarul.

S-a concentrat cu toată puterea ei şi curând a perceput ceva. O urmă mică, ca un miros de flori care persistă într-o cameră chiar şi după ce s-au ofilit. Locul unde era era vibra de o magie antică, încă perceptibilă.

Cu ochii închişi şi mâinile întinse, Adhara a mers înainte, lăsându-se ghidată de această senzaţie. Nu avea mult de mers.

În mintea ei a apărut în curând imaginea templului, după cum o văzuse Nihal, cu aproape o sută de ani mai devreme. Un palat minunat, realizat în întregime din apă pură: apă suspendată în aer care trasa contururile sale, înfăşurat în jurul turnurilor sale, în formă de uşă. O notă de viaţă şi speranţă în mijlocul acestei întinderi mohorâte de gheaţă. Când a deschis ochii, nu era decât ceaţă şi noroi în faţa ei. Dar era acolo, ea ştia asta.

Acum nu se mai putea întoarce.

Cu degetele tremurând, ea a scotocit prin geantă şi a scos flaconul. În mijlocul acestui cenuşiu, lichidul însuşi şi-a pierdut strălucirea şi părea aproape opalescent. Cu toate acestea, a crezut că a văzut reflecţii sângeroase în el, şi i-a fost frică.

«Nu am de ce să mă tem. Meriph mi-a dovedit că pot avea încredere în el», îşi spuse ea, dându-şi curaj.

A desfăcut încet sticla. Tăcerea era atât de totală încât sunetul plutei care ieşea din gât părea asurzitor. A înghiţit lichidul dintr-o înghiţitură. Era dulce, sălciu. Apoi a aşteptat.

Durerea a ieşit brusc la lumină. I-a explodat în piept, a îndoit-o în două. Adhara şi-a deschis gura larg ca să caute aer şi s-a prăbuşit pe pământ, anihilată. A simţit noroiul salutând-o, învelind-o într-o îmbrăţişare rece şi lipicioasă. Dar nu a avut puterea să îl evite. Corpul ei n-o mai asculta.

«Se va opri. Se va opri, iar eu voi ajunge la templu.»

S-a agăţat de acest gând, dar agonia ei părea să nu se termine niciodată. Stătea cu ochii larg holbaţi la cer, în timp ce durerea îi ciugulea treptat conştiinţa. În cele din urmă, a avut sentimentul de cădere.

S-a terminat, era mai bine să înfrunte faptele.

«Sunt pe moarte. Meriph m-a trădat. Niciun sanctuar nu mă aşteaptă aici.»

O furie fără margini a copleşit-o. Apoi, din gri, ceaţa s-a înnegrit şi nu a mai rămas nimic.

24

Din nou Salazar

Amina s-a uitat la munţii care se profilau la orizont. În lumina soarelui care apunea, erau doar o masă întunecată uriaşă unde reflecţiile cristalului care-l acoperea străluceau pe ici pe colo. Arăta ca luminile atâtor oraşe mici care se agăţau de poalele lor abrupte, deşi nimeni nu locuia acolo.

Tânăra prinţesă şi-a amintit că sabia lui Nihal era făcută din cristal negru. S-ar putea să fi venit din minele săpate în aceşti munţi. Că i-ar fi plăcut să posede o sabie invincibilă ca aia! Şi, de asemenea, să fie o eroină, salvând lumea, şi o mare dragoste care o aşteaptă atunci când se întoarcea din bătăliile ei. Dar a încetat de mult să mai creadă în basme. Cu toate acestea, o parte din ea era încă o fată fragilă de treisprezece ani, în grabă instruită ca spion. Un Războinic al Umbrelor care nu a luptat niciodată, o prinţesă fără regat.

S-a înfăşurat în haină, şi-a lipit capul de genunchi. La câţiva paşi de ea, Baol se uita. Amina l-a forţat să-i descrie din nou corpul bunicii ei legănat de fiecare rafală de vânt. Şi, de asemenea, dezolarea care domnea în ruinele turnului din Salazar, miile sale de ferestre la fel de insondabile ca orbitele goale ale unui craniu. Nici un detaliu nu trebuia cruţat. A petrecut fiecare minut al călătoriei refăcând aceste imagini, pentru a creşte în ei furia de care avea nevoie pentru a-şi finaliza misiunea. Dar văzându-le cu ochii ei era cu totul altă problemă.

Ea şi Baol s-au ascuns într-o mică poieniţă în mijlocul pădurii. Spaţiul abia era suficient de larg pentru a ateriza dragonul care i-a condus la Salazar. El le fusese împrumutat de un cavaler rănit care îşi convinsese dragonul să ducă la bun sfârşit această misiune singur şi să fie de acord să-i transporte pe aceşti doi străini. Dar nu puteau zbura spre turn, santinelele lui Kryss i-ar fi văzut imediat. Au trebuit să-şi lase dragonul în pădure şi să continue pe jos, sub acoperirea întunericului.

La această distanţă, corpul lui Doubée era doar un mic punct întunecat în vârful turnului. Şi totuşi Amina a recunoscut-o imediat. Legănarea lentă a membrelor sale, braţele întinse spre gol aveau ceva obscen, de sacrilegiu. A fost forţată să se oprească să vomite pe marginea drumului. Baol a fugit s-o susţină.

— Ne putem întoarce, dacă vrei, a şoptit el încet.

Amina s-a întors brusc.

— Nu, nu acum că am văzut.

Şi-a luat sticla şi şi-a clătit gura.

— Planul a rămas acelaşi: aşteptăm noaptea şi acţionăm, a adăugat ea, arătând cu mândrie spre el.

— Cum vrei, a oftat Baol.

Soarele a vopsit roşul simplu, într-un roşu care avea gust de sânge şi moarte. Amina şi Baol l-au privit plonjând în tăcere în marea de iarbă. Poate era ultimul apus de soare din viaţa lor. Amina a simţit un fior de emoţie furnicându-i spatele. În momentele dinaintea bătăliei, totul părea mai adevărat şi mai intens. Ultimele muşcături de carne uscată înghiţite în tăcere, ritualul de pregătire a armelor, şi în cele din urmă, aşteptarea. Noapte, lupta, poate moartea. S-a întrebat dacă bunica ei a simţit la fel, în ciuda nenumăratelor misiuni pe care le-a efectuat.

«O voi face», spuse ea cu convingere.

Cerul a trecut încet printr-un număr infinit de culori din ce în ce mai întunecate, până la noaptea adâncă. Amina s-a simţit ca o frânghie prea întinsă, riscând să se rupă în orice moment. Dar s-a bazat pe experienţa lui Baol.

— Cel mai mic zgomot şi cât mai puţine victime posibil este cuvântul de ordine al acestei misiuni, i-a spus el. Dacă ne găsesc, suntem morţi.

Şi-a scos pumnalul din teacă, iar Amina a făcut la fel. Mâna îi tremura uşor.

— Încearcă să-ţi păstrezi calmul. Acum e prea târziu să ne retragem. Nu ai de ales decât să mergi mai departe. Aşa că închide ochii şi respiră.

Amina a respirat adânc, aşa cum a fost învăţată în timpul uceniciei. Imediat, un calm rece i-a invadat pieptul: nu îi mai era frică, chiar şi emoţia ei dispăruse. Nu mai era nimic, doar mintea ei, ascuţită ca o lamă, simţurile alerte, corpul rapid şi tensionat.

— Sunt pregătită, a spus ea.

Porţile oraşului erau baricadate. Din fericire, Baol a condus adesea misiuni în Turnul Oraşului, şi cunoştea Salazarul ca pe buzunarul său.

Au mers de-a lungul turnului până la punctul diametral opus uşii. Pe cer, luna era doar o seceră subţire şi întunericul era aproape total. Nu pentru ei. Un filtru le-a ascuţit vederea nocturnă. Baol s-a oprit brusc şi a început să exploreze suprafaţa zidului. Curând a văzut ceea ce căuta: o piatră desprinsă, care ascundea intrarea într-un pasaj îngust. Când a scos-o, alte câteva pietre au căzut pe iarbă cu un zgomot înfundat. Cei doi spioni au îngheţat în alertă. Nimeni nu părea să-i fi auzit.

— Supravegherea lasă de dorit, şuieră Baol, făcându-i semn lui Amina să treacă prima.

Au alunecat în umbră într-un vechi depozit de ţesături abandonat la primul nivel al turnului. De acolo au ajuns pe un coridor cu ferestre deschise spre curtea exterioară: una dintre scările principale care erau înfăşurate pe laturile turnului şi conducea de la parter la etaj.

Salazar arăta ca un oraş mort. Casele lui erau tăcute, magazinele abandonate. Şi totuşi elfii locuiau în aceste locuri: Amina aproape că le-a auzit respiraţiile liniştite în spatele zidurilor, le-a simţit prezenţa dezgustătoare.

După ce au trecut printr-un labirint de coridoare, au ajuns într-o cameră mare. Baol şi-a lipit urechea de perete, apoi a scotocit prin geantă. Inima Aminei i-a sărit din piept: era cineva pe partea cealaltă.

Tovarăşul său i-a înmânat o mască similară cu cea pe care pioşii o purtau pentru a-şi proteja nasul şi gura şi şi-a pus şi el una. Apoi a luat o fiolă mică din geantă, a pus-o în faţa lacătului şi a spart-o. Un fum albastru s-a insinuat în interiorul lacătului. A aşteptat câteva momente, apoi a forţat uşa.

— Este forja lui Livon, tatăl lui Nihal, a explicat el în şoaptă. Cu câţiva ani mai devreme, a fost restaurată ca un fel de muzeu. Oamenii au venit s-o viziteze şi au depus flori. Amintirea lui Nihal era încă vie în Lumea Pământeană.

— Acolo a crescut Nihal, nu-i aşa?, a întrebat Amina, ochii ei strălucind. E pământul pe care l-au călcat picioarele ei?

— Da, pereţii ăia au văzut-o pe Nihal crescând cu mult timp în urmă.

Un haos total domnea în forjă. Uneltele erau aruncate la pământ, reproducerile săbiilor rupte. Un gest de ofensă în memoria unei eroine pe care elfii o dispreţuiau. Amina se gândea că Nihal abia era mai în vârstă decât ea când i-a ucis pe cei doi fammini care i-au ucis tatăl în aceeaşi cameră. S-a uitat în jos, ca şi cum ar fi căutat pe pământ după urme de sânge, dar Baol a scos-o din reverie arătându-i ceva.

Un elf era întins pe patul din cealaltă cameră. Părea profund adormit, semn că filtrul a funcţionat. Baol s-a apropiat de uşă, a închis-o şi a încuiat-o cu un şurub mare din oţel pentru a împiedica garda să îi urmeze. Apoi s-a dus la peretele din spate, a luat un ciocan de pe podea şi i-a dat o lovitură: o mică fantă s-a deschis, pe care a lărgit-o uşor cu mâinile, încercând să facă cât mai puţin zgomot posibil.

În timp ce se furişa în deschidere, urmat de Amina, paşii răsunau în spatele uşii. Trebuia să se mişte repede. S-au grăbit prin pasajul secret care trecea de-a lungul faţadei exterioare a turnului. Acesta din urmă a dus la o cameră mică, cu un plafon jos, de unde pleca o scară în spirală.

— Mă duc primul, a spus Baol, apucând pumnalul.

A urcat cu grijă scările, cu Amina în spatele lui. În partea de sus a treptelor era o uşă închisă cu un lacăt ruginit. Baol şi-a scos instrumentele şi a lucrat la ea cu o nervozitate crescândă. Evident, era mai dificil decât se aştepta.

— La naiba! Încuietoarea e blocată!

Amina a simţit cum sângele îi îngheaţă în vene. Pentru prima dată, şi-a dat seama că această misiune nu era doar despre ea, aşa cun a crezut anterior. Altcineva şi-a riscat viaţa din cauza lui. Încrederea ei s-a zdruncinat, şi a înţeles cuvintele pe care Baol i le-a spus chiar înainte de începutul misiunii lor: acum era prea târziu să dea înapoi.

Lacătul a sărit în cele din urmă, întrerupând firul gândurilor sale. Baol s-a ridicat înăuntru şi ea l-a urmărit.

S-au trezit într-o cameră circulară mare, în care s-au deschis o serie de uşi identice. Într-o parte, o scară a ajungea la terasă.

«Bunica mea este acolo sus», s-a gândit Amina, tremurând.

Doi paznici au păşit prin trapă, cu suliţe în pumni. Baol nu a ezitat nicio secundă: i-a tăiat gâtul primului, i-a apucat suliţa şi l-a străpuns pe al doilea. Apoi, fără a da drumul armei inamice, s-a năpustit la locul din care au apărut, gata de luptă.

— Urcă-te! a plâns.

Amina era împietrită de frică. Luptase deja bătălii, dar era cu Adhara după moartea tatălui ei. Totul era confuz atunci, ea nu a avut o percepţie reală a situaţiei.

Amintirile instruirii sale se întorc în memoria ei, împreună cu conştientizarea faptului că de data aceasta a fost vorba într-adevăr despre ucidere. Ar fi în stare să facă asta?

— Du-te sus, sau vom fi făcut toate astea degeaba! a ţipat Baol.

Doi paznici noi. Primul l-a rănit într-un braţ, smulgându-i un geamăt de durere. Amina plângea tare. Ar fi vrut să-i spună că nu ar putea merge fără el, că singură nu ar ajunge la sfârşitul acestei misiuni, şi mai presus de toate, că nu ar putea să-l lase să moară pentru ea.

Şi totuşi, a simţit în adâncul sufletului că Baol a ştiut întotdeauna că lucrurile vor fi aşa şi că a însoţit-o în această întreprindere fără sens doar pentru a o proteja.

Amina s-a aruncat pe scări, a sărit pe terasă şi a fugit spre parapet. Paşii răsunau pe trepte. Gardienii o urmăreau. Aerul din jurul ei s-a mişcat şi s-a aplecat la timp pentru a evita o lamă. S-a învârtit, a lovit cu pumnalul în zona genunchilor adversarului. Soldatul a căzut la pământ, năucit. I-a dat o a doua lovitură în spate pentru a-l scoate din joc şi s-a repezit spre doi stâlpi de lemn fixaţi în pământ. Corpul bunicii ei era acolo, suspendat de curele de piele. L-a apucat de o cizmă şi a tăiat prima curea.

Alţi paznici au urcat de pe scări. Era prea mult pentru ea. E deasupra meterezelor, cu corpul ei lipit de cadavrul lui Doubhée. Era un sentiment înfricoşător. Baol avea dreptate: acest corp lipsit de viaţă nu avea nimic de-a face cu femeia pe care o iubea.

Dar pentru moment, trebuia să fugă. A tăiat ultima curea şi a scos un corn mic de os din geanta ei. Dragonul ascuns în luminiş a răspuns imediat chemării sale şi a zburat spre turn. Câteva secunde mai târziu, era deasupra ei. Amina s-a lipit de spatele lui cu toată puterea, iar animalul a urlat în aer.

Micuţa prinţesă a închis ochii. Când i-a redeschis, corpul bunicii ei era lângă ea, întins pe gâtul dragonului. Salazar era deja departe.

25

Jhar Aelon

Adhara a inspirat ca şi cum ar fi fost prima dată. A deschis ochii, împărţită între uimire şi frică. Şi-a amintit foarte bine ultimele senzaţii pe care le-a trăit: conştientizarea faptului că era la un pas de moarte şi că era trădată. Instinctiv şi-a trecut mâna peste corp, şi consistenţa cărnii sub degete a asigurat-o.

S-a ridicat încet şi s-a uitat în jur. Era încă în mlaştini, mâna ei de metal îngropată până la încheietură în noroi, picioarele pe jumătate scufundate. Şi totuşi, totul era diferit. Pământul din jurul ei era roşu ca sângele, atât de strălucitor încât părea ireal. Cerul, abia vizibil între petele de ceaţă, era de un violet stins, şi ceaţă în sine nu era alba, ci de un verde acid, nesănătos.

Inima lui Adhara era agitată. A început să meargă în mijlocul acestui peisaj de coşmar. Picioarele ei se chinuiau să se ridice din noroi, ceaţa făcea totul confuz. Ţipetele animalelor necunoscute răsunau pe ici pe colo. Un răcnet îndepărtat, un hohot.

În cele din urmă, l-a văzut.

La început era doar o masă vagă în ceaţă, iar apoi, pe măsură ce se apropia, detaliile se clarificau. Era o clădire pătrată impunătoare, flancată de turnuri ascuţite, îndreptate spre cer. Suprafaţa pereţilor săi era acoperită cu o multitudine de vârtejuri, care se formau şi se dezintegrau constant, desenând curbele în mişcare ale frescelor complexe. Pe faţadă era tăiată o fereastră ascuţită, îngustă şi gigantică, neagră ca noaptea.

Poţiunea lui Meriph a funcţionat. Poate pentru că, la marginea memoriei sale, acest sanctuar exista deja. Adrass trebuie să fi notat descrierea lui Sennar în cartea sa. Sau pentru că făcea parte din moştenirea Sheireen. Era Aelon, sanctuarul Ţării Apelor. Adhara a confirmat apropiindu-se. Pe bolta uşii era gravat cu caractere austere: JHAR AELON.

«Celălalt Aelon», a tradus mental.

Într-adevăr, templul diferă foarte mult de imaginea pe care o avea despre el. Aelonul lui Nihal şi Sennar era un loc minunat şi pur, îmbibat cu magie binevoitoare. Era făcut în întregime din apă, şi când Sheireen a atins pereţii, degetele ei s-au scufundat în acest lichid cristalin.

Materialul din care ers compus Jhar Aelon avea consistenţa apei, dar era roşu. Fără transparenţa lui extremă, s-ar fi putut gândi că e sânge. Şi chiar dacă acest nou sanctuar era identic ca formă cu cel vizitat de fostul Sheireen, era mult mai deranjant.

Adhara s-a apropiat cu prudenţă. Meriph nu a fost foarte clar cu privire la ceea ce ar putea-o aştepta în această realitate alternativă. În sfârşit a ajuns la intrare. Înăuntru, totul era întunecat. Lichidul clădirii fierbea cu un bolborosit sinistru. Şi-a dus mâna la pumnal, şi-a adunat curajul şi a intrat.

Locul era împărţit în trei nave de două rânduri de coloane care se înfăşurau în volute spre tavan. Străluceau cu reflecţii gălbui, ca şi cum ar fi animate de un foc misterios. Totul

era format din acelaşi lichid care forma pereţii, inclusiv podeaua. O căldură insuportabilă creştea, iar Adhara a perceput-o prin cizmele ei groase de piele.

Sanctuarul, care era, de altfel, destul de îngust, era atât de lung încât nu putea distinge capătul naosului. Şi totuşi, ea a simţit că era acolo, la capăt, că pumnalul era, aşa cum erau odată Ael şi piatra lui Nihal.

A mers înainte cu hotărâre, cu arma în mână. Pământul poate nu era solid, dar ea îşi putea auzi paşii. Curând, la acest zgomot şi cel al neîncetatului bolborosit s-au adăugat râsete înăbuşit. Erau batjocuri, feroce, stridente. Adhara s-a pus într-o poziţie de atac, dar era imposibil să ştie unde se ascundea inamicul: o amestecătură de voci, murmure şi strigăte răsunau în jurul ei. Era ca şi cum pereţii ar fi început să vorbească. Şi din aceşti pereţi au apărut feţe demonice, groteşti, distorsionate de rictusuri inumane. Colţi ascuţiţi care ţâşnesc din guri supradimensionate, creaturi cu coarne, cu ochi uriaşi şi aprinşi, cu nenumărate pupile.

Când a apărut primul monstru, Adhara a împărţit spaţiul din faţa ei cu pumnalul şi l-a tăiat în două. Acesta din urmă s-a topit imediat în lichidul din care era compus, nu fără s-o stropească. Adhara tremura: ardea ca focul.

Au apărut şi alţi monştri, atacând-o din toate părţile. Fata a început să se învârtă, încercând să îi atingă, în timp ce, peste tot în jurul ei, apa a continuat să fiarbă. A reuşit să-i ţină la distanţă pentru o vreme, dar ei s-au tot reformat. S-au târât de la pământ până la ziduri, unde s-au căţărat ca să se arunce din nou spre ea, într-un ciclu fără sfârşit.

Dintr-o dată, unul dintre ei a deschis gura şi a înghiţit totul. Adhara s-a trezit scufundată în acel lichid demonic. Pielea ei a început să ardă, roasă de substanţa acidă care a încercat să-i forţeze gura. Ignorând durerea, Adhara s-a concentrat să găsească o cale de ieşire. Mâna ei de metal s-a aprins imediat cu o lumină albă orbitoare.

Nu a avut nevoie să pronunţe formula: sfera albă a învăluit-o, şi lichidul curgea departe de corpul ei. Adhara şi-a tras respiraţia. De îndată ce durerea ei a dispărut, s-a ridicat din nou pe picioarele ei şi a aruncat o nouă vrajă care înfăşură pumnalul ei cu flăcări.

Plângând, a reluat lupta. Ideea ei a funcţionat: lama a străpuns bariera protectoare pe care o ridicase în jurul ei şi a dizolvat monştrii într-un nor de abur gălbui. Curând, atacurile lor au devenit mai puţin furioase, iar o voce a rupt tăcerea.

— Cum îndrăzneşti să aduci foc în regatul apei?

Adhara a sărit. În spatele ei se afla o figură gigantică: era o femeie frumoasă şi teribilă, făcută din acelaşi lichid cu sanctuarul şi creaturile sale. Părul ei se înfăşura în aer în bucle din ce în ce mai subţiri, lingând pereţii şi acoperişul ca nişte limbi fantastice. Purta o tunică lungă, strânsă în talie de o frânghie. Faţa ei era contractată de furie, cu sprâncenele încruntate. Îi lipsea un ochi, înlocuit de o gaură neagră.

— Ael..., a şoptit Adhara.

Femeia a izbucnit cu un râs atât de puternic încât părea să zguduie sanctuarul din fundaţiile sale.

— Jhar Ael, a spus ea. Am fost Ael, dar asta a fost înainte de întuneric şi distrugerea care a venit. De atunci, am fost diferit.

Adhara a îngenuncheat şi şi-a plecat capul.

— Sunt Adhara, ultima Sheireen.

Faţa lui Ael strălucea de o furie şi mai teribilă.

— Sheireen ? Sheireen, Consacratul lui Shevraar?

— Ca toţi Consacraţii, a răspuns Adhara în elven.

La aceste cuvinte, femeia a crescut şi mai înaltă, părul ei se lipeşte de tavan, fruntea ei aproape a atins-o. Foarte repede, s-a transformat într-un fel de zid între Adhara şi partea de jos a altarului, pe care s-a deschis, imensă, faţa animată de o expresie dementă.

— Un Consacrat, ca Nihal, cel care mi-a distrus templul şi a risipit puterea Talismanului, condamnându-mă la acest exil chinuitor!

Vocea ei răsună ca tunetul, şi Adhara a trebuit să-şi acopere urechile cu mâinile.

Dintr-o dată, pământul şi-a pierdut soliditatea. S-a scufundat în el, aruncată de valuri gigantice care au lovit-o de pereţi. Acest lucru a durat o perioadă infinită, iar Adhara a fost tentat în mod repetat să renunţe. Lichidul i-a ars pielea, valurile abia i-au dat timp să respire, şi de fiecare dată când a lovit pereţii, corpul ei părea să explodeze. Dar nu venise atât de departe riscându-şi viaţa pentru a ajunge aşa.

Cu preţul unui efort disperat, s-a agăţat de una dintre coloane şi s-a ridicat la suprafaţă. Când şi-a scos capul din apă, coloana s-a lichefiat şi a căzut înapoi în mijlocul valurilor.

— Nu eu ţi-am luat piatra, şi nici nu am distrus Talismanul! a ţipat.

— Dar faci parte din aceeaşi rasă cu cea care a făcut-o! a strigat femeia cu accente disperate. De ce ai venit aici? Altă piatră? Sau poate vrei viaţa mea de data asta?

Figura feminină a revenit la proporţii normale şi stătes în faţa ei.

— Caut Pumnalul lui Phenor.

Faţa femeii s-a liniştit pentru un moment când a auzit numele. Adhara a încercat să profite de asta.

— Trebuie să-l înving pe Marvash şi să salvez un prieten. Fără această armă, Lumea Pământeană este în cumpănă.

— Soarta Lumii Pământene nu mă priveşte, a spus Ael cu un ton mai rezonabil. Nu-i mai aparţin: acum casa mea este aici, în acest loc izolat la care numai cei disperaţi pot ajunge.

— Şi eu sunt. Am înfruntat moartea ca să ajung aici.

Ael zâmbea răutăcios.

— Nu, nu cunoşti moartea. Te-ai apropiat doar de ea, încă nu i-ai penetrat întunericul. Dar pot să repar asta, dacă vrei.

O parte din rochia ei s-a întins şi i-a strâns gleznele lui Adhara într-o menghină. Fata a evocat din nou flăcările de pe lama ei şi a încercat să spargă lichidul care i-a ţinut carnea.

— Focul nu mă impresionează! S-ar putea să aibă efect în privinţa servitorilor mei, nu a mea! a ţipat Ael.

Într-adevăr, pumnalul a reuşit să evapore o parte din lichid, dar acest lucru nu era suficient: râuleţele arzătoare i-au înconjurat picioarele, câştigând treptat restul corpului său. Adhara, paralizată de durere, nu a putut scăpa. În cele din urmă, laţul s-a închis pe gât. A deschis gura, pe jumătate asfixiată. Toate zgomotele s-au stins, cu excepţia ecoului îngheţat al râsului inexorabil al lui Ael. În mijlocul ceţii roşii care se zdrobea în jurul ei, Adhara a văzut-o, schimonosită, cu pumnul încleştat întins spre ea.

«De ce? De ce îmi face asta când îl serveşte pe Phenor?»

Încă o dată, fata a trebuit să apeleze la dorinţa tenace şi oarbă de a trăi, care a însoţit-o de la primii paşi ai călătoriei sale. Mâna metalică a devenit incandescentă şi i-a întins focul pe tot corpul. Pentru o clipă, lichidul care l-a înconjurat s-a evaporat. Era de ajuns pentru ea.

S-a ridicat brusc şi a evocat un zid de flăcări care a cuprins-o pe Ael. A auzit-o ţipând în timp ce alerga disperată spre capătul altarului. În faţa ei, nu era decât întuneric.

Lupta a secat-o de putere. Cea mai mică mişcare i-a cauzat durere infinită şi oboseală. În spatele ei, urletele s-au oprit şi reflexiile galbene ale flăcărilor erau stinse.

În cele din urmă, a văzut partea din spate a uriaşei clădiri. Peretele său era străpuns era o fereastră decorată cu vitralii reprezentând o femeie în mijlocul unei abundenţe de muguri de trandafir şi fulgere. Adhara a recunoscut-o imediat. Era aceeaşi care a vegheat asupra celulei lui Lhyr: Phenor. Doar că de data asta zeiţa ţinea un pumnal în mână, cel pentru care sfidase toate pericolele. Lumina din exterior a aruncat efigia pe pământ şi, suspendată în aer, la locaţia exactă a pumnalului, era arma pe care o căuta.

Adhara şi-a întins braţul ca să-l prindă, dar un perete lichid s-a materializat în faţa degetelor. Când a încercat să împingă mâna în ea, o forţă a împins-o la pământ.

Ael a apărut din nou în faţa ei.

— Nu este o armă pe care oricine o poate atinge, a ironizat-o în timp ce se uita la ea din colţul ochiului.

— Pot s-o fac. Eu sunt Consacratul.

— Nihal a fost ultimul, zeii înşişi au decis acest lucru.

— Nu e adevărat. Eu sunt ultimul.

— În orice caz, nu mai intenţionez să cedez şantajului zeilor: ceea ce este al meu este al meu.

— Eşti încă gardian, a strigat Adhara. Orice rău ţi-ar fi făcut, eşti încă un slujitor al lui Phenor, iar eu sunt Consacratul! De ce refuzi să mă ajuţi?

Ael nu a răspuns. Adhara a privit fix pumnalul prin suprafaţa tremurândă a peretelui lichid: era chiar mai extraordinar decât desenul pe care l-a văzut în cartea lui Meriph. Strălucea ca o piatră preţioasă, iar contrastul dintre albul Lacrimii şi negrul cristalului era izbitor.

— Să-l iei are un preţ, spuse Ael în sfârşit.

— Preţul tău va fi al meu, a răspuns Adhara fără ezitare.

— Chiar aşa? Pot să te întreb ceva?

— Pentru persoana pe care trebuie să o salvez, sunt dispus să fac toate sacrificiile.

Un fulger trădător a luminat ochiul unic al lui Ael.

— Vreau sângele tău elven.

Adhara a rămas interzisă. Nu a înţeles sensul cererii, nici modul în care ea ar putea-o satisface.

— Vrei sângele meu? Vrei să mor, atunci?

— Vreau ce e elven în tine. Elfii au fost cei care au creat talismanul care a închis pietrele, şi a fost un jumătate-elf cel care m-a aruncat în acest loc de coşmar. Vei plăti pentru ei.

— Dar dacă accept, voi muri.

Ael a zâmbit.

— Oh, nu, nu. Voi lua doar sângele de elf care curge prin venele tale. Nu va avea consecinţe mari.

Gardianul a început să meargă prin naos. Părea amuzată. Adhara a urmărit-o cu ochii, în timp ce o mică îndoială se insinua în mintea ei.

— Cu excepţia unuia, a spus Ael, întorcându-se brusc. Pumnalul Phenor, ca şi piatra pe care am păstrat-o, este un obiect magic pe care numai elfii îl pot folosi.

Adhara şi-a simţit stomacul făcut ghem.

— Încearcă să înţelegi: *trebuie* să folosesc acest pumnal pentru a-l salva pe Amhal şi pentru a evita distrugerea Lumii Pământene.

— Atunci îl vei folosi.

Ael s-a apropiat şi s-a aplecat asupra ei cu feţa ei teribilă, îmbibată de o cruzime infinită.

— Cu condiţia să înduri o durere de nedescris.

S-a îndepărtat rapid de ea şi a adăugat:

— Când îl foloseşti, îţi va absorbi energia vitală, şi vei suferi, până la un punct pe care nici nu ţi-l poţi imagina. Persoana despre care vorbeşti merită acest chin?

Adhara i-a sprijinit privirea malefică.

— Dar va funcţiona?

— Dacă eşti cu adevărat Sheireen aşa cum pretinzi, da.

Adhara şi-a strâns dinţii.

— Ei bine, aşa să fie. Ia ce vrei de la mine.

Ael a bătut din palme. Imediat, limbile lichide au ajuns la Adhara, s-au insinuat în nările ei, i-au umplut gura, i-au fugit pe sub piele.

Apoi lichidul s-a retras, şi s-a prăbuşit la pământ, fără putere. Ael s-a apropiat de ea şi a privit-o de la înălţimea ei. Şi-a ridicat degetul arătător, iar pumnalul i-a zburat în mâini. I l-a arătat lui Adhara, apoi l-a lăsat să cadă încet lângă ea. Fata l-a auzit zăngănind pe podea. Şi-a întins mâna, i-a atins garda.

— Acum pleacă, a spus Ael. Corpul tău zace în mlaştină, doarme, trebuie să-l trezeşti. După ce ieşi din templu, răneşte-te cu pumnalul. Sângele tău te va îndrepta în direcţia cea bună.

Cu aceste cuvinte ea a dispărut, şi sanctuarul a devenit tăcut din nou. Adhara s-a ridicat dureros şi s-a târât până la ieşire. De îndată ce a trecut pragul, a deschis palma dreaptă şi s-a uitat la pumnal. Intenţia de a se răni este de ajuns: capătul lamei s-a plantat în carnea degetului mare. Adhara a suprimat un strigăt: durerea era atât de severă încât i-a paralizat braţul până la cot. Strângându-şi dinţii, a apăsat lama şi câteva picături de sânge au căzut pe pământ. În acelaşi timp, totul s-a stins în ceaţa verzuie care învăluia templul şi Adhara a fost aspirat într-o prăpastie fără fund.

S-a trezit în mijlocul mlaştinilor, cu capul pe jumătate scufundat în noroi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. S-a uitat la mâna ei de metal strânsă în jurul pumnalului. Ea reuşise. Cu toate acestea, a observat două cercuri roşii pe braţ. Deci aşa a funcţionat: ca să lovească, pumnalul a supt sânge, ceea ce i-a cauzat această durere teribilă. Ăsta era preţul pe care trebuia să-l plătească ca să-l salveze pe Amhal.

Şi-a ataşat arma la centură, hotărâtă să o folosească doar atunci când era de o necesitate extremă: nu avea intenţia de a repeta această experienţă teribilă.

A luat nişte apă din sticlă şi şi-a turnat-o pe faţă. S-a pieptănat cu degetele şi a observat că avea păr alb. Descoperirea a uimit-o. Nu a avut niciodată nici măcar un fir! Privind mai atent, a observat, de asemenea, că nu mai avea păr albastru. Uimită, s-a aplecat peste o baltă de apă putrezită să se uite la ea. Ochiul ei purpuriu şi-a schimbat culoarea. L-a atins cu vârful degetului arătător, invadată de o tristeţe infinită. Un alt cadou de la Adrass care a

dispărut. El era cel care i-a făurit trupul şi i-a ales caracteristicile fizice: modificarea lor a însemnat coruperea lucrării făcute cu mâinile sale.

Adhara şi-a întors ochii de la reflexia ei, cu inima grea. S-a spălat din nou pe faţă, apoi şi-a atârnat geanta peste umăr. Nu era momentul pentru regrete. Era timpul să înfrunte ultima parte a călătoriei sale lungi.

26

Moştenirea lui Doubhée

Amina a ajuns la porţile Noului Enawar cu puţin înainte de răsărit. A terminat călătoria dintr-o singură mişcare, oprindu-se doar câteva ore pentru a-şi recăpăta puterea.

Elfii ersu, evident, luaţi prin surprindere, trimiţând după ea după doar o mână de gardieni sprijiniţi de balauri. Profitând de avantajul ei, Amina s-a aruncat în Ţara Stâncilor încă liberă. Şi-a abandonat urmăritorii în Munţii Daress datorită unei furtuni. La sfârşitul puterii ei, a reuşit în cele din urmă să aterizeze în ger.

A dormit lângă burta fierbinte a dragonului, legănată de bătăile inimii ei puternice. Înainte să adoarmă, ultimul ei gând a fost pentru Baol. La începutul evadării, s-a gândit să se întoarcă. Nu l-a putut abandona destinului său, datorită lui a reuşit. Apoi a renunţat. Războinicul Umbrelor avea dreptate: ea era tot ce a mai rămas din Doubhée, trebuia să trăiască pentru cei care muriseră. Atâta timp cât era acolo, nici unul dintre ei nu ar fi uitat.

Şi-a dat seama brusc că lecţia bunicii ei era cu două tăişuri, frumoasă şi teribilă în acelaşi timp: Amina care fusese ar fi murit în Salazar încercând să-l salveze pe Baol. În schimb, Doubhée a învăţat-o să trăiască, chiar şi atunci când doare. Baol i-a dat sarcina de a grava această învăţătură cu litere de foc în mintea ei.

În dimineaţa următoare, corpul bunicii ei abandonat pe spatele dragonului era acoperit cu un strat gros de zăpadă. L-a eliberat din acel giulgiu îngheţat, mângâindu-i mult timp membrele iubite. Acest ritual i-a permis să-şi ia rămas bun. Timpul pe care Doubhée l-a petrecut suspendată pe terasa din Salazar nu i-a afectat înfăţişarea: lucrare de magie, fără îndoială, şi, deşi era evident că nu este milă cea care i-a ghidat mâna magicianului, Amina i-a mulţumit în tăcere. Nu s-ar fi descurcat cu imaginea unui cadavru în descompunere, nu ar fi tolerat această insultă finală la memoria celei care i-a dat atât de mult. Restul călătoriei a fost mai liniştită, dar din cer Amina a avut toate ocaziile să vadă amploarea înfrângerii lor. Ea plecase doar pentru câteva zile, iar situaţia se înrăutăţise deja. A trebuit să facă un ocol pentru că elfii cuceriseră o mare parte din Marele Pământ şi erau periculos de aproape de Noul Enawar. Toată lumea ştia că fratele său a părăsit oraşul spre Makrat, iar plecarea sa trebuie să fi slăbit zona.

A zburat deasupra oraşului în cercuri mari, imaginându-şi ofiţerii sprijinindu-se de ferestrele Palatului Armatei Unitare, oamenii care au ieşit în uşa lor pentru a admira marele dragon răcnind în vânt. Voia ca toată lumea să o vadă.

A aterizat pe acoperişul Palatului Sfatului şi şi-a lăsat dragonul să urle iar şi iar. Locuitorii oraşului s-au adunat la început timid, apoi din ce în ce mai numeroşi. Amina s-a uitat la ei cu mândrie, în ciuda ochilor ei încă roşii de lacrimi. A aşteptat ca o mulţime compactă să vină la picioarele ei, şi ca soldaţi, generali şi tovarăşii ei, Războinicii Umbrelor, să ajungă. Aşa că a sărit de pe dragon şi a coborât dureros corpul bunicii ei. Un murmur uimit a fugit prin adunare, urmat de o tăcere uluită.

Amina a pus cadavrul pe pământ, delicat, cu dragoste. Apoi şi-a încrucişat braţele pe piept. Nu i-a fost frică, în ciuda mulţimilor din jurul ei şi a faptului că nu vorbise niciodată în public. A indicat cadavrul de pe pământ.

— Acum aproape o lună, regina noastră s-a dus singură să sfideze inamicul.

A tăcut, aşteptând ca cuvintele ei să pătrundă în mintea tuturor.

— Toată viaţa ei, ne-a protejat, ne-a guvernat, ne-a iubit, ca regină şi ca şefă a corpului din care fac parte, Războinicii Umbrelor. O făcea incognito de mult timp. Aţi auzit cu toţii de misteriosul ucigaş care ne-a decimat duşmanii. Ei bine, ea a fost.

Publicul nu a suflat un cuvânt, iar Amina a savurat acea tăcere.

— Pentru a fi mai eficientă, ea a decis să ia un filtru care i-a dat înapoi tinereţea pentru timpul misiunii...

Vocea îi tremura uşor.

— Ştia că acest filtru o va conduce la mormânt, dar nu i-a păsat: noi eram poporul ei, era dispusă să sacrifice totul pentru noi. În acea seară, a băut o ultimă înghiţitură de poţiune, conştientă că nu se va mai întoarce niciodată. Voia să-l omoare pe Kryss, moartea părea un preţ acceptabil pentru ea în schimbul libertăţii noastre.

Amina s-a uitat la cadavrul care zăcea la picioarele ei. Carnea asta moartă nu mai era bunica ei. Acum, că ea se putea odihni în pace, nu era mai mult decât un corp de gheaţă; Doubhée era în altă parte, în cele din urmă liber de orice obstacol.

— Acum aproape o lună, regina noastră şi-a dat viaţa pentru noi, a spus ea. Nu a reuşit în misiunea ei, şi elful pe care urma să-l ucidă a spânzurat-o pe zidurile Salazarului şi a trimis mesageri peste tot, astfel încât toată lumea ar şti că suveranul nostru a pierit la mâna lui şi că putea dispune de corpul său după plăcerea lui. Şi acest corp a rămas în posesia lui până în aceste ultime zile.

Gâtul ei a început să o ardă, dar tăcerea publicului a făcut-o să vorbească din nou.

— Nimeni n-a avut curajul s-o ia. După ce s-a întâmplat cu Ţara Vântului, ne-am simţit slabi, incapabili să reacţionăm. Am crezut că războiul era cu siguranţă pierdut, şi că tot ce trebuia să facem era să aşteptăm moartea. Între timp, regina a continuat să se balanseze la capătul unei frânghii pe zidurile inamice.

Tânăra prinţesă a respirat adânc. Cea mai grea parte urma.

— Dar refuz să-mi las armele jos. Asta m-a învăţat bunica mea în acea noapte, când m-am dus singură în tabăra inamică. A vrut să ne dovedească că Kryss era doar un elf, şi că, ca atare, putea fi învins. Şi eu am crezut la fel.

A mers înainte un pic mai departe.

— Am fost la Salazar cu un erou pe nume Baol. Am câştigat acoperişul oraşului şi ne-am ridicat în faţa soldaţilor inamici. Pentru că cineva trebuia s-o facă, pentru că am suferit prea mult. Răul ne-a pus unul împotriva celuilalt, ne-a făcut temători şi suspicioşi, dar răul nu mai există! Şi nu este *nimic* inexorabil în ceea ce se întâmplă! Kryss e invincibil doar pentru că am încetat să mai luptăm! Cu toţii! Mi-am făcut datoria şi sunt doar o fată tânără. Am reuşit să fur cel mai preţios trofeu al inamicului. Şi dacă am făcut-o, este pentru că victoria este la îndemâna noastră!

Ecoul cuvintelor sale a rezonat în tot oraşul.

— În acest război, toţi suntem importanţi, pentru că toţi suntem ameninţaţi. Fiecare dintre noi poate depăşi frica, asta este ceea ce aceste vremuri tulburi cere de la noi. O vom îngropa pe regină. Suntem încă poporul său şi tocmai de aceea îi vom urma exemplul. Zeii

nu pot fi cu noi, dar ei nu sunt, de asemenea, nici cu Kryss: zeii sunt cu cei care iau sabia şi o mânuiesc până la ultima suflare pentru a se apăra pe ei şi poporul lor.

Şi-a scos pumnalul; Era încă roşu de sânge. Copleşită de oboseală şi durere, ea uitase una dintre cele mai importante lecţii pe care le-a învăţat la Războinicii Umbrei: să aibă mereu grijă de armele ei. Dar chiar în acel moment, chiar şi sângele uscat avea sens.

— Sunt cu regina! a ţipat.

Câteva voci au fost auzite, curând unite de altele, până când întregul popor a strigat într-o singură voce: «Sunt cu regina!»

Amina, cu pumnul ridicat spre cer, a amestecat-o pe a ei cu cea a acelor sute de oameni care nu se mai temeau.

Kryss s-a prăbuşit, cu genunchii şi mâinile sprijinite de pământ. O tuse violentă i-a sfâşiat pieptul, împiedicându-l să respire. Preotul care stătea lângă el a încercat să-l ridice cu delicateţe.

— Majestate, dacă vreţi să vă întoarceţi în pat...

Kryss a găsit puterea să-l îndepărteze. A rămas la pământ, încercând cu disperare să-şi controleze spasmele. Sub el creştea o pată de sânge.

Aerul era greu, încărcat cu mirosuri aromatice: fumigaţiile de ierburi pe care preotul le pregătea în fiecare noapte pentru a încerca să elibereze crizele zilnice tot mai îngrijorătoare ale regelui. Uneori durere bruscă, alteori incapacitatea de a respira. Şi acum tusea seacă şi insidioasă care l-a făcut să scuipe sânge.

Kryss a reuşit în cele din urmă să se ridice pe picioare şi s-a uitat la preot cu o expresie de sfidare. Şi-a şters repede buzele.

— De ce nu mă vindecă remediile tale?, a întrebat el cu receală.

Preotul s-a uitat la el cu groază.

— Majestate, aţi fost expus la o otravă careia nu-i cunosc natura şi...

— O iei de la capăt cu otrava aia nenorocită? Nu e vorba de asta!

Strigătul i-a blocat respiraţia în piept, declanşând o nouă criză de tuse. Râdea de tuse, de sânge, râdea de durerea şi sentimentul de moarte iminentă care uneori îl apicau noaptea când dintr-o dată nu mai putea respira. Ceea ce l-a înfuriat era că această boală l-a făcut să pară slab în ochii supuşilor săi şi l-a făcut mai puţin eficient în luptă. Era timpul lui, momentul la care visa de atâţia ani. Era la doar un pas departe de victorie, şi nu se putea bucura pe deplin din cauza acestei boli misterioase care l-a afectat de zile întregi. Dar cel mai rău era copilăria acestor preoţi incompetenţi, care nu au înţeles nimic şi au prezentat cele mai incredibile ipoteze.

— Ai dreptate, nu poate fi otravă..., a declarat preotul, fără convingere.

Nu, nu putea fi otrava pe care vrăjitoarea aia a inoculat-o în timpul duelului lor la pârâu! Era deja destul de iritant să ştie că trupul său a fost furat din propriul oraş, nu ar fi putut accepta că i-ar fi putut contamina corpul său atletletic. I-a luat ani de zile să-l transforme într-o armă de luptă perfectă. De la o vârstă fragedă, el a absorbit doze mici din cele mai violente otrăvuri pentru a se imuniza împotriva lor. Şi acum o simplă zgârietură îl distrugea!

— Domnul meu, dar am analizat o parte din sângele tău, şi sunt urme de...

Kryss a dărâmat cu furie masa din centrul camerei. Micile creuzete umplute cu ierburi mocnite a căzut într-o explozie de scântei.

— Cum doreşti, cum doreşti, i-a şoptit preotul, îngrozit.

— Până acum, ierburile tale stupide nu au avut niciun efect: starea mea se înrăutăţeşte pe zi ce trece. În curând nu voi mai putea împiedica oamenii să observe, iar acest lucru nu trebuie să se întâmple, cu orice preţ!

Kryss s-a apropiat de preot şi s-a uitat la el cu o privire de foc.

— La prima criză care mă surprinde în public, ţi-am tăiat capul, a spus el cu voce joasă.

Preotul, cu faţa palidă şi umedă de sudoare, a dat din cap frenetic şi a început să scotocească prin buzunarele tunicii lui ample. A scos o sticlă plină cu ierburi.

— Sunt sigur că acest lucru, dimpotrivă, vă va calma tusea..., s-a bâlbâit el.

Regele a luat sticla, a desfăcut-o şi i-a înghiţit cu furie conţinutul.

— Şi acum, pleacă de aici. Am treabă de făcut.

Preotul a ieşit din cameră, plecându-se tot mai mult.

Imediat după aceea, Kryss era însoţit de un soldat îmbrăcat în armura uşoară a elfilor, care s-a înclinat rapid în faţa lui.

— Majestatea Voastră?

Câteva momente au fost suficiente pentru Kryss pentru a-şi regăsi splendoarea.

— Stai jos şi spune-mi totul.

Soldatul s-a supus şi s-a aşezat pe un scaun în faţa lui.

— Am primit un mesaj din Orva, a spus el, privindu-l drept în ochi. Din Larshar, mai exact.

— Şi de la cine ar putea veni? Nu permit nimănui să-mi trimită informaţii, a răspuns regele. Sper că e un fapt demn de atenţia mea, Maghera.

Elful s-a mulţumit să-i dea un pergament. Kryss abia citise câteva rânduri în timp ce ochii îi ardeau de furie.

— Ceva grav trebuie să se fi întâmplat, foarte grav, a spus celălalt.

Kryss s-a ridicat şi a început să păşească.

— Suntem la un deget distanţă de victorie, a spus el.

— De fapt, Înălţimea Voastră, dacă am câştigat o victorie semnificativă, a fost doar prima bătălie.

— Cucerirea Marelui Pământ, cum îi spun aceşti oameni mizerabili, este aproape.

— În orice caz, este un obiectiv la îndemâna noastră. Dar duşmanii noştri ştiu acum ce-i aşteaptă dacă îi învingem, iar rezistenţa va fi mult mai puternică decât pe Ţara Vântului. Ca să nu mai spun că Marele Pământ are o semnificaţie diferită, pentru ei ca şi pentru noi, şi că ei nu ni-l vor ceda cu atât mai puţin. Dacă adăugăm la asta că boala şi-a pierdut virulenţa...

Kryss a lovit cu pumnul în masă, uluindu-l pe Maghera. Moartea lui Lhyr a fost un secret pe care l-a discutat doar cu San şi Amhal. Ca supuşii săi să afle că un grup nesemnificativ de rebeli a reuşit să-i înşele supravegherea l-ar face de ruşine.

— Vom continua conform planului, spune el, lapidar.

— Majestate, dacă patria noastră e în pericol...

— Asta nu e patria noastră. Patria noastră e aici! Tună Kryss bătând cu piciorul în pământ. S-ar putea să pierd unul, doi, chiar şi toate oraşele din Mherar Thar, dar nu voi renunţa la nici o piatră din Erak Maar.

— Alteţa, tăierea podurilor cu patria înseamnă privarea noastră de un rezervor preţios de forţe.

— Ajunge! l-a întrerupt Kryss cu un gest imperios. Cucerirea Erak Maar este prioritatea noastră, şi putem sacrifica orice altceva.

Maghera s-a uitat la el mult timp, şi în cele din urmă a găsit puterea de a spune ce îi ardea buzele.

— Dacă nu intervenim, s-ar putea să nu mai avem o casă unde să ne întoarcem.

Kryss rânjeşte.

— N-am intenţionat niciodată să merg acasă. Casa noastră este Erak Maar.

Au ieşit din portal în grupuri mici. Dezorientaţi, s-au uitat mai întâi în jur să înţeleagă unde sunt, şi apoi au sfârşit prin a se uita la acelaşi lucru.

Ea era ultima. Mai întâi a fost un fulger alb, iar siluetele familiare ale tovarăşilor săi s-au materializat treptat în lumina orbitoare. Înconjuraţi de copaci răsuciţi, viţă de vie şi flori cărnoase. Poate n-a mers?

Şi-a întors capul spre dreapta şi a văzut apa curgând cât de departe vedea cu ochii. Saarul. Au sosit. Pe cealtă parte aştepta Erak Maar.

«Lumea Pământeană», s-a corectat Shyra.

S-a aplecat, a scos o bucată de pergament şi o pană din geanta pe care o purta în jurul gâtului. Mesajul era concis. Avea puţine de spus, şi nu avea prea mult timp de pierdut în ceremonii.

«Trebuie să te văd. Războinicii mei şi cu mine suntem în Lumea Pământeană.»

A ars încet pergamentul, a rostit descântecul cu o voce joasă şi a şoptit numele destinatarului său: Adhara.

— Şi acum? l-a întrebat unul dintre tovarăşii săi.

— Acum ne luăm balaurii şi traversăm Saarul. Ne vom rezolva datoriile cu Kryss o dată pentru totdeauna, a răspuns Shyra, privind deja dincolo de râul fără limite.

Partea a treia

MARVASH ŞI SHEIREEN

27

Pioni noi în joc

Când a ajuns în Ferjan, primul sat din Ţara Apei primul pe care l-a găsit venind din Ţara Vântului, Adhara a observat că oamenii se uitau ciudat la ea. Era neîncredere şi frică în ochii lor. Şuviţele albe care i-au acoperit capul în ciuda vârstei sale fragede şi ochiul sticlos cu siguranţă au avut ceva de-a face cu asta.

În ciuda acestei atmosfere suspecte, un nou parfum plutea în aer. Acum când răul a încetat să existe, oamenii s-au întors la speranţă. Viaţa s-a reluat timid şi, deşi unii au preferat să rămână în siguranţă în intimitatea caselor lor, majoritatea sătenilor, dornici de contact uman, s-au reîntors treptat pe străzi.

Hanul era plin de clienţi, şi era chiar şi un trubadur într-un colţ care spunea o poveste cunoscută tuturor: cea a lui Nihal. Adhara a sufocat un râs amar. Ştiau aceşti oameni că totul era pe cale să se repete, că printre ei era un nou Sheireen şi că Marvash nu erau departe?

În timp ce mergea la tejghea, o tăcere ameninţătoare a căzut peste cameră. Zeci de ochi ostili au arătat spre ea.

— O supă şi pâine neagră, a comandat aproape cu teamă.

Hangiul doar mormăia în barbă. Chelneriţa, o tânără ţărancă cu obraji roşii şi păr auriu, era mai amabilă. I-a luat braţul şi a dus-o într-un loc liber, puţin la o parte.

— O să ţi le aduc chiar acum, a adăugat ea zâmbind în timp ce pleca spre bucătărie.

Adhara a inspectat locul. Singurele femei erau două nimfe la o masă, care nu păreau foarte confortabile. Cu toate acestea, nimeni nu s-a uitat la ele şi nici nu le-a agresat. Lucrurile s-au îmbunătăţit cu adevărat, a gândit Adhara: cu mai puţin de o lună înainte, o astfel de scenă ar fi fost de neconceput.

Şi-a înghiţit supa în grabă, a plătit şi a mers la ieşire. Tânăra chelneriţă a însoţit-o cu un zâmbet care i-a încălzit inima. A vorbit cu colegii ei pentru o lungă perioadă de timp doar pentru a obţine informaţii practice, şi murea să facă schimb de câteva cuvinte cu cineva. S-a gândit cu nostalgie la Amina, şi la confidenţele pe care le-au făcut.

— Supa a fost delicioasă, s-a aventurat, întorcându-se spre fată.

— Asta-i drept! De când epidemia s-a oprit, bucătarul nostru a început să ne gătească din nou mâncare bună, a răspuns ea veselă.

I-a confirmat ce a simţit când a intrat în sat: oamenii au îndrăznit să-şi părăsească casele din nou, nu le mai era frică ca înainte.

— Nu mai suntem cine ştie ce, aşa că trebuie să ne ţinem companie ca să nu fim prea deprimaţi. Chiar dacă, odată cu moartea reginei, moralul a scăzut un pic... Dar Amina, nepoata ei, a fost capabilă să ne dea curaj.

Şi ea i-a repetat, cu ochii strălucind de admiraţie, discursul cu care tânăra prinţesă a aprins mulţimea.

Adhara s-a simţit plină de bucurie. Amina. Amina ei, care părea să-şi fi găsit în cele din urmă drumul şi care a realizat chiar şi o ispravă!

— Cuvintele sale au făcut înconjurul Lumii Pământene, iar gestul său ne-a fost un exemplu tuturor, concluzionează chelneriţa.

Adhara zâmbeşte, tandru. Cine ştie dacă ea însăşi va fi la fel de curajoasă ca Amina când va veni timpul?

— Şi spui că frontul a avansat spre Noul Enawar?, a întrebat ea.

Fata a dat din cap.

— S-ar putea să fi observat că oamenii se uitau la tine cu suspiciune. În ultimele zile, s-a zvonit că elfii zboară deasupra părţii vestice a ţării noastre. Şi tu, ai ajuns aici pe un dragon pe jumătate negru, ca monştrii lor murdari înaripaţi...

Asta era cauza acestei neîncrederii.

— Nu-ţi face griji, sunt unul dintre voi! a exclamat Adhara. Dragonul meu e aşa pentru că a fost creat prin magie. Te asigur că este un animal extrem de blând şi docil.

— Nu am nicio îndoială, dar cei care zboară pe aici cu siguranţă nu sunt prieteni..., i-a şoptit fata.

Cineva a chemat-o din bucătărie.

— Vin! a ţipat. Se spune că sunt soldaţi comandaţi de o femeie, s-a grăbit să încheie ea.

O strălucire s-a aprins în capul lui Adhara. Shyra trebuie să fi trecut deja graniţa cu Saar.

— Unde sunt?, a întrebat ea dintr-o suflare.

— Nu ştiu. Am auzit că zburau spre satul Jarea.

Adhara şi-a scotocit prin geantă şi i-a băgat o monedă de argint în mână.

— Mulţumesc, şi mult noroc!

Apoi a fugit la Jamila.

Kryss a deschis ochii. Cortul era scăldat într-o lumină difuză. Erau deja zorile, şi în acea noapte, de asemenea, nu a reuşit să doarmă. Respira dureros, aşa cum era mereu în ultima vreme. Obosit a apucat clopoţelul de lângă el şi l-a scuturat puternic înainte de a cădea înapoi pe pat. Era imobilizat la pat de furia oarbă, şi respiraţia i se scurta, cu cât îi creştea furia. De ce acum? De ce l-a trădat trupul atât de aproape de ţel?

Moartea nu-l speria. Uitarea, mai degrabă, era cea de care s-a temut, şi asta încă din copilărie.

Primul său contact cu moartea, l-a avut destul de tânăr, când boala i-a luat mama. Şi-a amintit steagurile negre de la fereastră, mirosul camerei unde zăcea trupul său, plin de frumuseţea ei aeriană. Era ea, şi totuşi nu mai era. Şi înaintea acestui cadavru, care nu-l mai putea mângâia, săruta, consola, a simţit un gol incomensurabil în piept.

Tatăl său şi-a găsit curând o femeie nouă, o elfă de care nu reuşise niciodată să se ataşeze şi pe care o considera un uzurpator. Între timp, memoria mamei sale se decolora din ce în ce mai mult. La palat, toţi păreau să o fi uitat deja, prea ocupaţi să laude harul noii regine, şi chiar şi în el imaginile ei s-au stins treptat.

Înainte de a fi prea târziu, el a desenat-o, şi urmărind trăsăturile sale, cu lacrimi în ochi, a înţeles esenţa morţii: o distanţă infinită pe care numai memoria ar putea-o acoperi.

Atunci a luat decizia: dacă nu voia să dispară ca mama sa, dacă voia amintirea nemuritoare, singura permiză de pe acest pământ, trebuia să realizeze fapte mari. A vrut

să-şi vadă numele gravat lângă cele ale eroilor ale căror legende le-a citit, portretul său, imens, să fie lăsat în sala strămoşilor. Şi după moartea lui, toţi îl vor regreta şi-l vor aminti ca fiind cel mai mare dintre toţi regii.

Dar dacă boala ar fi prevalat acum, toate eforturile lui ar fi fost inutile. Eşecul era cel mai puternic antidot la trecerea în posteritate. Să mori în floarea vârstei, da, dar nu până nu-ţi termini misiunea.

Preotul a intrat şi s-a aplecat.

— Domnul meu...

S-a oprit când a văzut faţa palidă şi scobită a regelui, buzele purpurii şi s-a grăbit să scoată o fiolă din buzunar. I-a turnat câteva picături în gură, iar corpul lui Kryss a fost zdruncinat de un sughiţ. Apoi a încremenit, iar faţa şi-a recăpătat culorile.

Preotul a pus nişte ierburi să ardă. Mirosul lor a umplut cortul şi Kryss l-a inspirat profund.

— Stăpâne, trebuie să înfrunţi evidentul: otrava ţi-a atacat corpul.

Ochii lui Kryss au fulgerat. Măcar o dată, preotul nu s-a lăsat impresionat.

— Nu cred că eşti pierdut, dar trebuie să ai grijă. Această iarnă aspră nu e potrivită corpului tău slăbit, nici greutăţilor pe care le înduri pe câmpul de luptă. De ce nu te duci acasă? Sau, cel puţin, de ce nu întrerupi campania până în primăvară, pentru a o relua când clima este mai blândă? Ar fi, de asemenea, o pauză binevenită pentru soldaţii noştri şi aş putea avea grijă de tine...

Kryss a găsit puterea să-l prindă de gât.

— Îmi ceri să capitulez vierme mizerabil? Îmi ceri să fac un armistiţiu? Dar nimic nu poate opri ceea ce fac, mă auzi! Nici oamenii, nici dragonii sau magicienii lor, nici măcar acest corp blestemat! Voi merge până la capăt, şi numai atunci îmi voi acorda luxul de a mă odihni!

Şi l-a îndepărtat furios.

— Viaţa ta e în joc, Domnul meu..., a murmurat preotul din nou.

— Nu îmi pasă. Tot ce mă interesează este realizarea planului meu, şi dacă întârzii să acţionez, în timp ce oamenii sunt încă dezorganizaţi şi împărţiţi, voi pierde avantajul. Îţi cer un singur lucru: să mă pui pe picioare, atâta tot.

Preotul s-a uitat în jos.

— Du-te şi adu-mi-l pe San, ordonă regelui, stând pe patul lui.

Când s-a îmbrăcat, San a venit înaintea lui. A intrat cu pas rapid şi abia şi-a plecat capul ca un semn de salut. Trăsăturile îi erau trase, ochii încercănaţi, şi părea slăbit. Kryss s-a gândit că arătându-i-l pe Ido îl va impulsiona; greşit, aparent, pentru că părea să-l mănânce din interior. La început, promisiunea pe care i-a făcut-o i-a apărut ca o armă extraordinară pentru a valorifica puterea Marvash-ului. Acum s-a dovedit a fi o sabie cu două tăişuri. Era nemulţumit de obsesia pe care i-o citea în ochi şi risca să devină periculos.

— Nu dormeai? l-a întrebat, reprimând cu mare dificultate o criză de tuse.

— Nu dorm pentru că lupt. Pentru tine, a răspuns San tăios.

— Trebuie să te odihneşti, astfel încât organismul tău să poată funcţiona la maximul abilităţilor sale.

— Tocmai tu îmi spui asta, a răspuns San cu un zâmbet batjocoritor. Crezi că nu pot vedea în ce stare eşti?

Kryss şi-a contractat maxilarul.

— Te-am chemat să-ţi spun că încă mai am nevoie de tine şi de Amhal.
— Ştii că sunt la dispoziţia ta.
— Îmi concentrez eforturile pe cucerirea Marelui Pământ.
— Am văzut.
— Dar nu ai pus nici o întrebare.
— Nu m-ai luat cu tine pentru a discuta strategiile tale. Mă supun, punct, pactul a fost clar.
Kryss zâmbeşte cu înverşunare.
— Poate, dar de data asta vreau să explic: am nevoie de Marele Pământ. Noul Enawar are o valoare simbolică enormă pentru inamic, este capitala morală a Lumii Pământene. De aceea mă aştept ca adversarii noştri să-şi concentreze majoritatea forţelor pentru a-l apăra.
— Sunt de acord, a comentat San sec.
— Bătălia va fi lungă şi sângeroasă, iar duşmanii noştri nu vor renunţa la eforturile lor.
— Spui ce e evident.
Kryss şi-a strâns dinţii atât de tare încât au scârţâit, dar din nou, s-a abţinut.
— Vreau ca tu şi Amhal să intraţi în complex, escortaţi de cei mai buni soldaţi ai mei şi de mine. Cunoaşteţi oraşul, s-ar putea să ştiţi să mă îndreptaţi spre un pasaj secret.
San a zâmbit.
— Ne supraestimezi: singuri, nu putem cuceri un oraş.
— Nu asta vă cer.
Kryss a tăcut pentru un moment pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale.
— Odată înăuntru, a spus el, vom ridica un Ashkar. Atunci tu şi Amhal veţi invoca descântecul.
Zâmbetul lui San s-a stins.
— Imaginaţi-vă, a continuat Kryss apropiindu-se de el. Toţi vor fi acolo, în linii, ocupaţi să lupte pentru salvarea lumii lor. Vor fi generali, poate chiar câţiva regi. Şi tot ce trebuie să faci este să spui un cuvânt pentru a-i mătura pe toţi până la ultimul.
San şi-a coborât uşor capul, apoi l-a ridicat şi s-a uitat fix în ochii regelui.
— Am călcat în picioare tot ce aveam mai drag pe lume; i-am trădat pe cei care m-au primit, m-am renegat pe mine şi sângele meu, totul pentru Ido. Ştii foarte bine că nu mă voi opri acum. O să te ascult.
Kryss zâmbeşte, mulţumit.
— Mă bucur că în sfârşit ţi-ai dat seama că poţi avea încredere în mine.
Faţa suveranului se întunecă uşor.
— Dar nu sunt la fel de optimist în privinţa lui Amhal. Îl găsesc absent în ultima vreme. Ce părere ai despre asta?
— Că timpul lui este aproape. Talismanul nu mai funcţionează ca mai înainte, şi e pe cale să cedeze.
— Va ajunge până la sfârşit?
San a ridicat din umeri.
— Trebuie să ne mişcăm repede.
— Dacă totul merge conform planului, odată ce Marele Pământ va fi cucerit, va fi o joacă de copii. Şi apoi tu eşti cel care îl ghidează. Nu mă vei dezamăgi, ştiu asta.
— Este amintirea maestrului meu cea pe care nu o voi dezamăgi, a replicat San brutal.
Şi a ieşit după o uşoară înclinare din cap în semn de la revedere.

28

Alianţe

Theana s-a trezit la prima lumina a zorilor. Mâinile legate la spate o dureau atroce, iar o linie roşie groasă îi marca pielea unde frânghia o tăiase. A încercat să se ridice, dar nu a putut face asta. Dintr-o dată, cineva a apucat-o violent de umăr, iar spatele i s-a lovit de trunchiul unui copac. San, stând în faţa ei, a împins un castron între buzele ei, trăgându-i părul pentru a o forţa să bea. Apa s-a repezit pe gâtul ei şi i se prelingea pe bărbie.

Când a terminat, s-a uitat la răpitorul ei cu ură. Fusese capturată cu o zi înainte, în drum spre Laodamea, unde urma să aibă loc Consiliul.

Ea şi escorta ei au fost atacate în timp ce dormeau. Strigătul balaurilor a sfâşiat cerul, şi apoi flăcările au aprins întunericul. Elfii care patrulau în această zonă năvăliseră peste ei în tăcere ca umbrele. La lumina focului, Theana i-a văzut aruncându-se ca nişte furii peste cei doi soldaţi şi tăindu-le gâtul. Înainte de a putea evoca o vrajă de apărare, a fost lovit de o suliţă. Liderul elfilor a recunoscut în ea Oficianta Supremă şi a decis să-i cruţe viaţa ducându-o înapoi ca prizonieră în tabăra lui Kryss.

Dar acolo s-a întâlnit cu San, care l-a convins să i-o predea lui mai degrabă decât regelui.

Şi acum Theana era acolo, neajutorată. Dacă măcar ar fi avut acces la magie, ar fi avut o şansă, dar sforile care o legau erau îmbibate cu o vrajă care i-a anulat puterile.

— De ce nu mă omori? a şuierat.

— Dacă ţi-aş livra cadavrul fiarelor sălbatice din pădure, cine ar şti? Eşti ca Doubhée: un simbol pentru poporul tău. Ştii ce a făcut Kryss cu corpul ei...

Cu această amintire, Theana a simţit un val de furie invadând-o.

— Te voi conduce la el; va decide soarta ta el însuşi. Dar mai întâi, vreau să-mi ofer luxul de a umili cu mâinile mele ultimul dintre cei mai mari oameni ai acestei lumi.

Theana tremura de furie. Faţa lui San păstra o urmă a copilului care fusese; putea vedea încă în trăsăturile lui, în adâncul ochilor, acel băiat speriat şi încăpăţânat pe care l-a întâlnit cu atâţia ani în urmă şi pe care îl protejase, în ciuda întunericului pe care-l detectase deja în el.

— Cum ai putut să...? i-a şoptit. Doubhée, Learco... Ţi-au salvat viaţa. Fără ei, nici măcar n-ai fi aici. Şi cum rămâne cu poporul tău, pentru care Ido s-a sacrificat?

San s-a uitat la ea.

— Îţi interzic să-i pronunţi numele!

— Îl pronunţ, dimpotrivă. Nici măcar nu meriţi să te gândeşti la el. L-ai trădat, şi în cel mai rău mod.

San şi-a scos sabia şi i-a îndreptat-o spre gât. O picătură de sânge strălucea în vârful lamei.

— Nu ştii nimic! Nu ştii prin ce am trecut în acei ani, ce deşert a fost viaţa mea! Şi mai presus de toate, nu ştii nimic despre Ido, sau ce a însemnat el pentru mine.

Theana nu era impresionată. Ceea ce văzuse pe Ţara Vântului i-a alunhat toată frica: murise deja acolo, în ziua în care nu a fost în stare să asigure salvarea poporului ei.

— Nu prea mult, fără îndoială, dacă ai inima să-l vinzi pe el, şi memoria lui. Şi în schimbul a ce, spune-mi: putere? Glorie?

San a zâmbit cu dispreţ şi şi-a pus sabia în teacă.

— Îmi faci rău. Nu te-ai schimbat, în adâncul sufletului: eşti încă fata proastă care erai atunci. Pentru el fac toate astea! Şi în curând va fi din nou lângă mine.

Theana s-a uitat la el fără să înţeleagă, şi apoi lumina a răsărit treptat în mintea ei.

— Nu poate să-ţi fi promis..., a murmurat ea.

San izbucni cu un râs batjocoritor.

— Magia ta de gunoi nu poate concepe aşa ceva, nu-i aşa? Aceste reguli blestemate pe care ţi le-ai dat, şi pe care le urmezi prosteşte - să nu încalci ordinea naturii, să nu perverteşti legile universului - sunt frâne inutile care înfierează puterea magică. Kryss reuşeşte acolo unde tu nici măcar nu îndrăzneşti să te aventurezi.

— Nu e posibil, San. Morţii nu se mai pot ridica.

— Asta spui tu. Kryss gândeşte diferit.

— Nu este o chestiune de formule interzise. Tiranul însuşi nu a reuşit: morţii pe care i-a evocat pentru a-i înrola în armata sa nu au fost altceva decât umbre lipsite de voinţă. Cu toate acestea, el nu a avut nici o mustrare în utilizarea Magiei Interzise. Şi Yeshol, care şi-a dedicat viaţa Breslei Asasinilor şi visului prostesc de a-l readuce pe Aster la viaţă, a eşuat şi el.

— *L-am văzut*!" a urlat San. Kryss mi l-a arătat, la jumătatea distanţei dintre cele două lumi, şi Ido m-a chemat, m-a recunoscut!

Theana a dat din cap. De data asta ea a zâmbit.

— De asta te-ai condamnat? De asta ne-ai exterminat? San, între această lume şi cea a morţilor, există o barieră pe care nici cea mai puternică magie nu o poate trece. Doar morţii se freacă de morţi. Ce ţi-a arătat Kryss este doar o iluzie: bunicul tău a încercat experimentul pentru a o vedea pe femeia pe care o iubea. S-a dus în abisul care ne separă de viaţa de apoi, dar nu a putut s-o aducă înapoi sau să i se alăture.

San, cu un salt, a apucat-o pe bătrână de gât şi a lovit-o cu capul de copac.

— El *poate!* Mi-a promis asta! Mi-a promis că o să îl am pe Ido aproape de mine!

În jurul lui Theana, totul a devenit negru, şi cu cât mai larg i s-au deschis ochii, cu atât mai înceţoşată a devenit viziunea ei. Când a crezut că s-a terminat, San i-a dat drumul. Stând în faţa ei, el a gâfâit, cu pumnii încleştaţi.

— Nu mă vei forţa să te omor, nu vei reuşi. Kryss te va face să-ţi înghiţi minciunile, a şuierat el printre dinţi.

Şi a plecat de lângă ea ca să se pregătească pentru plecarea ei.

Theana şi-a masat gâtul, încercând să-şi calmeze respiraţia.

— Tu eşti cea care-şi va vedea visul imposibil spulberat, spuse ea încet. Şi apoi vei înţelege inutilitatea a tot ce ai făcut în ultimii ani.

Era prima dată când un Consiliu a avut loc în afara Noului Enawar. Chiar şi în cele mai rele momente de boală, magicienii, conducătorii şi generalii au continuat să se adune în

capitală. Acum că Marele Pământ era sub asediu, părea mai prudent pentru ei să stea în Laodamea.

Printre conducătorii prezenţi s-au numărat regina Calypso, regele Ţării Stâncilor şi Kalth. Era îngrijorare în ochii lor, şi nu doar pentru că Theana nu a ieşit încă în faţă şi nu exista nici o veste de la ea. Toţi ochii erau pe un tânăr războinic elf cu părul ras. Shyra. Lui Adhara i-a fost greu s-o bage înăuntru. Kalth a fost cel care a fost în cele din urmă de acord să participe la întâlnire.

— Măsori riscul la care ne expui, Adhara? Eşti gata să juri pe viaţa ta că putem avea încredere în acest elf? Că ăsta nu e un spion al lui Kryss?

— Am luptat cot la cot în Orva, ea îşi urăşte regele, a spus Adhara.

Şi, în ciuda neîncrederii membrilor Consiliului, Kalth a decis să o creadă.

— Aşa să fie. Avem nevoie de cineva care cunoaşte bine inamicul.

Prima parte a întâlnirii a fost un interogatoriu de lungă durată. Ostilitatea era palpabilă, şi în adâncul ei Adhara a înţeles-o: luni de zile, elfii au căutat să extermine toate rasele care trăiau în Lumea Pământeană, iar acum una dintre ei a cerut să stea printre liderii aceloraşi popoare, pretinzând că le oferă cooperarea sa. Dar Shyra fusese inteligentă.

A început prin a-şi spune pe scurt povestea. Apoi a descris începuturile rezistenţei şi, în cele din urmă, lupta împotriva lui Larshar din Orva.

— Ceea ce înseamnă că oraşul e în mâinile tale?

— Larshar atârnă de zidurile sale, a răspuns Shyra.

— Poţi să-mi explici cum a ajuns Kryss aici dacă nu avea sprijinul poporului său?, a întrebat un general.

— L-a avut când a plecat, dar a trecut mult timp de atunci. De atunci, contactele sale cu patria sa s-au distanţat. Foametea domneşte în Mherar Thar, şi mulţi cred că într-un astfel de caz locul unui rege este aproape de poporul său, şi nu departe de casă, irosind resursele într-un război inutil.

— Vrei să spui că oraşul lui natal nu-l mai urmează?

Shyra a dat din cap.

— Oamenii sunt cu noi. Dacă se întoarce, Kryss nu va fi binevenit.

O tăcere suspectă a căzut asupra Consiliului. Cu toate acestea, Adhara a făcut tot ce a putut. A spus partea din poveste despre ea, explicând că datorită lui Shyra boala a fost depăşită.

— Uite, ştiu că elfii şi oamenii se evită unii pe alţii de secole, a spus Shyra. Şi mai ştiu şi ce diferenţe ne despart, ce conflicte marchează trecutul nostru comun. Credeţi că mi-a fost uşor să am încredere în Adhara? Sau, mai rău, să traverseze portalul şi apoi Saarul să vină aici? Voi fi sinceră: sunt indiferentă la soarta voastră. Nu suntem din aceeaşi rasă şi trăim pe pământuri îndepărtate. Dar astăzi avem un adversar comun. Kryss nu este doar inamicul tuturor popoarelor din Lumea Pământeană, ci şi al elfilor înşişi. A provocat un război fratricid care ne-a pus unul împotriva celuilalt, vecini împotriva vecinilor, sate împotriva satelor. Din cauza lui, fraţii s-au omorât între ei, înţelegeţi ce înseamnă asta? V-am spus povestea mea, dar mulţi alţii, ca mine, i-au pierdut pe cei pe care i-au iubit. În numele acestei comunităţi de durere vă cer să vă uniţi forţele. Vă pot ajuta să-l învingeţi pe Kryss, pot să vă pun soldaţii mei în slujba voastră şi toate cunoştinţelor poporului meu. Şi mă puteţi ajuta să-l înving aici, înainte să se întoarcă la Orva puternic de la cucerirea unei lumi care nu ne mai aparţine de mult timp şi care a devenit a voastră.

A tăcut o clipă.

— Ne vom uni doar în acest scop. Când totul se va termina, toată lumea se va întoarce de unde a venit. Nu am nici o pretenţie cu privire la Erak Maar, sau mai degrabă Lumea Pământeană, la fel ca majoritatea oamenilor mei. Nebunia ne-a făcut să credem în cuvintele lui Kryss. Ceea ce a spus părea nobil, corect şi frumos, şi ne-a făcut să ne simţim importanţi. Mai presus de toate, în vremurile întunecate şi decadente în care trăiam, ne-a dat speranţă. Dar visul s-a transformat într-un coşmar. Nu mai vrem pământul vostru, nu la preţul ăsta. Ne place mirosul de Orva, casele sale din lemn şi oceanul care o scaldă. Mherar Thar nu a fost Ţara Lacrimilor pentru o lungă perioadă de timp, şi nu ne-am simţi ca acasă în altă parte. Pe scurt, cred că ar fi o prostie să nu ne aliem. Împreună, îl putem opri pe Kryss.

O tăcere gânditoare a salutat aceste ultime cuvinte. Calypso a fost prima care a spart-o:

— Cu ceva timp în urmă, din cauza epidemiei, oamenii şi nimfele au devenit duşmani. Ne-au măcelărit pentru sângele nostru, şi am învăţat să ne temem de ei, chiar să îi urâm. Dar o femeie ne-a convins să ne unim forţele din nou, să învingem ura pentru a căuta împreună o soluţie la acest rău care ne ucidea pe toţi. Şi am reuşit, am restabilit pacea între popoarele noastre. De aceea cred că trebuie să lăsăm prejudecăţile deoparte. Dacă Shyra ar fi vrut să ne facă rău, ar fi făcut-o deja.

Regina nimfelor a indicat adunarea.

— În această cameră sunt adunaţi bărbaţii şi femeile care conduc Lumea Pământeană. I-ar fi fost uşor să decapiteze rezistenţa împotriva elfilor dintr-o singură lovitură. Şi totuşi a venit neînarmată şi şi-a deschis inima pentru noi. Sunt convinsă că ne putem baza pe ea. În plus, Lumea Pământeană e în agonie, nu avem prea multe de pierdut...

S-a oprit uşor, apoi a ridicat mâna.

— Am încredere, conchide ea cu hotărâre.

O a doua mână a urmat-o imediat pe a ei. Era a lui Kalth.

— Calypso a vorbit bine, a comentat tânărul rege. Shyra e sinceră, o simt. Şi eu am încredere.

Pentru câteva momente, nicio mână nu părea pregătită să se unească cu primele două. Apoi, timid, au urmat alţii, până când numărul mâinilor întinse a prevalat.

— Consiliul a deliberat: Shyra va lupta alături de noi, a afirmat Kalth.

Apoi s-a uitat la public.

— Trebuie să definim strategia.

Discuţia nu a fost nici foarte lungă, nici foarte plină de viaţă: era acum clar pentru toată lumea că Kryss căuta să cucerească Marele Pământ şi era la fel de evident că Noul Enawar nu ar trebui să cadă în mâinile sale cu orice preţ.

— Este capitala Lumii noastre Pământene, bastionul suprem al civilizaţiei noastre. Şi este, de asemenea, singurul oraş care a rezistat bolii, spune Kalth. Să-l pierdem ar fi ca şi cum ne-am pierde pe noi înşine. Prin urmare, trebuie să ne concentrăm toate forţele militare acolo, fără, desigur, să uităm graniţele sensibile ale Ţării Vântului.

Shyra a dat din cap. Kalth s-a întors apoi spre Adhara.

— În ultimul Consiliu, ne-ai spus că vei avea grijă de Marvash, dar în sfârşit te-ai întors la noi. Cu, sunt de acord, un cadou de mare valoare, a adăugat el cu un zâmbet. Ne poţi spune, totuşi, ce se întâmplă cu misiunea ta?

Adhara ştia că în adunare puţini credeau în această poveste a lui Sheireen. Nihal a rămas pentru toţi Consacratul. Restul erau doar legende, bune doar pentru Oficianta Supremă. Dar

nu conta. Fata era convinsă că are un rol crucial de jucat în această scenă. Aşa că le-a vorbit în linişte despre misiunea pe care şi-a asumat-o pentru a obţine Pumnalul Phenor. Fără să le dezvăluie ce intenţiona să facă cu preţiosul artefact.

— Cred că acest pumnal este arma de care aveam nevoie pentru a-l învinge pe Marvash, arma destinată Sheireenului care sunt.

— Şi acum? a întrebat Kalth.

Adhara şi-a înghiţit saliva.

— Acum am de gând să merg în căutarea lui Amhal şi San şi să fac ceea ce trebuie să fac.

— Singură?, a întrebat Calypso.

— Sunt singura care-i poate învinge.

— Dacă ţi se întâmplă ceva?

— Este destinul meu: Thenaar mă va proteja până când mă voi afla în faţa lui Marvash. Şi apoi, ori îi omor, ori ei sunt cei care mă vor ucide.

Adhara se ura să mintă aşa, dar a trebuit să plece singură, pentru a-l salva pe Amhal. Oricine altcineva ar fi căutat doar să-l elimine.

Întâlnirea a fost suspendată, şi toţi s-au întors încet la camerele lor. În timp ce Adhara părăsea camera, a simţit o mână strângându-i braţul. Lângă ea stătea Shyra, trăsăturile trase.

— Ştii că te confrunţi cu o moarte sigură, nu-i aşa? a spus ea direct. De ce ai minţit?

Adhara a târât-o repede afară. S-au trezit pe meterezele lovite de vântul rece de la începutul serii. Luna era voalată de o manta groasă de nori.

— Am motivele mele pentru a nu dezvălui întregul adevăr, a spus ea, verificând că nimeni nu o poate auzi. Dar le cunoşti şi am crezut că ai înţeles.

Shyra s-a uitat la ea.

— Ţi-am spus deja ce cred, a răspuns ea.

— Exact. Toată lumea gândeşte aşa cum gândeşti tu. Dar eu sunt Sheireen: voi salva această lume, în felul meu.

— Nu sunt aici să te opresc să o faci.

Adhara nu se aştepta la acest răspuns.

— De ce, atunci?, a întrebat ea, nedumerită.

— Pentru că vreau să vin cu tine.

29

Începutul

Asediul a început câteva zile mai târziu, dar Noul Enawar se aştepta la asta. Din ziua în care Amina s-a întors cu trupul lui Doubée şi şi-a ţinut discursul, întregul popor se pregătise doar pentru luptă.

Din vârful zidurilor oraşului, armata inamică putea fi deja văzută, ca o linie neagră din ce în ce mai groasă la orizont. Apăsa asupra oraşului ca o ameninţare inevitabilă, dar nu a mai inspirat aceeaşi teroare pentru locuitorii săi. După ce s-a întâmplat cu Ţara Vântului, după boală şi, mai presus de toate, după întreprinderea Aminei, frica nu a mai părut să-i aibă în stăpânire. S-au apropiat de abis, iar acest lucru i-a eliberat: moartea devenise o prezenţă zilnică pe care în cele din urmă o îmblânziseră.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Cu o noapte înainte, locuitorii oraşului au adormit gândindu-se că Kryss era încă departe, iar a doua zi au fost treziţi de bătaia berbecilor care încercau să forţeze porţile.

Elfii erau sub zidurile lor. Dar în ţinuturile încă libere, oamenii erau gata să-i întâmpine.

Amhal şi-a privit imaginea reflectată în oglindă. Nu a mai făcut acest lucru de o lungă perioadă de timp. Odată cu umanitatea sa, această formă de conştiinţă de sine a dispărut, de asemenea. Să se uite la el însuşi nu avea nici un sens, din moment ce trupul său nu era acum decât un plic gol.

În acea dimineaţă, dimpotrivă, s-a observat cu atenţie. Ca în fiecare dimineaţă, timp de câteva zile, avea inima grea. Insensibilitatea nu venea imediat la trezirea sa; dimpotrivă, în fiecare dimineaţă întârzia mai mult să-i ia în stăpânire sufletul. Noaptea, a târât în urma ei o procesiune nesfârşită de dureri şi pasiuni, şi memoria arzătoare a acestei fete. Amhal a încetat să se mai mintă. Să viseze la Sheireen era atât înfricoşător, cât şi foarte drăguţ. Din gaura neagră a pieptului său au apărut treptat bucăţi de memorie. Moliciunea buzelor sale, senzaţia părului său sub degete, tumultul simţurilor sale când a sărutat-o în acea noapte în Makrat.

O dorea din nou.

O dorea cu disperare.

Oglinda i-a trimis înapoi imaginea unei feţe scobite, cu ochii voalaţi, absenţi. Nu s-a recunoscut. Aceste luni lungi de luptă l-au schimbat iremediabil. În centrul pieptului său gol strălucea medalionul, a cărui lumină pulsa încet la ritmul inimii sale. O inimă care a continuat să sângereze, noapte de noapte, consumată de pasiuni pe care nu le-a putut calma.

A strâns marginile medalionului între degete, şi a simţit că nu se mişca. Se agăţase ferm de piept, tentaculele lui fine plonjându-i în carne.

În scurt timp, va uita din nou, insensibilitatea îl va învălui ca un balsam, şi va putea deveni Marvash din nou pentru o zi. Dar a simţit adesea în mijlocul bătăliei, sau mai rău, după aceea vina oribilă care locuise în el toată copilăria şi până în ziua în care l-a ucis pe

Neor, în acea zi care i-a pecetluit definitiv soarta. Amintirea a ceea ce s-a întâmplat în acea zi în Ţara Vântului se insinua în faldurile indiferenţei sale, săpând tranşee din ce în ce mai adânci, deschizând în el prăpastii de teroare. Încă putea controla în continuare aceste senzaţii, dar pentru cât timp?

Şi, mai chinuitor, o parte din el a început să-şi dorească să o simtă din nou. S-o simtă şi ce însemna ea pentru el. Pentru a începe să trăiască din nou, într-un cuvânt, în ciuda suferinţei pe care acest lucru l-a implicat. Cu toate acestea, San l-a asigurat că în cele din urmă îşi va accepta adevărata natură. Că în timp va învăţa să distrugă şi să ucidă nu numai fără durere, ci şi cu plăcere. Şi atunci de ce cel mai dulce fruct pe care l-a gustat în cei 18 ani de viaţă, insensibilitatea oferită de Kryss, a părut dintr-o dată la fel de amar ca fierea?

Cortul s-a deschis pe San.

— Ofensiva a început. Kryss va pleca în curând în oraş şi va trebui să-l însoţim.

Amhal a dat din cap.

— Mă pregătesc şi voi fi alături de tine.

San a ieşit fără un cuvânt. În acel moment, Amhal a simţit în cele din urmă efectul medalionului cum îl prinde. Sentimentele sale au dispărut, conştiinţa lui de sine a scăzut, pentru a ceda în faţa singurei dorinţe de a se supune. Marvashul din el a preluat din nou controlul şi fostul Amhal s-a retras. A mai rămas doar o amintire vagă, ca un miros dulce în aer.

Adhara.

S-a ridicat vioi şi şi-a luat paloşul. Incertitudinea a dispărut.

A venit timpul să intre în luptă.

Adhara şi-a îmbrăcat hainele obişnuite. Nu s-a obişnuit niciodată cu armura, convinsă că nu face altceva decât să-i încetinească mişcările. A luat o sabie pentru primele etape ale luptei, atunci când va trebui să-şi croiască drum printre duşmani pentru a-l găsi pe Amhal. Dar ceea ce conta cu adevărat era pumnalul. L-a scos uşor din geantă, ca pe o relicvă, şi l-a legat cu grijă de curea.

Peste tot în jurul ei, pământul tremura, aerul vibra de ţipete. Era un miros dulce şi greţos de moarte şi război.

Ea şi Shyra plecaseră noaptea la Noul Enawar, pe spatele lui Jamila. Tovarăşii elfului li se vor alătura mai târziu, împreună cu trupele Lumii Pământene. Odată ce au intrat în oraş, s-au amestecat cu soldaţii şi au aşteptat. Până dimineaţă.

Adhara s-a dus să se alăture Shyrei în cortul ei. Abia a recunoscut-o. Purta armura elfilor: o armură uşoară, cu mâneci largi, două banderole care ajungea la cot şi cizme înalte până la coapsă. Dar în centrul armurii sale era pictată emblema pe care Lumea Pământeană a decis să o poarte în timpul acestui război: un cerc care înconjoară alte opt mai mici, fiecare de o culoare diferită - albastru, negru, gri, maro, alb, azuriu, roşu şi auriu. Culorile celor opt pietre ale Talismanului Puterii. Un coif cu o rază de fulger completa echipamentul său. Îmbrăcată astfel, ea era în acelaşi timp impunătoare, teribilă şi magnifică. O creatură născută pentru luptă.

— Eşti gata? a întrebat.

Adhara a simţit cum îi sare inima din piept.

— Da, a dat din cap.

Kryss a observat câmpul de luptă din vârful unui mic deal din faţa oraşului. Cerul era aprins, frigul muşca. Zăpada nu era departe. Pe un fundal de nori grei, balauri şi dragoni se intersectau, în jeturi mari de flacără. Pe pământ, sute de fiinţe abia mai mari decât furnicile se repezeau una la alta. Privită de sus, scena era incredibil de tăcută şi avea farmecul fascinant al morţii.

«Ei luptă pentru mine, doar pentru mine», şi-a spus regele, cu pieptul copleşit de emoţie.

În acea dimineaţă, el a avut o nouă criză de tuse, şi de data aceasta respiraţia lui s-a blocat pentru o perioadă interminabilă. În ciuda protestelor preotului, el şi-a părăsit cortul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat: era ziua lui, cea care avea să-i facă gloria eternă şi totul trebuia să fie perfect.

Privirea lui a fost atrasă de o mişcare din dreapta lui. Un batalion de oameni precedat de patru dragoni uriaşi i-au interceptat pe ai lui. Soldaţii săi, luaţi prin surprindere, s-au dispersat. Cu zâmbetul pe buze, Kryss i-a privit pe oameni începând un nou atac. Şi-a imaginat ce se întâmplă în capetele acestor biete fiinţe naive: cu siguranţă au crezut că au câştigat un avantaj. În realitate, el a mizat pe această manevră. Voia ca trupele Lumii Pământene să le alunge pe ale sale, ca aceşti proşti să creadă că aveau victoria în mâinile lor. Astfel, ei vor fi mai numeroşi în oraş în momentul începerii celui de-al doilea holocaust purificator. Dar în timp ce primul, pe Pământul Vântului, a fost în esenţă o demonstraţie de putere, acesta ar sigila rezultatul conflictului.

San şi Amhal au venit să stea lângă el. S-a uitat la ei. Amândoi erau testaţi, amândoi roşi de proprii demoni. Dar nici asta nu conta. Tot ce trebuia să facă era să rămână în viaţă până la sfârşitul acestui război. Apoi, el va găsi o modalitate de a scăpa de ei.

— Domnul meu, suntem cu toţii aici, a spus magicianul.

Kryss a zâmbit şi a coborât gluga hainei sale pe faţă. Ceilalţi l-au imitat, un grup de aproximativ treizeci de siluete, acoperite în acest răsărit sângeros.

— Înainte! a ordonat regele.

Şi, ca un singur om, şi-au îndemnat caii şi au atacat oraşul.

Moarte şi sânge, sânge şi moarte. Şi apoi zăpada, care în curând a început să cadă în mici fulgi care s-au topit în noroiul de pe pământ.

Mirosul, mai presus de toate, era insuportabil. Era din nou războiul, cel pe care l-au cântat miturile şi căruia i s-a dedicat Nihal, cel pe care copiii l-au simulat continuu pe străzi în vremuri de pace. Cu toate acestea, nu era nimic eroic sau sacru în aceste strigăte sfâşietoare, în aceste corpuri dezmembrate şi mutilate.

Adhara s-a mişcat ca un automat, copleşită de groază. În ciuda repulsiei sale, corpul său a continuat să-şi îndeplinească datoria. S-a supus ordinului pe care Observatorii l-au întipărit în carnea ei încă de la naşterea sa. Pe câmpul de luptă, ea a devenit o armă forjată pentru luptă, un Sheireen.

Shyra, alături de ea, era o adevărată furie. Condus de un dans mortal, toporul său a descris arcuri neîncetate în aerul îngheţat, alungând zăpada care continua să cadă uşor. Dar, deşi amândoi erau prinse în luptă, nu şi-au uitat scopul: Amhal şi San, până acum invizibili.

— E imposibil să nu fie acolo, Kryss nu poate face nimic fără ei, a gâfâit Shyra.

— Ce vrei să spui?
— Ceva nu e în regulă.

Siluetele cu glugă au ajuns sub ziduri.
— E aici?
San pipăia perete.
— Da, a confirmat, plecând să elibereze pasajul.
Amhal a avansat încet. El era sursa informaţiilor.
— Este un pasaj pe care tinerii recruţi îl folosesc pentru a intra şi a ieşi din oraş după cum doresc. Se furişează acolo seara să-şi găsească iubita şi se întoarc la căderea nopţii, a explicat el în timp ce plănuiau atacul.
Ceva îl ţinea pe loc, o senzaţie ciudată în piept. Şi-a pus mâinile pe piatră, a ezitat.
San l-a împins într-o dispoziţie proastă.
— Nu avem toată ziua, urlă el.
A fost suficient pentru el să forţeze un pic, şi o uşă secretă alunecă în perete, dezvăluind un tunel îngust cufundat în întuneric.
Kryss a chicotit.
— După tine, spuse el.

Shyra a fugit de-a lungul incintei, doborând toţi duşmanii care îi stăteau în cale. Părea invincibilă, ca şi cum ar fi fost animată de un foc mistic care i-a dat putere supraumană. Lui Adhara i-a fost greu s-o urmărească.
— Nu prea am înţeles ce căutăm, a spus ea, când elful s-a oprit în cele din urmă.
— Kryss e încă implicat în luptă. Îi place să fie cu soldaţii săi şi, deşi nu-mi place să recunosc, este un războinic remarcabil. Şi astăzi el nu este acolo, şi eu, de asemenea, nu-i văd pe San şi Amhal, care sunt cei mai curajoşi doi luptători din armata sa. În plus, şi-a lăsat oamenii să fie atacaţi din spate, şi te asigur că o asemenea faptă nu-i e caracteristică. Nu, ascunde ceva: este o capcană, sau cel puţin o diversiune.
Adhara a simţit un fior alergându-i pe coloana vertebrală.
— Crezi că sunt în altă parte?
— Cred că au un plan, un plan pentru a intra. Aminteşte-ţi un singur lucru: Kryss este capabil să distruge toţi locuitorii din teritoriile pe care le deţine într-o singură lovitură ...
— Dar el nu posedă Marele Pământ, obiectat Adhara.
— Pentru moment, i-a şoptit Shyra, oferindu-i o privire elocventă.
Adhara a îngheţat. Nu! Nu ca acolo. Nu putea suporta să vadă oamenii cum dispar din nou ca şi cum nu ar fi existat.
— Să mergem, a spus ea, deschizând calea.

Uşa secretă era întredeschisă. Shyra a împins-o cu un umăr şi a apărut un tunel îngust.
— Ai auzit de pasajul ăla?
Adhara a dat din cap.
— Crezi că au venit pe acolo?, a întrebat ea.

Ştia deja răspunsul.

Shyra s-a strecurat în întuneric, Adhara pe urmele ei. De îndată ce au fost înăuntru, sunetele bătăliei s-au stins. De acum înainte, războiul care avea loc afară nu mai era treaba lor, deoarece nu fusese niciodată treaba lui San, Amhal sau Kryss. De la început, ers o altă bătălie care era jucată între ei.

Shyra a îngheţat brusc şi a luat-o pe Adhara de umeri.

— Separaţi, sunt mai slabi.

Fata părea să nu înţeleagă.

— Marvashii. Nu îţi pot face faţă decât împreună, de aceea sunt doi. Deci, orice s-ar întâmpla cu mine, ai grijă de Amhal. Du-l unde vrei, departe de celălalt Marvash, şi du-te cu el. În regulă?

— Shyra, e misiunea mea, eu sunt cea care a decis vreau să o realizez, şi refuz asta...

— Opreşte-te, o întrerupe elful. Ai făcut o alegere, aceea de a-ţi iubi duşmanul. Nu mai contează câţi oameni trebuie să moară. Tot ce contează e decizia pe care ai luat-o. Eşti doar tu şi cu el, m-ai auzit?

Adhara a dat din cap încet. A simţit în mod clar că totul era pe cale să se termine, şi la fel de clar, că ea nu o va mai vedea pe Shyra din nou.

— Nu muri, a murmurat ea.

— Nici măcar nu mă gândesc la asta, zâmbeşte tânăra elfă cu înverşunare. În orice caz, nu până nu-mi răzbun sora.

Apoi s-a uitat la ea grav.

— Îţi doresc din toată inima succes în schimbarea istoriei.

Şi şi-au reluat cursa.

30

Prevestirea

Intrarea în oraş a trecut aproape neobservată. Oamenii capabili de luptă au fost trimişi pe front; femeile şi copiii au fost adăpostiţi în altă parte.

«Nu contează, vor muri cu toţii în curând», spuse Kryss în timp ce merge pe străzi cu escorta lui. În timp ce traversau pasajul secret, a avut un nou acces de tuse. Trebuia să se mişte repede: nu mai avea mult timp.

«Dar dacă totul merge conform planului de astăzi - şi *totul va merge conform planului* - victoria va fi la îndemână», îşi spuse el cu convingere.

S-au refugiat într-un palat părăsit. Trei soldaţi au rămas afară să blocheze uşa; ceilalţi s-au încuiat într-o cameră de zi mare la parter.

— Va fi bine aici, a spus regele.

Imediat, doi soldaţi au venit în faţă şi au pus o ladă la pământ. Magicianul a deschis-o şi a scos un obelisc metalic mic cu baza triunghiulară.

Kryss exulta în interior.

— Grăbeşte-te! a exclamat.

Obeliscul a fost ridicat în mijlocul camerei. Magicianul a scos un flacon din buzunar, a turnat lichidul pe care îl conţinea pe bază şi a iniţiat ritualul. Regele a urmărit cel mai mic dintre gesturile sale, fascinat, şi, în acelaşi timp, agitat de o nerăbdare care i-a luat respiraţia. I s-a părut că timpul se scurgea cu încetinitorul, că magicianul uitase gesturile şi le efectua cu indolenţă epuizantă. Dintr-o dată, o mână care se odihnea pe umărul lui l-a făcut să tremure. San.

— Ce doreşti? a mormăit.

— Mai întâi, trebuie să vorbim.

Dintr-o dată, ţipete înăbuşite au sunat în spatele uşii.

— La naiba! a înjurat Kryss. Vezi cine e! a ordonat gărzii sale.

— Nu pe tine te caută, a spus San, trăgându-şi sabia. Îl caută pe el, a adăugat el, uitându-se la Amhal, ale cărui mâini, prinse de sabia lui enormă, tremurau uşor.

— Am nevoie de tine aici, a insistat Kryss.

San l-a privit aproape cu dispreţ.

— E Sheireen. Vrei s-o dea în bară?

Kryss şi-a muşcat buzele.

— Fă-o repede, atunci.

Cei doi Marvash au fugit, cu Amhal în frunte. S-a aruncat în holul care ducea la uşă, urmat îndeaproape de San. În timp ce treceau pragul, jumătate-elful a simţit aerul mişcându-se imperceptibil lângă el. S-a aplecat la timp: toporul descrise un cerc mare deasupra capului. A ripostat întorcându-se pe călcâie, împărţind spaţiul din jurul lui cu sabia, dar nu a ajuns decât la goliciune. Când s-a ridicat în poziţia de atac, atacatorul l-a înfruntat: un elf,

îmbrăcat în armură identică cu cea a soldaţilor lui Kryss. Doar simbolul de pe pieptul lui era diferit: era Talismanul Puterii, emblema inamicului.

San se holba la adversarul său. Avea braţe şi picioare puternice, aproape prea mult pentru un elf. Cu toate acestea, proporţiile ei erau într-adevăr cele ale oamenilor din rasa ei, şi a fost chiar ceva graţios în figura ei, aproape feminin.

— Cine eşti tu?, a întrebat el.

Celălalt şi-a scos coiful şi l-a aruncat.

Lui San i-a fost greu s-o recunoască. S-a schimbat incredibil.

— Ia te uită... trădătorul!

— Mai bine, să zicem că mi-am găsit calea. Dacă există un trădător aici, tu eşti acela.

— Foarte bine, a recunoscut San. Dar se pare că şi tu ai ales să-ţi renegi oamenii, la fel ca mine.

— Eu, poporul meu, îl salvez, a răspuns elful.

— Asta vom vedea. Credeam că te ascunzi ca un şobolan cu nişte laşi. N-ai mai făcut nimic de când nu te-ai mai luptat cu mine.

— Şobolanii au luat Orva înapoi.

Faţa lui Shyra emana dispreţ, iar San a recunoscut acum în aspectul ei feroce tânăra preoteasă a lui Sherraar care luptase în rândurile armatei lui Kryss. Întotdeauna a privit-o ca pe un războinic excelent: puternică, hotărâtă, nemiloasă. Dar i-a descoperit imediat slăbiciunea. Deoarece el însuşi nu se putea elibera de amintirea maestrului său, Shyra era bolnavă după sora sa. Şi în plus, Lhyr o pierduse.

— Nu mă interesează poveştile tale cu elfi.

— Da, e adevărat, lupţi doar pentru profitul tău.

Shyra şi-a coborât toporul, zâmbind.

— Văd că interesele noastre converg. Lasă-mă să trec. Nu te caut pe tine.

— Îmi ceri ceva ce nu pot face.

Shyra îşi flutură toporul din nou, cu faţa distorsionată de o ferocitate neobosită.

— Râzi de nenorocitul ăla şi mereu ai râs de el. Lasă-mă să-l omor. Atunci vei face tot ce vrei.

— Nenorocitul ăsta e cheia obţinerii a ceea ce vreau. Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să-l omori, presupunând că poţi.

Elful şi-a învârtit încet arma.

— Vrei să spui că trebuie să-ţi tai capul mai întâi?

San lasă să iasă un pic de râs.

— Asta e ceva ce nu vei putea face niciodată.

— Vom vedea..., a spus Shyra.

Şi s-a aruncat spre el, strigând, cu toporul ridicat să-şi puncteze lovitura. San nu a tresărit. A aşteptat în linişte până în ultimul moment să-l pareze ridicând sabia. La contactul lamelor, au sărit scântei.

Shyra ştia puterea adversarului ei, şi ea ştia că pentru a-l învinge trebuia să-şi folosească toate resursele. Corpul său a început să danseze în aer, ca toporul său. Modul său elegant de luptă, fluid, contrasta cu forţa sălbatică a lui San, care dădea brutal lovitură după lovitură. În timp ce arma lui Shyra era cea a unui estet, o preoteasă pentru care crima nu era niciodată un scop, ci un mijloc, a lui era cea a unui măcelar.

Toporul elfului s-a ciocnit invariabil cu bariera sabiei negre şi, în ciuda eforturilor lui Shyra de a-şi modifica unghiul de atac, San a continuat să pareze fiecare dintre atacurile sale fără să se retragă un pad.

Şi a zâmbit, sigur pe el.

«Ce-i dă această încredere?», s-a întrebat Shyra.

Un ultim schimb, şi apoi s-au despărţit. Shyra gâfâia, în timp ce respiraţia lui San era constantă.

— Te cunosc bine, ai crescut sub comanda mea, i-a spus el. Poate că impresionezi soldaţii obişnuiţi, sau gunoaiele care s-au alăturat micii tale rebeliuni, dar eu lupt de mai mult timp decât tine. Acum e rândul meu să mă joc.

A intrat imediat în atac. În primul rând, o lovitură puternică de sus în jos. Shyra a reuşit s-o pareze şi a lovit imediat sabia inamică pentru a deschide un pasaj. A încercat să-l exploateze cu o lovitură largă, dar San imediat şi-a închis garda, împingându-i înapoi toporul. În acelaşi gest, s-a întors împotriva sa şi a îndreptat spre flancul ei. Shyra s-a răsucit brusc, dar sabia neagră a tras încă o dungă lungă şi roşie chiar sub armura sa. O rană superficială, din fericire.

— Să nu crezi că mi-a scăpat: doar că îmi place să mă joc, chicoteşte San.

Şi-a trecut mâna cu mănuşi peste lama neagră, şi-a dus degetele la buze şi i-a gustat sângele cu aviditate.

Shyra a sărit înainte şi erau din nou topor împotriva sabiei. De data aceasta, elful a încercat să-şi mărească viteza de atac, şi cu o fentă, a reuşit să-l dezechilibreze pe San. Rapidă ca fulgerul, a ţintit spre burta lui; San s-a răsucit, dar lama i-a tăiat coapsa.

Marvash îşi duse mâna la rană cu o grimasă de durere.

— De data asta, chiar începi să mă enervezi, a şuierat.

Lupta a fost reluată, mai violentă. Shyra a fost rănită din nou, la braţ şi apoi la picior. Erau doar zgârieturi, dar au dat măsura prăpastiei care a separat-o de adversar.

«El este un Marvash, iar eu sunt doar o mică preoteasă», s-a gândit ea cu disperare. A scuturat capul pentru a alunga acel gând, a strâns arma mai greu şi s-a învârtit, despicând aerul din faţa ei. O nouă linie roşie a apărut pe coapsa lui San.

«El poate fi un Marvash, dar este singur, complicele său se luptă cu Adhara. Şi, în orice caz, ura mea îmi va da victoria.»

Imaginea surorii ei aşa cum era înainte ca Kryss să intre în viaţa lor i-a apărut în faţa ochilor. Era forţa de care avea nevoie, singura cu care putea spera să învingă un duşman atât de superior ei.

A urmat o luptă lungă, în mijlocul scânteilor care au apărut în contact cu cele două lame. Dar San a rămas un zid impenetrabil, o barieră ridicată între ea şi răzbunarea ei.

Atunci l-a văzut. Stând în spatele uşii, nemişcat în strălucirea frumuseţii lui, la fel de strălucitor ca în ziua blestemată când a decis să se bazeze pe puterea cuvintelor lui. Kryss.

Tânărul rege s-a uitat la ea, a recunoscut-o, dar nu părea surprins sau speriat. În ochii lui splendizi nu era altceva decât supărare.

Shyra a ţipat cu toată forţa plămânilor, întărită de furie. Strângându-şi toporul, a lovit adversarul cu o violenţă teribilă, o lovitură atât de previzibil că nu a avut nici o şansă de a-şi atinge ţinta, dar cel puţin l-a făcut să se clatine. Pentru o clipă, drumul era liber, nu mai era nici un obstacol între ea şi rege. Doar câţiva soldaţi în spatele lui, dar dacă ea ar fi fost

suficient de rapidă – şi virulenţa urii ei i-ar fi dat aripi la picioare – niciunul dintre ei nu ar fi avut timp să intervină.

«După asta, s-ar putea să mă omoare. În sfârşit te voi găsi, Lhyr, cu capul ucigaşului tău în mâinile mele.»

A strâns toporul, a sărit în aer, iar oroarea bruscă care i-a umplut ochii lui Kryss era extrem de dulce.

O lamă i-a întrerupt saltul la mijlocul drumului. Dacă nu a simţit sabia tăindu-i carnea, a simţit-o alunecând din corpul ei, luând cu ea ultima ei putere. O sabie de cristal negru, sabia lui Sheireen.

«Shevraar, de ce mă trădezi?» s-a gândit ea cu disperare şi uimire, în acelaşi timp, căzând la pământ.

S-a prosternat la picioarele lui Kryss, cu degetele încleştate pe podeaua de marmură. În câmpul său vizual, erau doar cizmele inamicului său.

A durut teribil, dar chiar mai mult decât rănirea, înfrângerea era cea care a ars-o. Şi gândul de a nu-şi putea răzbuna sora.

Kryss a întors-o brusc cu piciorul, şi s-a uitat la ea gâfâind, căutând aer. Expresia lui era dispreţuitoare. Shyra a închis ochii.

— Ce faci aici? Credeam că Larshar a rezolvat treburile de mult timp.

În jurul lui Shyra, totul a devenit neclar, în timp ce o răceală mortală s-a răspândit de la degete la tot corpul. «De ce trebuie să se termine aşa?» s-a gândit ea, cu furie infinită.

Kryss s-a aplecat peste ea, i-a apucat obrajii între degete şi a strâns.

— Ce faci aici?

Dintr-o dată, o viziune s-a suprapus peste faţa plină de ură a regelui. Ultimul cadou al lui Shevraar. Shyra a zâmbit.

— Nu va mai rămâne nimic din ceea ce ai construit, a murmurat ea, privindu-l drept în ochi. Ai obosit degeaba, pentru că în curând tot ce ai avut, sau ai crezut că ai, va dispărea.

— Ce ştii tu despre asta? a replicat Kryss cu o grimasă.

— O văd clar, aşa cum te văd acum, a răspuns preoteasa, fără să se oprească din zâmbit. Nimeni nu-şi va aminti de tine, Kryss, nimeni.

Regele i-a strâns obrajii mai tare. Apoi, cu un gest rapid, şi-a scos pumnalul.

— Taci! a ţipat, înfigându-i lama în piept.

Dar chiar şi atunci, Shyra a continuat să zâmbească; şi cu acel zâmbet şi-a luat rămas bun de la Lumea Pământeană.

Kryss, cu ochii plini de furie, a continuat să se uite la ea.

— Nimic nu mă poate opri, a scuipat-o în faţă.

Apoi s-a ridicat şi s-a întors spre San.

— Eşti gata?

Adhara a avansat încet spre sala mare a clădirii impunătoare. Nu-şi amintea acest palat, nu fusese niciodată acolo. Poate că a fost pur şi simplu casa unui lord bogat, plecat.

«În această cameră îl voi salva pe Amhal, sau voi muri încercând.»

Peretele din spate era străpuns de şase arcade, aranjate pe două rânduri. Cea de-a doua se deschidea spre o galerie, accesată de o scară largă, ascunsă în spatele celor trei arcade inferioare. Peste tot, stuc bogat, ornamente din aur masiv, un spectacol de opulenţă care

sfida starea actuală a Lumii Pământene. Era un lux care vorbea de o altă eră, de un alt loc. Multe fresce acopereau pereţii. Corpuri musculoase, îngheţate în poziţii plastice, eroi în luptă. În centru, Adhara a văzut-o pe Nihal. Legenda ei era cea pe care o spuneau aceşti pereţi. Istoria era pe cale să se repete, aşa a fost timp de milenii. Un nou Marvash şi un nou Sheireen.

«Voi rupe acest ciclu», şi-a promis Adhara.

Ea a strâns garda sabiei ei, cu mâna metalică, rece, sub cea de carne, umedă, tremurând.

Un sunet de paşi pe marmură.

Departe, mai întâi, apoi din ce în ce mai aproape; exagerat de ecou.

Era o umbră neagră. A traversat un colţ al galeriei şi s-a năpustit pe scări.

Adharei îi bătea inima. Nu l-a mai văzut din ziua în care a murit Adrass. Între timp s-au întâmplat multe şi ea nu mai era aceeaşi. Când a luptat împotriva lui în Ţinuturile Necunoscute, era încă o tânără îngrijorată, care tocmai îşi luase rămas bun de la tatăl ei. Acum era femeie.

L-a observat, înfăşurat în faldurile mantiei sale, care a dezvăluit şi ascuns la rândul său trupul său slab şi torturat.

S-a oprit în mijlocul camerei într-o poziţie de apărare. S-a schimbat? Exista vreun semn în el că nu era prea târziu, că ea nu a venit tot acest drum degeaba?

Cu stomacul strâns de emoţie, Adhara i-a studiat faţa, tot mai emaciată, mâinile nervoase, privirea stinsă. Nu trăda nici o expresie.

Medalionul era invizibil; Probabil l-a ascuns sub armura de piele.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, a spus ea, cu vocea tremurând. Predă-te. Ştiu cum să-ţi smulg medalionul şi să te fac să devii cine erai.

Amhal se uita la ea cu ochii goliţi de expresie.

— Eu sunt Marvash, tu eşti Sheireen. Între mine şi tine, nu poate fi decât război.

Adhara şi-a înghiţit saliva.

— Între mine şi tine, mai era ceva, multe alte lucruri, şi ştiu că-ţi aminteşti asta.

Tânărul a rămas nemişcat şi tăcut. Dar o strălucire furtunoasă i-a trecut prin ochi, ca un fulger de conştiinţă.

— Predă-te şi lasă-mă să te salvez, a insistat Adhara, coborându-şi sabia.

Amhal era la fel de rapid ca fulgerul. A atacat-o cu o fantă, la care Adhara a ripostat imediat cu o paradă.

— Ceea ce sunt astăzi este ceea ce am visat mereu să fiu. O fiinţă lipsită de emoţii, sentimente, surdă la durere şi bucurie: o armă, doar o armă, murmură Amhal.

În timp ce lupta, Adhara a simţit mângâierea respiraţiei lui pe gât. Erau intolerabil de apropiaţi.

— Nu vreau să fiu salvat, a adăugat tânărul.

Adhara a închis ochii şi a tras din ea puterea de care avea nevoie. I-a redeschis, s-a îndepărtat de el sărind înapoi şi şi-a ajustat strânsoarea de sabie.

— În acest caz, nu-mi dai de ales, spuse ea cu durere.

31

Recompensa lui San

San stătea nemişcat în faţa lui Kryss.

Regele gâfâia, dar era imposibil de ştiut dacă era din cauza furiei sau a bolii care revenea.

— Te-am întrebat dacă eşti pregătit, a şuierat el.

— Nu voi face nimic din ce-mi ceri să fac.

A vorbit cu un calm extrem, calmul condamnatului la moarte conştient de faptul că a trecut linia.

Pupilele lui Kryss s-au dilatat de furie.

— Ce ai spus?

— Te urmăresc ca pe un câine credincios de ani de zile, supunându-mă celor mai mici ordine ale tale. Şi tot ce am în schimbul negării mele de sine este o umbră.

— Ştii pactul nostru, a replicat regele, ochii înghiţiţi de sânge. Ia-l pe Amhal şi fă ce am comandat!

— Îl vreau pe Ido, aici şi acum! a strigat San, lângă el.

Kryss şi-a contractat maxilarul. Îi era greu să contine.

— O să-l primeşti mâine. Evocă această nenorocită de vrajă, şi îl voi face să apară în faţa ochilor tăi.

— Nu vreau o umbră. Vreau să fie în carne şi oase, vreau ceea ce mi-ai promis.

— Repet că îl vei avea imediat ce îţi vei îndeplini misiunea. Trebuie să mai rămână doar elfi în lume, m-ai auzit? Doar atunci când oamenii, nimfele şi piticii au fost exterminaţi, Ido va fi liber.

— Şi se va întoarce pe acest pământ exact cum a fost odată? a insistat San din nou.

Deşi se prefăcea că nu dă greutate cuvintelor sale, Theana i-a insuflat o îndoială sâcâitoare în minte. Dacă Kryss l-a minţit tot timpul? Ce se întâmplă dacă nu exista într-adevăr nici o modalitate de a trece linia dintre viaţă şi moarte? Poate că regele elfilor pur şi simplu intenţiona să scape de el odată ce Lumea Pământeană era distrusă, fără să-şi ţină promisiunea.

— Desigur. Ţi-am dat cuvântul meu.

— Nu mă minţi.

Kryss a avut un gest de nerăbdare.

— Te-am minţit vreodată?

San s-a uitat la el în tăcere.

— Îl vreau pe Ido acum, a şuierat. Nu mai am încredere în tine, elf nenorocit. Am văzut cu ochii mei setea de putere care te arde, şi cred că depăşeşte cu mult simţul onoarei şi cuvântul dat. De aceea îţi ofer o înţelegere corectă. Până acum, m-am dedicat în întregime slujirii tale. Trebuie să-mi întorci favoarea: dacă nu mi-l dai pe Ido, aici, chiar acum, nu voi evoca magia de care ai nevoie pentru a anihila oamenii de pe Marele Pământ.

— Nu poţi să îmi ceri asta, a protestat Kryss, cu fruntea scăldată de sudoare.

— Atunci nu te mai baza pe mine, ameninţă San ridicând vocea.

Kryss tremura. Nenorocitul ăsta i-a pus spatele la zid, nu avea de ales. Pierderea lui în timpul bătăliei finale ar fi făcut ca toate eforturile sale să fie în zadar.

— Foarte bine, a cedat, întorcându-se spre Tyrash. Fă ce trebuie să faci.

— Stăpâne, am încercat deja să-ţi explic că...

— Fă ce trebuie să faci!

— Nu există nici o garanţie că...

Regele l-a apucat de gât şi i-a îndreptat sabia spre jugulară.

— Ţi-ai făcut treaba aici, nu mai am nevoie de tine. Dacă nu mă asculţi, te omor.

— Domnul meu... N-am încercat niciodată... E doar teorie... Aş putea muri...

— Dacă nu o faci, cu siguranţă vei muri, răcnrşte Kryss.

L-a eliberat pe magician, care s-a prăbuşit la pământ. Tyrash s-a ridicat, îngrozit. San nu şi-a putut lua ochii de la el.

«L-ai auzit? Acest lucru nu este posibil, ceea ce Kryss a promis nu este posibil. Exact cum a spus vrăjitoarea aia bătrână. Breasla s-a înşelat, Sennar s-a înşelat, toţi s-au înşelat: nu ne întoarcem de la moarte», a spus o voce interioară perfidă.

Magicianul i-a adresat regelui o ultimă rugăciune tăcută, dar nu era nici măcar o umbră de milă în ochii săi de gheaţă. Cu un oftat, Tyrash a deschis mica pungă care conţinea pământul din mormântul lui Ido şi a turnat-o pe pământul din jurul lui. Tot ce a mai rămas din pitic în această lume era acolo, în acel praf care acum desena un cerc în jurul bătrânului. San nu şi-a putut reţine lacrimile. Şi-a plecat capul pentru a-şi ascunde suferinţa în ochii acelor oameni care nu o puteau înţelege.

Tyrash s-a apropiat de el. A scos din curea un mic cuţitaş similar cu cele pe care toţi magicienii elfi le purtau la ei şi i-a luat mâna dreaptă. A făcut o mică incizie şi a colectat sângele într-o cană de aur.

Apoi s-a întors în interiorul cercului, cu privirea unui om condamnat. S-a aplecat, a pus cana în faţa lui şi s-a tăiat la mână. Apoi şi-a amestecat sângele cu cel al lui San pronunţând o incantaţie.

Cu cana strânsă între degete, a ezitat.

— Amintiţi-vă de familia mea din Orva; mi-ai promis pământ, dă-i-l, a spus el.

Regele a dat din cap într-un gest iritat.

Magicianul a închis ochii şi a început să recite descântecul, mai întâi încet, apoi tot mai puternic şi mai puternic. O Formulă Interzisă, San a recunoscut ritmul. Fără a se întrerupe, Tyrash a turnat sânge în centrul cercului, şi o lumină neagră a ţâşnit.

San şi-a ţinut respiraţia. Momentul pe care l-a aşteptat atât de mult a sosit. După atât de multă aşteptare, atât de multă rătăcire, totul avea în sfârşit sens. Doar sunetul cuvintelor lui Tyrash a rezonat în capul lui, faţa lui din ce în ce mai inspirată, din ce în ce mai puţin prezentă în sine. Lumina neagră creştea, învăluindu-i corpul cu flăcări înalte şi întunecate. A început să urle, dar era acum la fel de posedat de puterea magiei pe care a evocat-o, şi strigătele sale au dat frazelor de descântec accente guturale şi inumane, accente de moarte.

— Ido! urla San în speranţa că afecţiunea lui va ilumina calea care i-ar aduce maestrul din întuneric înapoi la el.

În mijlocul flăcărilor negre care au devorat carnea lui Tyrash, a apărut treptat o formă, care a înlocuit figura lungă a magicianului, mistuită de acest foc de nestins. Picioare îndesate, un trunchi musculos, păr lung. San şi-a simţit inima explodându-i în piept.

— Ido! a strigat cu voce gâtuită, cu mâinile întinse spre vechiul său maestru. Te rog să mă ierţi! Dar acum sunt aici cu tine! Ai văzut asta? Am pus totul la loc! A trebuit să-mi vând sufletul ca să ajung aici, dar te-am adus înapoi!, a spus el între lacrimi.

Ido i-a zâmbit, cu un zâmbet trist şi obosit. Buzele lui s-au mişcat, dar nu a ieşit niciun sunet de pe ele. Cu toate acestea, San a înţeles.

«De ce...?»

Dintr-o dată, flăcările negre s-au ridicat, trosnit până la tavan ca şi cum ar fi vrut să consume totul, şi o grimasă de durere a denaturat faţa lui Ido. Într-o clipă s-a transformat în a lui Tyrash, de asemenea devastat de suferinţă. Cele două siluete s-au suprapus, membrele uneia amestecându-se în cele ale celeilalte într-un hibrid monstruos, care s-a contorsionat în mijlocul flăcării, gemând.

— Nu, nu! San a ţipat.

Foarte curând, nu a mai rămas nimic uman în grămada de carne care flutura în faţa lui. Focul a fost stins, şi tot ce a rămas era această fiinţă deformată, care se zbătea, rostind strigăte care îngheţau sufletul.

Soldaţii au ţipat, Kryss a rămas paralizat. San a căzut în genunchi, cu privirea fixată pe creatura josnică. Mai era ceva din Ido acolo? Şi-a condamnat maestrul la o soartă atât de atroce?

Copleşit de groază, şi-a luat sabia şi, răspunzând rugăminţii mute a monstrului, s-a aruncat asupra lui, strigând. Şi-a băgat lama în membrele sale deformate iar şi iar. Sângele negru şi putred a început să roadă cristalul, dar San nu s-a oprit. El a lovit în timp ce gemea, în timp ce o voce continua să repete eşecul său.

Şi-a coborât arma doar când şi-a dat seama că creatura nu se mai mişca. S-a uitat la ea o clipă, nemişcat, gâfâind, disperat. S-a terminat.

Apoi privirea lui s-a întors spre Kryss. Era vina lui. E numai vina lui. L-a înşelat, l-a folosit. Promiţându-i imposibilul.

Regele era nemişcat ca o statuie. De la înălţimea frumuseţii sale perfecte, s-a uitat la el cu o compasiune simulată, pentru a-i arăta cât de nefericit era.

San s-a aruncat spre el, răcnind.

— Luaţi-l! a ordonat regelui.

O mulţime de mâini l-au înconjurat, l-au controlat, l-au aruncat la pământ. San a încercat să se elibereze, şi ar fi făcut-o dacă cineva nu i-ar fi trecut ceva în jurul gâtului, ceva care a aruncat întreaga cameră într-o lumină roşie.

Kryss s-a uitat la jumătate-elful din genunchi în faţa lui, cu capul plecat. La gât atârna un medalion negru, de formă alungită, împodobit cu o piatră roşie cu străluciri sinistre.

— Poate credeai că nu am un plan de rezervă?, a spus el, înclinându-se spre el cu un râs îngâmfat. Desigur, aş fi preferat ca descântecul să funcţioneze, şi în afară de asta, am vrut să încerc. Dacă l-ai fi avut pe Ido al tău, m-ai fi ascultat până la capăt fără să te plângu. Din păcate, am fost forţat să te vrăjesc.

A atins medalionul cu vârful degetelor.

— Ştiu, nu te voi ţine sub controlul meu prea mult timp. Eşti un temperament care nu se îndoaie uşor, nu ca acea Lhyr, nici ca Amhal. Maxim o săptămână, după ce mi-au spus magicienii mei. Dar mă voi asigura că e de ajuns. Şi apoi, dacă nu am avea timp să-i exterminăm pe toţi, măcar mi-ar lăsa plăcerea de a trece supravieţuitorii prin sabia mea.

Se ghemuieşte la înălţimea lui.

— Să ştii că e nevoie de o voinţă de fier ca să reuşeşti, iar a mea a fost mai puternică decât a ta. Marvashii înşişi nu mă pot opri.

Un zâmbet de triumf a apărut pe buzele lui.

— Şi acum, ridică-te! a exclamat, ridicându-se. Găseşte-mi partenerul tău blestemat şi ştergeţi-i imediat pe toţi locuitorii acestui pământ!

Regele a mers încet spre obeliscul unde destinul său glorios urma să fie împlinit. A mângâiat uşor suprafaţa metalică, aşteptând să audă cizmele lui San răsunând pe pământ spre ieşire. Fără niciun rezultat.

— M-ai auzit sau nu? a ţipat când s-a întors.

San era încă la pământ cu capul în jos.

Capturat de o presimţire obscură, Kryss s-a întors spre el. Abia când era aproape, San a ridicat capul. Ochii lui erau roşii, ca întotdeauna în primele momente când medalionul a pus stăpânire pe cineva. Dar faţa lui nu era cea a cuiva care a abdicat la voinţa lui: era distorsionata de un zâmbet crud şi disperat.

— Ai avea nevoie de... mult mai mult... decât atât... pentru a stăpâni... mânia mea..., a scandat el dureros, cu mâna încleştată pe garda sabiei sale.

Kryss era paralizat de surpriză şi frică. Nu era posibil. Era absolut imposibil pentru oricine să reziste la o astfel de descântec puternic!

San i-a dat imediat dovada contrară. El a ridicat încet mâna la medalion, ca şi cum ar fi costul unui efort imens, şi, cu un gest, l-a smuls din inima lui.

— Atacaţi-l, atacaţi-l! a strigat Kryss, isteric.

Soldaţii săi, împietriţi de teroarea oarbă, nu au reacţionat imediat.

San era foarte rapid. A sărit în picioare, cu sabia pe jumătate roasă în mână, şi s-a aruncat asupra regelui elfilor. Un paznic a intervenit în ultima secundă, dar i-a tăiat capul dintr-o lovitură. Un alt elf avansat, apoi altul, şi altul. San i-a eliminat unul câte unul, râzând ca un dement.

— Nu te aştepta să scapi! vocifera, pentru Kryss. Capul tău va fi ultimul pe care mi-l voi permite!

32

Adhara şi Amhal

Modul de lupta al lui Amhal s-a schimbat dramatic de la ultima lor ciocnire. Nu era o nouă siguranţă în mişcările sale. Cine ştie câţi oameni a străpuns sabia lui de atunci?

S-a aruncat imediat asupra ei, sabia lui s-a întins într-o fantă precisă şi criminală. Adhara a plecat la timp, dar a schimbat rapid traiectoria loviturii sale. Consternată, s-a refugiat în spatele unei bariere magice, pe care Amhal a încercat de mai multe ori să o rupă înainte de a renunţa.

Acum, în faţa ei, el o studia, cu paloşul lui uriaş în poziţia de pază, respiraţia liniştită. Acest schimb violent de lovituri nu părea să-l fi obosit. Muşchii lui Adhara, pe de altă parte, erau dureroşi. Ştia de ce. Ea calibrase fiecare lovitură, şi-a reţinut forţa. Amhal lovea pentru a o ucide, ea lovea pentru a-l dezarma.

«Nu pot evita să-l rănesc», a gândit ea, strângându-şi degetele metalice mai tare pe garda ei.

S-a uitat la mâinile negre ale lui Amhal, ţinându-şi sabia. Erau zdruncinate de un uşor tremur, iar ţesătura mănuşii stângi plutea la nivelul ultimelor două degete.

«El este încă acolo, în spatele acestei măşti, acest tremur este o dovadă a acestui lucru», şi-a spus Adhara.

Ea a scos un strigăt şi a sărit înainte, ţintind exact mâinile lui. Amhal, i-a parat lovitura fără dificultate, şi-a răsucit sabia enormă şi a atins-o cu o fantă largă.

Adhara a simţit că oţelul i-a muşcat umărul şi a reuşit să se retragă înainte ca lama să se adâncească. Un râuleţ sângeros a urmat calea armei adversarului său. S-a întors la distanţa sigură încleştându-şi dinţii.

— În ultimele luni, tot ce am făcut a fost să lupt. Chiar crezi că te poţi opune, goliciunii pe care o am în inimă? De aceea puterea mea e mai mare decât a ta: nu mi-e frică să ucid, vreau să ucid.

Imediat, Amhal a mormăit o formulă şi arma lui a strălucit cu reflexii negre. A fluturat-o în faţă şi s-a repezit din nou la Adhara. După câteva secunde de panică, memoria i-a venit în ajutor. Şi-a desprins mâna metalică de gardă, a interpus-o între ea şi Amhal şi a blocat lama adversă. Fulgere negre au explodat peste tot în jurul lor, în timp ce o lumină purpurie sclipea de la degetele ei. Supunându-se ordinului său tăcut, ea a absorbit fulgerele lui Amhal şi lama lui s-a stins. Adhara s-a clătinat şi s-a îndepărtat ţinându-şi încheietura mâinii. Puterea Formulei Interzise pe care tocmai o neutralizase avea ecou în tot braţul ei, şi tremura de durere. Când s-a uitat în sus, a surprins o strălucire de dezamăgire la Amhal.

— Poate că ţi-ai petrecut tot timpul omorând, dar şi eu m-am antrenat, spuse ea cu un zâmbet trist.

A ridicat din nou mâna şi a închis ochii. Fulgerele negre pe care le absorbise au ieşit din degete, amestecate cu flăcări purpurii intense. Lumina a luat forma unei lame, a unei lame forjate în magie şi energie.

Ochii lui Amhal s-au luminat pentru o clipă, iar Adhara a văzut verdele pur şi clar care a captivat-o de la prima lor întâlnire.

Şi-a încrucişat noua lamă şi sabia pe care o ţinea în mâna dreaptă în faţa pieptului.

— Ne putem opri oricând vrei, nu trebuie să luptăm.

Amhal i-a muşcat buzele nervos. În sfârşit o reacţie umană. Adhara şi-a reluat speranţa. Că totul se poate opri aici, că a fost suficient acest duel scurt pentru a pune capăt acestei lupte fără sens.

— Sunt doar o sabie, arma cu care Freithar distruge această lume pentru a reaminti altor zei de existenţa lui.

Auzindu-l pronunţându-se acest nume interzis, Adhara era plină de un fior de groază.

— Aceasta este ceea ce am fost conduşi să credem: că facem parte dintr-un plan mai mare decât noi înşine, că nu avem de ales, dar nu este aşa!

— Ce naivă eşti, a răspuns el cu calm olimpian.

— Naivul eşti tu, care ai crezut că mă poţi şterge cu un simplu medalion. Care a crezut că era suficient să renunţe la a fi om pentru a deveni un Marvash. Dar tu nu eşti Marvash, şi nu vei fi niciodată: poţi deveni Amhal din nou, trebuie doar să vrei! a plâns ea.

S-a aruncat spre el, i-a blocat lama sabiei între ale ei şi a încercat să o rupă strângând cu toată puterea ei. Faţa lui Amhal aproape că a atins-o pe a lui. Privirea lui era voalată, dar pupilele sale tremurau într-un efort suprem de a părea absent, în încercarea disperată de a înăbuşi ceea ce fusese şi încă era. Adhara a insistat, cu mâna ei de metal agitată de tremur, încleştată pe gardă, muşchii întinşi ca frânghiile, inflamaţi de efort. Apoi Amhal a scos un urlet furios. Şi-a eliberat sabia împingând-o în jos, pentru a forţa menghina creată de Adhara. A lui Sheireen a căzut la pământ, şi tot ce a rămas era lama luminoasă. Un cuvânt, unic, dar terifiant, a rezonat în cameră, şi un glob de argint de lumină a explodat din palma lui Amhal. Adhara abia l-a evitat, sărind înapoi. Descântecul a săpat o prăpastie în peretele din spatele ei, şi Adhara a fugit să se ascundă în spatele unei coloane.

— Pleacă de acolo! tună Amhal.

Din nou un glob de argint, din nou pietre şi ornamente care au zburat în bucăţi, spulberate de puterea atacului.

«E bine dacă e supărat, e un semn bun, înseamnă că puterea talismanului scade», s-a gândit Adhara, ameţită de impactul detunăturii.

Următoarea lovitură a rupt coloana, forţând-o să iasă la vedere. O piruetă, şi şi-a recuperat sabia. Cu lama ei de lumină, ea a dezintegrat ultimul glob pe care Amhal l-a aruncat spre ea şi a atacat din nou. De data asta, nu s-a reţinut. A lovit simultan la dreapta şi la stânga, căutând prin toate mijloacele să-şi dezarmeze adversarul. Dintr-o dată, oţelul lamei sale s-a întâlnit cu metalul uşor al armurii. Lama a tăiat curelele de piele care au alunecat, dezvăluind pielea goală a lui Amhal. Adhara nu s-a oprit. Şi-a dus la capăt mişcarea, observând cu plăcere muşchii lui Amhal care se contractau de durere, rana care s-a deschis încet, sângele translucid care i-a udat lama. Şi dorinţa de moarte şi anihilare i-a umplut tâmplele. Această dorinţă a oprit-o.

«Nu», s-a gândit ea. «Nu!»

Amhal s-a scufundat sub lovitură, cu o mână pe burtă; Adhara s-a întors spre el.

«Ce am făcut?», îşi spuse ea cu groază în timp ce încerca să evalueze gravitatea rănii.

— Amhal, Amhal! a ţipat.

Tânărul a ridicat capul, cu un zâmbet feroce pe faţă. Înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, el a lovit-o, şi Adhara a văzut moartea venind. A fost nevoie de doar o secundă de milă pentru a pierde.

«Această poveste nu se putea încheia altfel», a spus o voce în timp ce privea sabia avansând spre inima ei cu încetinitorul. «Este scris în soarta Lumii Pământene că unul dintre voi trebuie să moară, şi acela eşti tu.»

Poate că durerea a făcut lovitura imprecisă, dar sabia lui Amhal nu şi-a atins ţinta. S-a înfipt doar în mâna de metal, pe care i-a smuls-o din braţ. Lama de lumină s-a stins, în timp ce bucata de metal cădea zăngănind în celălalt capăt al camerei. Adhara s-a îndepărtat, cu ciotul apăsat pe piept.

— Cât de naivă eşti, a repetat Amhal.

Dar de data asta, vocea lui vibra de furie şi disperare.

— Crezi că mă poţi învinge cu mila ta ? Nu aşa se sfârşeşte povestea, a adăugat el, îndoindu-se, cu mâna încleştată pe stomac.

— Amhal, a şoptit Adhara în timp ce mergea spre el.

— Linişte! a strigat, cu faţa distorsionată de furie. Nu-mi pasă de compasiunea ta!

Adhara a încercat din nou să vadă rana pe care i-a provocat-o, dar el a acoperit-o cu braţul. În orice caz, nu a pierdut mult sânge, ceea ce a însemnat, probabil, că nu era atât de gravă.

— Amhal, hai să terminăm cu asta, chiar acum. Nu vreau să mă mai lupt, l-a implorat.

— Încetează cu prostiile! a strigat din nou. Ce vrei să spui? Amhal e mort, a plecat! Amhal nu mai există!

— Nu, este încă acolo, dimpotrivă, am auzit-o în cuvintele tale, furia ta însăşi o dovedeşte...

Faţa lui palidă era acoperită de transpiraţie. Părea să se lupte cu o parte din el.

— Te înşeli, a spus el cu o voce obosită, ca şi cum discuţia ar fi necesitat un efort teribil.

— Amhal..., gemu ea din nou.

— Vrei dovezi? Dovada este că i-am exterminat pe toţi locuitorii din Ţara Vântului dintr-o singură lovitură. Tot ce trebuia să fac era să spun un cuvânt. Şi nu simt nicio remuşcare.

S-a ridicat şi şi-a ridicat mâna la piept, cu privirea brusc mai sigură.

— Şi nici eu nu am simţit nimic făcând asta, a adăugat el, uitându-se la ea cu un aer de sfidare. Inima mea a fost la fel de calmă ca acum.

El râde încet, cu un râs în curând sufocat de un zgomot.

Atunci Adhara l-a văzut, o strălucire palidă care pulsa sub cămaşa lui uşor întredeschisă. Medalionul blestemat, sursa tuturor relelor.

— Nici măcar tu nu crezi, spuse ea, în timp ce te îndreaptă spre el.

Paradă, fantă, eschivă, paradă... Baletul muritor a fost reluat, în timp ce spaţiul s-a umplut de scântei produse de frecarea lamelor lor. Cu fiecare lovitură, Amhal urla, şi fiecare nou atac i-a umplut ochii cu furie mai oarbă, cu disperare mai profundă.

Adhara era epuizată, iar dorinţa de moarte care o cuprinsese puţin mai devreme s-a întors să pună presiune pe piept. În timp ce lupta, acest instinct antic a invitat-o să uite de ea însăşi şi de alegerea ei, i-a şoptit să renunţe şi a continuat să repete cuvintele lui Amhal: «Nu simt nicio remuşcare», sugerându-i: «El este pierdut pentru totdeauna, nu există nici o cale de întoarcere posibilă după ceea ce a făcut, nu mai există răscumpărare. Doar moarte.»

Cu toate acestea, Adhara nu a cedat. Ea şi-a păstrat ochii fixaţi în cei ai băiatului, în tot ceea ce a rămas omenesc în el, mintea ei s-a concentrat pe amintirile scurtelor momente fericite pe care soarta le-a acordat.

O lovitură în coapsă a făcut-o să-şi piardă echilibrul, iar Amhal a profitat. O lovitură puternică, laterală. Adhara a văzut lama sabiei ruptă în două. Doar evocând o barieră magică fragilă a reuşit să-şi salveze viaţa, blocând tăişul armei inamice.

S-a întors din nou la distanţa sigură. Fiecare fibră din corpul său a implorat-o să renunţe, să se prăbuşească pe pământ şi să renunţe.

Amhal a râs, dar râsul lui s-a transformat din nou într-un geamăt de durere. Şi-a luat capul în mâini, apoi s-a uitat la ea cu disperare.

— De ce-mi faci asta? De ce mă faci să-mi amintesc, să simt? Tot ce vreau este să nu mai existe!

Plângea acum, pe faţa lui s-au încrucişat lacrimi. Şi el era epuizat, iar hainele lui erau pătate de sânge.

Adhara s-a îndreptat cu mare dificultate şi a luat garda Pumnalului lui Phenor.

— O fac pentru că te iubesc, a şoptit ea, scoţând arma.

Ramurile care împodobeau garda se întindeau şi se aruncau cu nerăbdare pe carnea braţului său. Durerea a fost imediată: ea a radiat în umăr, a mers până la gât şi a explodat în tâmplele ei. Adhara şi-a strâns dinţii. S-a uitat din nou la Amhal, arătând pierdută ca un copil, devorată de proprii ei demoni. S-ar lupta cu ei unul câte unul şi îi va distruge până la sfârşit. Acum ştia că e destinul ei.

S-a apropiat hotărâtă de el şi şi-a fluturat lama.

— Un pumnal nu poate face nimic împotriva unei săbii! urla Amhal, şi a atacat.

În momentul exact în care cele două lame s-au ciocnit, lama pumnalului s-a lungit până s-a transformat într-o sabie îndreptată spre inima Marvash-ului. Adhara şi-a retras mâna, dar nu era necesar: lama s-a dus doar să-l rănească superficial. Uimită, Adhara s-a uitat în jos la pumnalul magic. Durerea era chinuitoare, şi totuşi a simţit că palma ei era perfect adaptată la mâner, şi că, pentru un motiv misterios, arma asculta voinţa ei: cu ea, nu l-ar ucide pe Amhal, ea a simţit-o. A zâmbit, cu faţa contractată de durere, şi a reluat lupta.

Cu fiecare lovitură, lama s-a lungit până l-a atind pe Marvash: o succesiune neîntreruptă de răni mici, care l-au slăbit fără a-i pune în pericol viaţa. Acest lucru l-au scos din sărite, iar faţa lui era de nerecunoscut, traversată atât de furie cât şi de durere. A lovit întotdeauna pentru a ucide, dar precizia loviturilor sale s-a diminuat cu furie şi epuizare. A încercat din nou să evoce magia, fără rezultat, pentru că nu mai avea suficientă putere.

Amhal nu era singurul care a pierdut energie. Braţul lui Adhara era palid, epuizat, în timp ce lacrima Gărzii şi lama erau nuanţate cu un roşu din ce în ce mai strălucitor. Dar pumnalul nu i-a supt doar sângele: viaţa ei era cea pe care a cerut-o. Adunându-şi ultimele forţe, Adhara a dat o lovitură violentă gărzii paloşului. Arma a zburat prin aer, iar Marvash a fost dezarmat.

— Şi acum? a întrebat-o răutate.

Adhara i-a sprijinit privirea.

— Acum s-a terminat, a spus ea, strângând pumnalul.

Lama s-a lungit din nou şi a desenat un cerc larg. Oţelul i-a tăiat muşchiul coapsei şi Amhal a căzut în genunchi. O lovitură e de ajuns să-l arunce la pământ.

Dintr-o dată, a fost tăcere.

«Am câştigat», s-a gândit Adhara. «Din nou, Sheireen câştigă.»

Amhal s-a uitat la ea cu ură, incapabilă să reacţioneze.

— Omoară-mă, spuse el. Ştii că aşa trebuie să se termine, că întotdeauna se termină aşa.

Adhara s-a aşezat lângă el. Cu două degete, îi pipăi gâtul, ezitând pentru un moment când sângele jugularei bătea într-un ritm forţat.

— Şi atunci ştii bine că în adâncul meu vreau să mor, a spus Amhal, cu o voce care părea aproape ca odinioară. Nu mi-am dorit nimic altceva de când l-am ucis pe Neor.

Degetele lui Adhara s-au oprit şi, înarmată cu pumnalul, a deschis cămaşa pentru a dezvălui medalionul. Rădăcini metalice subţiri care se agaţă de marginile sale plonjau în carne, pulsând uşor în ritmul inimii. Inima... Nu ar fi durat mult. Ridică lama, împinge-o în jos. Şi s-ar fi terminat conform predicţiilor, aşa cum s-a întâmplat de milenii. Lumea Pământeană salvată încă o dată, până când soseşte un nou Marvash, şi totul se repetă, într-un ciclu crud şi imuabil. Adhara a pus vârful sabiei sale pe pieptul lui Marvash, chiar deasupra inimii sale.

Amhal a închis ochii.

— Să mor din cauza mâinii tale e cea mai bună dintre morţi, murmura el, cu gâtul înnodat. Magia lui Kryss nu mi-a permis să te uit.

A deschis ochii şi s-a uitat la ea.

— Şi acum fă ce trebuie să faci.

Adhara s-a aplecat peste el, şi-a lipit buzele cu ale lui..

— Nu se va termina aşa şi tu ştii asta, a spus ea.

Cu un gest, ea a strecurat lama sub medalion, între carne şi metal, şi a ridicat-o. Spaţiul din jurul lor a explodat într-o lumină roşie ca sângele, traversat de scântei negre. Amhal a scos un strigăt lung, iar Adhara a simţit durerea invadându-i braţul, apoi întregul corp. Zdrobită de suferinţă, şi-a pierdut conştiinţa de sine. Putea vedea doar degetele mâinii drepte pe garda pumnalului, şi lama care îşi croia drum, separând încet carnea de metal, până când, cu o ultimă lovitură, medalionul a zburat în depărtare. El a mers printr-o parabolă scurtă prin aerul liniştit şi limpede al camerei înainte de a cădea la pământ.

Adhara, golită, se întindea pe pieptul lui Amhal. A scăpat pumnalul, şi-a trecut braţele în jurul gâtului lui şi a început să plângă. Tânărul de sub ea era rece şi inert.

Şi dintr-o dată, atingerea mâinilor pe spate, căldura respiraţiei sale în gât. Nu spuse nimic. Pur şi simplu i-a apăsat capul de umăr, i-a respirat mirosul. Adhara a simţit braţele lui îmbrăţişându-o cu disperare, şi a făcut la fel.

— Tu eşti?, a întrebat Adhara, în şoaptă.

— Eu sunt.

Şi a îmbrăţişat-o şi mai tare.

33

Sfârşitul tuturor iluziilor

Poarta a cedat brusc. A rezistat o dimineaţă întreagă, gemând sub berbeci tot mai presanţi. Când era clar că era pe cale să se prăbuşească, Moran, omul care ghida trupele slabe ale Lumii Pământene în oraş şi care a preluat comanda Războinicilor Umbrelor, a dat ordinul de retragere.

— De acum înainte, vom lupta pentru fiecare casă, pentru fiecare centimetru de pământ. Noul Enawar nu va cădea niciodată în mâinile elfilor.

Amina era pregătită, a fost mereu pregătită. Un fior ciudat i-a trecut prin membre şi a ghicit că totul era pe cale să se termine. Oricare ar fi rezultatul acestui război, orice s-ar întâmpla între zidurile oraşului va pecetlui soarta Lumii Pământene.

Kryss era înţepenit în loc. Totul ţipa la el să fugă, dar teroarea l-a paralizat. Cu toate acestea, nu numai frica l-a împiedicat să plece: era captivat de o forţă pe care el însuşi nu o înţelegea, frumuseţea teribilă şi hipnotică care reieşit din lupta care se desfăşura în faţa ochilor săi.

San era transfigurat. Sabia lui neagră desena arcade perfecte în aerul liniştit al camerei. Soldaţii s-au aruncat spre el, convinşi că pot conta pe puterea numărului, dar au căzut ca muştele. Era sânge peste tot, iar mirosul său metalic domina chiar şi mirosul înţepător, de carne arsă al creaturii monstruoase. Şi San, stând în mijlocul luptei, părea imens, grandios, de nerecunoscut.

Kryss şi-a dat seama că era o nebunie să creadă că-i poate opri furia. A înţeles dintr-o dată că există puteri pe care nimic şi nimeni nu le putea controla, şi care găseau întotdeauna o cale de a se exprima. Forţa lui Marvash a erupt în cele din urmă, manifestându-se în toată puterea sa devastatoare.

Săbiile soldaţilor lăsau pe corpul său nenumărate mici răni care sângerau încet, pătrunzând în pânza neagră a hainelor sale groase, dar asta nu l-a oprit. Dimpotrivă, părea să-i crească furia de zece ori. Pentru fiecare rană pe care a primit-o, a provocat o sută. Ataca trupurile oponenţilor săi cu sălbăticie obscenă, ca şi cum ar fi fost încântat de vederea acestui sânge. Şi a râs, aruncând din când în când o privire rapidă la Kryss ca şi cum i-ar fi amintit de promisiunea lui. Şi tocmai această privire l-a împiedicat pe rege să se mişte.

Unul dintre soldaţii supravieţuitori s-a aruncat în genunchi, implorând milă. Ignorându-i rugăciunea, i-a băgat lama în gât până la omoplat.

Urletul elfului a răsunat în capul lui Kryss, în cele din urmă oferindu-i puterea de a fugi. Dar nu ştia unde să se refugieze, nu cunoştea palatul. Singurul care putea opri această furie era Amhal, care trebuie să fi fost undeva cu Sheireen. Regele s-a grăbit să intre într-un hol şi a fugit în capătul scărilor într-un suflet. Acolo şi-a căutat cu disperare sabia, apoi şi-a amintit că a lăsat-o la etajul inferior şi a luat pumnalul pe care îl ţinea mereu sub centură.

«Marvash nu-mi mai aparţine, dar nu este totul pierdut. Încă mai am mulţi soldaţi, iar oamenii din Lumea Pământeană sunt epuizaţi de boală. Victoria mea e aproape, nimic nu mă poate opri!» şi-a spus, într-o explozie de speranţă.

A continuat să urce pe trepte, picioarele alunecând pe marmura albă, şi s-a aruncat pe uşa de lemn din faţa lui. A deschis-o şi a fost lovit de o rafală de vânt îngheţat. Era afară, pe acoperiş. Mii de spini mici i-au înţepat faţa: ningea puternic. În faţa lui, contururile vagi ale Noului Enawar. Pe de o parte, clădiri modeste din lemn, pe celelalte palate de sticlă, şi chiar mai multe clădiri somptuoase alături de căsuţe dărăpănat. Privirea lui hoinărea peste această întindere fără să găsească unde să se oprească. A fugit la balcon, s-a aplecat. Ţipete, sunete de arme şi luptă. Trupele sale trebuie să fi forţat porţile oraşului. S-a uitat în jos. Cel puţin 20 de stânjeni l-au separat de pământ. O disperare neagră i-a acoperit privirea.

— Iată-te, strigă o voce gâfâită în spatele lui.

Kryss s-a întors. El era. În întregime acoperit de sânge, lui şi al oamenilor pe care i-a ucis.

«E pe jumătate mort, abia poate sta în picioare!» şi-a spus regele pentru a-şi da curaj.

San, cu toate acestea, a reuşit să înainteze spre el. Şchiopăta, târându-şi sabia în spatele lui. Vârful său a desenat o linie roşie pe stratul subţire de zăpadă.

Kryss şi-a întins pumnalul în faţă.

— Dacă mergi înainte, te omor!

San s-a oprit pentru o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Să te audă zeii! a exclamat. Din păcate, legenda asta blestemată vrea ca Sheireen să o facă. Mă tem că mă vei preceda în mormânt.

Kryss s-a retras, spatele lui atingea parapetul.

— Bine, de data asta nu a mers..., s-a bâlbâit el. Probabil din cauza lui Tyrash... Nu avea destulă putere magică, înţelegi? De aceea s-a terminat aşa...

Zâmbetul lui San s-a stins.

Kryss a interpretat-o ca pe un semn bun.

— Voi găsi un alt magician, mai puternic. Şi o vom face din nou. O să-ţi vezi maestrul, jur, mai dă-mi o şansă.

San a continuat să înainteze, neobosit. Pe măsură ce se apropia, faţa lui era colorată cu o furie din ce în ce mai irepresibilă. Odată ajuns în faţa lui Kryss, l-a apucat de guler şi l-a ridicat de la pământ, aducându-i faţa la înălţimea propriei sale feţe. Această faţă odată perfectă, împregnată de o frumuseţe care i-a lăsat pe toţi fără cuvinte, era acum desfigurată de teroare.

— Vrei să încerci din nou? l-a scuipat în faţă. Mi-ai condamnat maestrul la o soartă mai rea decât moartea, şi crezi că mă vei opri jurând că vei încerca din nou?

L-a strâns mai tare, iar faţa lui Kryss s-a făcut purpurie.

— Nu, acum vei plăti pentru ce ai făcut. Până la urmă, acea preoteasă era cea care a avut dreptate: nu vei ajunge la sfârşitul planului tău, vei muri aici, şi nimic, nimic din ce ai făcut nu va avea sens.

Un zâmbet ironic i-a sucit buzele.

— La fel ca mine.

L-a eliberat brusc, iar Kryss a căzut la pământ, tuşind. Fără să ezite pentru o clipă, San l-a tăiat cu sabia, cu o singură lovitură. Apoi l-a ridicat de la pământ cu lama, bucurându-se de agonia lui, şi, înainte de a-şi da ultima suflare, l-a aruncat în gol peste parapet. I-a urmărit căderea cu ochii până când l-a văzut prăbuşindu-se la pământ. O baltă de sânge s-a format

în jurul lui, iar San a observat, fascinat, zăpada care lua lent nuanţe de roşu. Nu a simţit nici o uşurare sau satisfacţie. Doar durere.

Cu pas greu, s-a întors la palat. A simţit o oboseală mortală, dar mai mult decât oboseală şi răni, era imaginea acelei fiinţe murdare pe care magia a evocat-o care l-a chinuit. Era numai vina lui. Nu numai că nu a reuşit să-l readucă pe Ido la viaţă, dar a generat această oroare. Tot ce a atins în timpul vieţii sale era redus la cenuşă, nimic din ce a încercat nu a reuşit.

«Şi acum?» a gândit el cu groază.

Înaintea lui, era doar întuneric şi disperare. S-a uitat în sus, s-a oprit. În mijlocul camerei se afla o adolescentă. I-a luat ceva timp s-o recunoască. Fiica lui Neor, fata turbată pe care a văzut-o alergând prin palat îmbrăcată ca un băiat din perioada în care trăia la Curte. Stătea în faţa lui, cu sabia strânsă în mâini. Tremura.

— Pleacă de acolo, a spus el.

Fata nu a răspuns.

San şi-a ridicat sabia cu preţul unui efort supraomenesc şi s-a pus într-o poziţie de atac.

— Crezi că aş avea scrupule în legătură cu uciderea unui copil? Eu sunt Marvash, nu există nici un abis în care să nu fiu fericit să mă scufund, spuse el.

— Totul a început cu tine, a răspuns Amina.

Vocea ei tremura, dar nu era frică. Era ură.

— Fără tine, toţi cei pe care i-am iubit ar fi încă în viaţă. Tu eşti cel care a distrus totul.

San s-a uitat la ea.

— Ţi-am spus, eu sunt Marvash.

Amina ţipă şi se aruncă spre el. San para atacul ei, dar ea a revenit la atac mai furioasă, căutând o breşă în garda lui.

În alte circumstanţe, San ar fi lovit-o fără nici un efort. Nu mai era cazul. Rănile din lupta sa anterioară l-au împiedicat să se mişte după cum doreşte. Era slab, stângaci, greoi. Şi ea era mică, agilă şi foarte hotărâtă.

O lovitură mai precisă, şi ceva a zburat fluierând în aer. San s-a trezit cu apărătoarea sabiei lui Nihal în mână: lama lui, ruptă, zăcea pe pământ. O mică nostalgie l-a invadat la ideea că această armă, care era totul pentru bunica lui şi pe care Ido a purtat-o în ultimii ani ai vieţii lui, era acum distrusă.

Amina a încercat un nou atac. San i-a oprit sabia cu mâna. Lama îi muşca carnea, dar a rezistat. Ochii lui i-au întâlnit pe cei ai adolescentei, voalaţi de lacrimi. Într-o clipă, Marvash l-a văzut pe copilul care fusese el însuşi, când l-a pierdut pe Ido iar inocenţa lui nu fusese încă pângărită de răul căruia îi era destinat. Copilul care a fost în ziua în care maestrul său l-a lăsat singur.

Pierdut în amintirile sale, el a slăbit strângerea pentru un moment. Amina şi-a eliberat imediat lama, l-a lovit cu pumnul în stomac şi l-a lăsat să se prăbuşească la pământ, golit de aer. I-a pus sabia pe gât.

S-au uitat unul la altul. Amina gâfâia, neîncrezătoare. Cu siguranţă s-a întrebat cum ar fi putut învinge un războinic atât de puternic.

San i-a zâmbit.

— Ai câştigat. Încă o mişcare şi te poţi întoarce la ai tăi ca eroină.

Şi a strâns mâna în jurul lamei, trăgând uşor spre el pentru a însoţi lovitura. Ştia că numai Sheireen îl putea ucide, dar dorinţa lui de a dispărea era atât de intensă, nebunia

care i-a cuprins mintea atât de adâncă încât spera să poată găsi moartea chiar şi în sabia unui copil. Totul pentru a pune capăt acestui calvar.

Împotriva tuturor şanselor, Amina a rezistat. Cu toate acestea, ea îl ura mai mult ca niciodată, deşi el era la pământ, învins şi devastat de durere. Uciderea lui ar fi putut părea corectă, dar ea pur şi simplu a desprins lama şi a coborât-o.

— Ce faci?, a întrebat San.

— Plec.

S-a uitat la ea fără să creadă.

— Ai înnebunit?

— Nu mai poţi răni pe nimeni, iar rănile pe care le ai pe corp nu se vor vindeca.

— Vreau, *trebuie* să mor!

Amina s-a aplecat peste el.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Te-ai lăsat bătut intenţionat, sau greşesc? Dar nu ucid un inamic care e deja mort. Şi, oricum, nu eşti demn de sabia mea. Eşti pe podea, neînarmat, într-un oraş străin. Acolo te-au adus toate intrigile tale. De asta i-ai ucis pe toţi aceşti oameni şi ai trădat cele mai sacre legături?

Şi-a pus sabia în teacă, i-a aruncat o ultimă privire plină de dispreţ şi a plecat fără un cuvânt.

San s-a rostogolit pe spate şi a reuşit să se aşeze dureros.

— Vreau să mor, să mor! a plâns.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji, în timp ce suspinele îi cutremurau pieptul. Cu capul plecat în mijlocul acestei camere mari de zi, arăta ca un copil care tocmai fusese răpit de la familia lui.

«Uite la ce te-ai redus. Să cerşeşti moartea, ca un nenorocit. Tu eşti Marvash sau nu?»

Ruşinea i-a dat energia să se ridice. S-a târât la perete şi s-a ridicat cu dificultate în picioare.

S-a gândit la armatele desfăşurate pe străzile oraşului, care au continuat să lupte degeaba. Regii care începuseră acest război erau morţi, şi totuşi masacrul a continuat. S-a gândit la Lumea Pământeană, la ciclul etern al păcii şi războiului, la Marvash şi la Sheireen, la lunga urmă de sânge pe care o târau de secole. Şi dintr-o dată, a înţeles. O iluminare târzie, dar una care în cele din urmă a dat sens vieţii sale. A văzut în mod clar motivul pentru venirea sa pe lume, singurul scop real al existenţei sale pavate cu erori. Şi într-o ultimă explozie de mândrie, a decis să ajungă la ea. Desigur, l-a pierdut pe Amhal, iar puterea lui era înjumătăţită, dar asta ar fi fost de ajuns.

«Nu voi pleca singur», s-a gândit el furios.

34

Ultimul Marvash, ultimul Sheireen

Moliciunea mâinilor sale care i-au mângâiat spatele. Căldura îmbrăţişării sale şi respiraţia în gât. Sensibilitatea buzelor ei pe pielea ei. O întreagă gamă de senzaţii pe care credea că nu le va mai experimenta niciodată şi pe care a încercat să le retrogradeze în visele ei. Şi totuşi era acolo cu ea, plângând pe umărul ei, şi ţinând-o lângă el ca şi cum s-ar fi temut s-o vadă fugind.

— Iartă-mă, a murmurat.

Adhara a ieşit în evidenţă faţă de el şi l-a privit în ochi. Erau acolo din nou. Aceşti ochi verzi şi vibranţi, de durere cu siguranţă, dar şi de speranţă, de vis, de viaţă. Nu i-a venit să creadă. Deşi ea a petrecut luni de zile urmărind acest obiectiv, în adâncul ei, nu a sperat niciodată cu adevărat să-l atingă. Ceva din ea a continuat să creadă că Amhal era pierdut pentru totdeauna, şi că la sfârşitul acestei lungi călătorii ea va fi forţată să-l omoare, aşa cum era cazul de secole. Cu toate acestea, ea a reuşit, ea a schimbat istoria, s-a răzvrătit împotriva zeilor.

— Nu am nimic să îţi iert, i-a spus ea.

Tânărul a ridicat capul spre ea şi a sărutat-o pasional, aşa cum a făcut-o în ultima seară, la intrarea în Academie. Dar nu mai era nimic violent în pasiunea lui, doar regretul de a fi pierdut atât de mult timp, şi dorinţa de a şterge aceste luni lungi de suferinţă. Adhara s-a predat fără rezerve sărutului lui. Tot ce s-a întâmplat avea sens doar pentru acest moment: drumul lung care, din acea pajişte, cu mai puţin de un an mai devreme, a determinat-o să facă ceea ce nimeni înainte de ea nu a avut curajul să facă. Şi mâinile lui Amhal pe pielea ei au făcut-o în cele din urmă vie: ea nu mai era trupul Elynei, ea nu mai era carnea în care Observatotii au tipărit sigiliul Consacratului. Pielea asta care tremura sub mângâierile lui Amhal era în sfârşit a lui şi numai a lui. Acest sărut pasional i-a dat unitate, a legat-o de acest corp care o trădase de prea multe ori, de care fusese de prea mult timp doar gazdă îngrijorată. Acest sentiment de armonie perfectă îl mişca până în sufletul său.

Un urlet sâcâitor a adus-o înapoi la realitate. S-a ridicat, s-a uitat în jurul ei.

— Trebuie să plecăm, a spus ea.

Abia atunci a observat paloarea lui Amhal, vălul de sudoare care îi acoperea fruntea. În locul medalionului, lângă inima lui, s-a deschis o gaură întunecată şi căscată, din care curgea sânge. S-a simţit leşinat.

— Mai întâi îţi voi vindeca rănile, s-a bâlbâit ea, tremurând.

Dar când a vrut să se ridice, i-au alunecat picioarele. Bătălia i-a epuizat toată puterea.

— Fugi..., şopti încet Amhal. Pleacă şi salvează-ţi viaţa..

— Nu spune nimic stupid, a răspuns fata.

S-a târât până la mâna ei de metal. Zăcea pe podea în mii de bucăţi, inutilizabile. Adhara a scăpat o înjurătură, s-a întors la Amhal şi a început să-i smulgă mânecile de la cămaşă, încercând să facă fâşii din ele cu dinţii şi cu mâna dreaptă.

— Se întâmplă, o simt..., a spus Amhal încet, privirea lui rătăcind prin cameră.

— Nu vorbi, i-a poruncit Adhara, punându-şi degetul arătător pe buze.

Ea a evocat o vrajă de vindecare. Prea slabă, a reuşit doar să încetinească sângerarea uşor. Uitându-se la braţul drept, a văzut că era de o paloare mortală. Răni circulare adânci i-au marcat pielea unde pumnalul a supt sânge şi energie. Ce ironie crudă! Datorită Pumnalului lui Phenor l-a salvat pe Amhal, şi era acelaşi pumnal care acum a împiedicat-o să-i vindece rănile şi a privat-o de puterea ei de a-l transporta în siguranţă.

— O simt..., a repetat Amhal.

— Taci, te rog, cruţă-te!

Tânărul s-a uitat la ea şi i-a luat uşor faţa în mâini, ca şi cum ar fi fost un lucru delicat şi preţios.

— Este San. E pe aici pe undeva, şi îşi dezlănţuie puterea.

Adhara uitase complet. Shyra ar fi reuşit să-l reţină o vreme, dar numai Sheireen l-ar fi putut învinge.

— Nu îmi pasă! Tot ce am făcut în ultimele luni, am făcut pentru tine, şi numai pentru tine; n-am venit aici să-mi îndeplinesc destinul. Te vreau pe tine, nimic altceva.

— Tu nu înţelegi, a răspuns Amhal. Acest om este nebun, iar el şi cu mine suntem mai profund conectaţi decât crezi. Ştiu ce e în inima lui: o prăpastie nesfârşită, şi o putere imensă, care este pe cale să înnebunească. Acest om este condamnat la moarte, şi poţi fi sigură că n-o va înfrunta singur. Simt că timpul s-a apropiat.

Adhara l-a privit cu dragoste infinită.

— Deci trebuie să pleci de aici mai întâi, spune ea cu hotărâre, ridicând fâşiile de material textil de pe podea. ajută-mă. Cu o singură mână, nu voi putea s-o fac.

Împreună, au reuşit să-i înfăşore trunchiul lui Amhal. O pată roşiatică mare a apărut aproape imediat de la rana cauzată de medalion. Adhara a analizat-o cu groază. Amhal a acoperit-o cu mâna şi i-a oferit un zâmbet palid.

— Totul e bine, să mergem.

Era palid, iar pielea lui arăta ca un strat subţire de ceară care se topea încetul cu încetul.

— O să te scot de aici, chiar dacă e ultimul lucru pe care trebuie să-l fac.

— Nu spune nimic.

— Şi nu îndrăzneşti să renunţi.

S-au sărutat din nou, în disperare, şi apoi Adhara a încercat să se ridice. Îi tremurau picioarele, capul îi învârtea. Şi-a strâns dinţii, a repetat că voinţa poate face orice. În cele din urmă, ea reuşeşte să-l ridice pe Amhal trăgându-l de un braţ. Tânărul a încercat în zadar să stea în picioare.

«L-am rănit prea rău», a gândit Adhara, copleşită, punând pumnalul lui Phenor în teaca lui.

— San, a repetat din nou, Amhal, cu vocea frântă. E pe cale să facă ceva groaznic.

— Nu îţi face griji. Vom fi afară când se va întâmpla asta.

Adhara a început să acţioneze cu prudenţă. Amhal s-a predat în totalitatea. Picioarele sale au căutat sprijin pe pământ, dar a cedat sub greutatea corpului său.

Din fericire, uşa nu era departe. De acolo, ei vor intra în breşa din zidul perimetrului, cel prin care a intrat Kryss, şi vor trebui doar să traverseze câmpul de luptă pentru a se alătura aliaţilor lor.

«Vom ajunge acolo. Jamila va veni după noi.»

— Ştii că Jamila e cu mine?, spuse ea, pentru a o încuraja, în timp ce se îndreaptă spre uşă.

— Jamila..., a şoptit tânărului, cu ochii strălucind.

— Nu-mi spune că ai uitat de ea.

— Am încercat, aşa cum am încercat să fac cu tine. Dar sunt lucruri pe care nu le poţi şterge. E una dintre ele.

— Ea ne va duce departe de aici, a continuat Adhara.

Amhal a vrut să râdă, dar o tuse răguşită l-a împiedicat.

— Cât rău am cauzat, l-a auzit sughiţând. Ce rău, Doamne, ce rău...

— Nu te gândi la asta, a răspuns ea, ţinându-şi braţul mai strâns în jurul taliei lui. E un lucru de-al trecutului.

În cele din urmă, au ajuns la uşă. S-a rezemat de cadrul uşii, cu respiraţia scurtă. Umerii au făcut-o să sufere chinuitor, şi ea nu a avut aproape nici o sensibilitate în braţul în care avusese Pumnalul lui Phenor. Dar ea nu a putut renunţa atât de aproape de gol. S-a îndepărtat de perete, cu ochii pe faţa ei... dintr-o dată, un vertij a făcut ca cerul şi pământul să se amestece, şi s-a trezit în genunchi.

— Adhara.

— Trebuie doar să-mi trag răsuflarea.

Era ceva umed pe cămaşa ei, unde corpul lui Amhal l-a atins pe al ei.

În timp ce încerca să se ridice, un cutremur teribil a zguduit palatul de sus în jos. Aerul vibrant, traversat de o forţă magică de neegalat, îmbibată de o răutate şi disperare inimaginabile.

«Freithar,» s-a gândit imediat Adhara.

Ura care plutea în aer a strigat acest nume, a purtat semnul inimitabil al ei.

— Trebuie să te mişti repede, spuse ea cu o voce spartă.

— Adhara... de ajuns.

L-a ignorat, a încercat din nou să se ridice şi a căzut din nou în genunchi, fără forţă.

— Lasă-mă aici...

— Nu pot, ştii asta.

— Trebuie s-o faci.

— Niciodată.

Ea a închis ochii, sperând pentru un moment că acest gest simplu va fi suficient pentru a şterge realitatea care o înconjura.

«Dacă zeii există, dacă eu sunt cu adevărat devotată lui Thenaar, atunci este posibil. Va fi un miracol, iar eu şi Amhal vom fi liberi.»

În acel moment, ea a simţit braţul tânărului lăsându-şi strânsoarea în jurul gâtului, corpul lui mişcându-se inexorabil departe de ea. Ea a încercat să-l ţină pe loc îmbrăţişându-i mai tare talia, dar mâna ei nu i-a ascultat. A deschis ochii şi a observat că cămaşa ei acoperit cu sângele lui Amhal, a cărui faţă era lividă.

— Trebuie să pleci.

— Am jurat să te salvez, am jurat să schimb istoria. Nu te pot părăsi.

— M-ai salvat deja. Până la un moment pe care nici nu ţi-l poţi imagina.

— Dacă te părăsesc acum, va fi ca şi cum te-aş fi ucis, dimpotrivă. Sheireen vor fi învinşi din nou, Marvash vor muri, iar eu voi fi mereu o marionetă proastă în mâinile zeilor!

Amhal i-a pus o mână arzătoare pe obraz.

— Ai început să mă salvezi în aceeaşi noapte în care ne-am întâlnit, şi de atunci nu te-ai mai oprit. Nu ai renunţat niciodată, chiar şi atunci când m-am predat lui Kryss, chiar şi atunci când medalionul lui m-a privat de orice sentiment. Şi azi m-ai luat de la San. Sunt aici cu tine, puterea mea a dispărut. Nu mai sunt un Marvash, şi ţi-o datorez ţie.

Adhara a simţit lacrimi curgând pe obrajii ei.

— Dar ce ar avea sens dacă ar trebui să te părăsesc acum? De ce atâtea probleme, dacă nu pot sta cu tine?

— Pentru că acum sufletul meu este liber, aşa cum nu a mai fost de când m-am născut.

A zâmbit, s-a calmat, iar Adhara s-a gândit că nu l-a mai văzut niciodată aşa. Întotdeauna era durere în ochii lui, o umbră care părea să-l devoreze din interior, rupându-i zi de zi noi bucăţi de viaţă. Acum, plecase. Şi a făcut totul şi mai sfâşietor.

— Pleacă, spuse Amhal, şi trăieşte pentru amândoi.

— Nu! a ţipat ea. M-am săturat să trăiesc pentru alţii, m-am săturat să supravieţuiesc celor pe care îi iubesc. Nu vreau ca povestea să se termine aşa!

«De ce nu sunt mai puternică, de ce nu mă susţin picioarele astea? Şi Thenaar, unde e Thenaar?» a strigat o voce în interiorul ei.

— Stau cu tine, concluzionează ea, punându-i mâna pe piept. Nu există alt loc unde vreau să fiu acum.

A fost un nou cutremur, şi o parte din tavan s-a prăbuşit. Adhara s-a aplecat peste Amhal pentru a-l proteja, în timp ce în jurul lor zidurile s-au năruit, stucaturile pulverizate, aruncând fragmente incandescente peste tot.

În timp ce se uita în sus, Adhara l-a văzut pe San stând pe ce a mai rămas din acoperişul palatului. Transfigurat, de nerecunoscut. Faţa lui era contractată într-un rictus inuman: adevărata faţă a Marvashului. Puterea magiei sale a trecut prin ea, energia ei devastatoare a pătruns în fiecare fibră a corpului ei, insinuând o durere sfâşietoare.

Aşa că l-*a simţit*. Că San a dat drumul puterii lui. Freithar era cu el. Victoria lui Marvash era aproape. Chiar dacă era singur, chiar dacă tovarăşul său l-a abandonat pentru a alege un alt traseu, puterea lui a rămas excesivă. Ea nu ştia ce evoca el, dar a ghicit că după el Lumea Pământeană nu va mai fi niciodată la fel, că puterea sa va înghiţi mii şi mii de vieţi omeneşti.

Şi a *înţeles*. Că nu putea scăpa de soartă. Că ideea de a căuta mântuirea cu Amhal era pură nebunie. Că nu a putut scăpa de acest duel care va determina soarta lumii.

Era un singur lucru de făcut.

Era epuizată, secată, dar încă mai avea arma asupra ei. Toţi Sheireenii dinaintea ei au avut una, şi cu ea s-au confruntat cu inamicul.

L-a sărutat pe Amhal pe gură. Ultimul lor sărut.

Nu trebuia s-o întrebe ce urma să facă.

— Ridică-mă, a spus el.

— Vă rog...

— Sunt de acord cu tine.

Au schimbat o privire lungă, apoi Adhara l-a pus pe perete şi tânărul i-a trecut braţele în jurul taliei. Fata i-a simţit căldura mâinilor pe spate, şi cea a sângelui care a continuat să curgă din rana lui. A închis ochii.

— O să reuşim?

— O să reuşim.

A scos pumnalul şi l-a ţinut în faţa ei. Amhal şi-a pus mâna pe a ei, şi împreună au apucat garda. Ramurile tufişurilor de trandafiri s-au ridicat imediat şi au plonjat cu lăcomie în carnea braţelor lor.

Adhara ştia ce să facă. O soartă veche de mii de ani i-a arătat calea. Era o magie supremă: convertirea răului în bine, smulgerea Marvash de la destinul său şi învăţându-l să-şi omoare creatorul.

O bulă de lumină s-a ridicat deasupra lui San şi a crescut rapid, distrugând totul în calea sa. Tot ce a atins a fost mistuit în flăcări, înainte de a dispărea în neant. Până când ceva îl opreşte. O lumină caldă, proaspătă, care a ieşit din Pumnalul lui Phenor şi s-a dus să se înfăşoare în jurul lui San. Toată fiinţa s-a topit în el ca o frunză uscată într-un foc de tabără, consumate de ura, de disperarea lui. Sfera luminoasă era, de asemenea, aspirată încet dezintegrată într-o ploaie fină de aur. Toţi cei care au luptat priveau spre cer, un cer brusc senin, în aerul îngheţat de iarnă.

Apoi totul a devenit din nou liniştit, tăcut. Cerul albastru a dispărut din nou în spatele norilor, iar zăpada a început să cadă uşor din nou, ca şi nimic nu s-ar fi întâmplat. Elfii şi oamenii au tăcut. Jumătate din Noua Enawar nu mai exista, distrusă de enchantmentul San. Dar cealaltă jumătate, necredulă, era încă în picioare. La marginea craterului, un pumnal negru, cu o apărătoare împodobită cu ramuri de trandafir, şi, de-a lungul lamei sale pătate de sânge, o gravură în formă de fulger.

Epilog

Un înţelept a spus odată că Lumea Pământeană era bazată pe un echilibru fragil, că pacea în mod constant alterna cu războiul, de la naşterea sa până la sfârşitul timpului.

Mă întreb ce ar crede acum, şi ce ar spune, dacă ar fi văzut ce am văzut eu. Pace. Pacea domneşte din nou. O pace dificilă şi laborioasă, construită pe prea mulţi morţi. Printr-un miracol am supravieţuit. Mi-a luat mult timp să înţeleg că viaţa sau moartea depindea de ceva la fel de stupid ca locul în care fiecare dintre noi a fost în acea zi. La vest, moartea. La est, viaţa. Cei care au avut ghinionul să se împiedice, care s-au oprit o secundă prea mult pentru a privi dezastrul din spatele lor au murit în acea zi. Cei care, dimpotrivă, au continuat fără să se întoarcă, care au putut să conteze pe picioarele lor, au supravieţuit.

Asta mi s-a întâmplat în ziua asediului Noului Enawar. Am alergat mult timp după ce l-am lăsat pe San să agonizeze pe ziduri. Şi am văzut totul, chiar şi ceea ce alţii nu au văzut.

Erau înconjuraţi de o lumină foarte pură şi zâmbeau. Ţineau un pumnal strălucitor în mâini. Erau frumoşi ca eroii cărţilor pe care le citisem. Şi s-au dizolvat în aerul îngheţat la un moment dat după ce ne-au salvat. Adhara şi Amhal.

Ce se întâmplă în continuare aparţine istoriei.

Kryss a murit, războiul s-a stins de unul singur. Nu era nici un motiv să continuăm. Unii elfi au căutat răzbunare, dar cei mai mulţi au fost uimiţi de ceea ce tocmai se întâmplase, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Păreau să se întrebe cu uimire ce nebunie i-a împins pe pământurile noastre, ce vis absurd i-a determinat să ne invadeze. Şi în plus, şi noi am fost copleşiţi. Prin distrugere, prin toate aceste decese.

Nu pot spune că totul s-a terminat fără durere. Au fost încă vărsări de sânge, episoade teribile; învingătorii ştiu să fie cruzi cu cei învinşi. Dar şi acest lucru s-a oprit în cele din urmă şi, încetul cu încetul, a început reconstrucţia.

Eu am salvat-o pe Theana. Am găsit-o zăcând într-o temniţă în Salazar. Era devastată, dar în viaţă. Am dus-o imediat la casa fratelui meu. Nu-i voi uita niciodată cuvintele în acea zi.

— Nu cred că voi putea să mă întorc la templu, i-a spus ea lui Kalth.

— De ce? era el uimit.

— Pentru că după ce am văzut, mi-am pierdut credinţa, a spus ea. San nu a reuşit să ajungă la sfârşitul a ceea ce a vrut să facă, dar este evident că Marvash a câştigat, încă o dată. Lumea Pământeană nu este decât o mlaştină pustie unde domneşte ura şi moartea, un loc părăsit de pace şi zei. Aşa că poate e mai bine dacă dispare.

Atunci am vorbit pentru prima dată despre ceea ce văzusem, Adhara şi Amhal. Până atunci, am păstrat-o pentru mine, nu am putut spune de ce. Din modestie, poate. Am fost martoră la ceva măreţ, nemaiauzit, şi cuvintele nu puteau decât să-l sărăcească. Dar timpul a trecut, şi oamenii din jurul meu au continuat să ignore cine era Adhara, şi dacă îşi aduceau aminte de Amhal, era pentru că a trădat şi a luptat alături de Kryss.

Am spus totul, şi chiar şi fratele meu, de obicei atât de măsurat, părea impresionat.

— Deci, nu spune că acest loc este pierdut, am concluzionat, pentru că Adhara şi Amhal şi-au dat viaţa pentru a-l salva.

Theana a tăcut, apoi a zâmbit trist.

— În cele din urmă, ea a reuşit... a adăugat doar.

Poate că aceste cuvinte m-au făcut să mă decid. Pentru un timp, cu toate acestea, am continuat să lupt. Kalth m-a văzut deja ca pe o regină. Uneori cred că mă compară prea mult cu bunica noastră. Ar fi vrut să fiu ca ea, un suveran războinic. Dar am simţit că sunt destinată pentru altceva.

Când pacea s-a instalat, mi-am dat seama că a venit timpul să-mi închid sabia. Şi, de asemenea, că nu eram menită să conducă. Aveam o altă misiune.

Trebuia să trăiesc pentru morţi, pentru toţi cei care au luat parte la această poveste şi au fost şterşi de timp. Trebuia să trăiesc pentru bunica mea şi sacrificiul ei suprem, trebuia să trăiesc pentru Baol şi eroismul lui care mi-a permis să supravieţuiesc. Trebuia să trăiesc pentru Adhara şi Amhal, care şi-au dedicat în tăcere viaţa Lumii Pământene.

Se spune că sunt bună la muzică, şi, de asemenea, la rime. N-am crezut niciodată că pana va fi destinul meu. Dar poate că mi-aş fi putut imagina, când m-am ascuns de mama mea pentru a citi aceste cărţi de aventură pe care le-am iubit atât de mult.

Acum trec de la un han la altul cu lăuta mea, şi cânt pentru toţi cei care vor să ma asculte. În fiecare noapte, o poveste diferită. Cânt aventurile lui Nihal, Doubhée, Sennar şi Ido, Learco. Dintre toţi eroii care au trăit în Lumea Pământeană, sacrificându-şi vieţile pentru a-i apăra frumuseţea. Şi mai spun povestea lui Livon, a Soanei, a lui Eleusi, a tuturor celor umili care, prin dăruirea lor, au făcut posibile cele mai nebuneşti intreprinderu. În cele din urmă, este doar o poveste glorioasă.

La început, cineva a recunoscut uneori în mine fetiţa care a luat cadavrul bunicii ei şi i-a încurajat cu curaj pe oamenii înspăimântaţi din Noul Enawar. Aşa că negam totul, şi mă duceam la alt han. Asta nu se mai întâmplă.

Din când în când, fratele meu vine să mă viziteze.

— Ai fi fost o regină grozavă, mereu îmi spune.

— Datoria ta este să construieşti viitorul, al meu pentru a păstra amintirea trecutului, spun de fiecare dată.

Ciclul Sheireen şi Marvash a guvernat această lume prea mult timp. De când Freithar, care a vrut să devină zeu prin răspândirea morţii, tot ceea ce s-a realizat pe acest pământ s-a supus logicii perverse a acestei alternanţii. Uneori mă uit la mine şi la semenii mei, şi cred că zeii ne-au păcălit. Dar apoi îmi amintesc acea scenă gravată în personaje de foc în mintea mea: Adhara şi Amhal, Sheireen şi Marvash, împletiţi, învingându-l pe San împreună. Şi apoi înţeleg. Această libertate există şi trebuie cucerită, chiar şi cu preţul unor dureri profunde. Soarta nu are nici o putere asupra noastră, dacă avem curajul să ne revoltăm.

Chiar cred că Adhara a fost ultimul. Că acest joc crud s-a terminat. Că de acum înainte, Lumea Pământeană va aparţine doar celor care o populează.

Şi celor care o iubesc.

Amina.

Harta Lumii Pământene

Locaţii şi caractere

Adhara : Tânără fată creată prin magie de secta Observatorilor pentru a deveni noul Sheireen.

Adrass : membru al sectei Observatorilor; creatorul şi tatăl spiritual al lui Adhara.

Ael : spiritul elfilor apei.

Aelon : sanctuar dedicat spiritului elfilor apei, Ael.

Amhal : ex-ucenic Cavaler al Dragonilor, l-a urmat pe San şi a devenit al doilea Marvash. Pentru a-i răsplăti loialitatea, Kryss i-a oferit un medalion capabil să-l elibereze de orice sentiment.

Amina : fiica lui Neor şi Fea, nepoata lui Doubhée şi geamănă a lui Kalth.

Ashkar : catalizator. Artefact magic folosit pentru a colecta şi amplifica magia.

Aster : jumătate-elf care a cucerit şase din cele opt Pământuri ale Lumii Pământene cu câteva sute de ani mai devreme. Unul dintre Marvash.

Baol : ordonanţa lui Doubhée.

Calypso : regina nimfelor şi a Ţării Apelor.

Dakara : fondator al sectei Observatorilor.

Devhir : tatăl lui Kryss, executat de Kryss ca să-i poată lua locul pe tron.

Dohor : tatăl lui Learco, rege crud al Ţării Soarelui care a încercat să cucerească întreaga Lume Pământeană.

Doubhée : Regina Ţării Soarelui, odată un hoţ priceput, iniţiată în arta Asasinilor. Fondatorul şi liderul Războinicilor Umbrelor, un corp de spioni.

Ehalir : loc mitologic unde zeii elfilor s-au întors după păcatul primului Marvash.

Elfi: foşti locuitori ai Lumii Pământene, care au părăsit-o ca să se stabilească în Ţinuturile Necunoscute după sosirea celorlalte rase.

Elyna : fată moartă otrăvită, al cărei corp a fost folosit pentru a o crea pe Adhara.

Erak Maar : numele elven al Lumii Pământene.

Fammini : creaturi monstruoase create de Tiran pentru a lupta în armata sa.

Freithar : primul Marvash.

Fraţii Fulgerului: preoţi ai cultului lui Thenaar.

Războinicii Umbrei: corp de spioni fondat de Doubhée.

Breasla: cunoscută şi sub numele de Secta Asasinilor, o asociaţie secretă care a pervertit cultul lui Thenaar.

Huye : oameni născuţi dintr-o încrucişare între pitici şi elfi şi care trăiesc pe Ţinuturile Necunoscute.

Ido : pitic Cavaler al Dragonilor, după ce l-a salvat pe San de la Breasla Asasinilor.

Jamila : Dragonul lui Amhal.

Kalth : fiul lui Neor şi Fea, nepotul lui Doubhée şi geamănul lui Aminei. El este actualul rege al Ţării Soarelui şi ghidează Lumea Pământeană în rezistenţa împotriva elfilor.

Keo : dragonul lui Merph.

Kryss : rege al elfilor, conducându-şi poporul la recucerirea Lumii Pământene.

Lancea lui Dessar: un obiect magic folosit de Sheireen în trecutul îndepărtat.

Laodamea : capitala Pământului Apei.

Larshar : locotenent loial al lui Kryss, regent al oraşului Orva în absenţa sa.

Learco : suveran al Ţării Soarelui, şi artizan al celor cincizeci de ani de pace pe care i-a avut Lumea Pământeană. A fost ucis de Rău, răspândit la Curte de San.

Lhyr : Sora lui Shyra, o magiciană şi preoteasă. Răpită de Kryss pentru a menţine sigiliul aflat la originea Răului care decimează Lumea Pământeană.

Livon : Tatăl adoptiv al lui Nihal, ucis în faţa ochilor ei de doi fammini la ordinele Tiranului.

Makrat : capitala Ţării Soarelui.

Răul: Boală mortală şi contagioasă răspândită în Lumea Pământeană de elfi.

Marvash : «Distrugătorul» în elven. Figură mitologică care apare periodic în Lumea Pământeană pentru a o devasta şi a da naştere unei noi ere.

Merhat : unul dintre cele patru oraşe construite de elfi pe Pământurile Necunoscute.

Meriph : pitic, magician şi fost maestru al lui Adrass, care trăieşte la poalele Thalului, în Ţara de Foc.

Mherar Thar : «Ţara Lacrimilor», numele elven pentru Ţinuturile Necunoscute.

Nelor : unul dintre cele patru oraşe construite de elfi pe Pământurile Necunoscute.

Neor : singurul fiu al lui Doubhée şi Learco, şi ceva timp rege al Ţării Soarelui. A fost ucis de Amhal.

Nihal : jumătate-elf, eroina care a salvat Lumea Pământeană de Tiran o sută de ani mai devreme. Unul dintre Sheireen.

Noul Enawar: singurul oraş de pe Marele Pământ, sediul Consiliului Lumii Pământene şi al Armatei Unitare.

Oarf : Dragonul lui Nihal, apoi al lui Ido, folosit de San în călătoriile sale până când acesta din urmă decide să părăsească Lumea Pământeană.

Orva : unul dintre cele patru oraşe construite de elfi pe Pământurile Necunoscute. Casa lui Kryss.

Pesharjai: «Ziua Miracolelor», un festival elven în timpul căruia bolnavii de înghesuie la templul lui Phenor pentru a fi vindecaţi.

Phenor : divinitatea fertilităţii şi a creaţiei în panteonul elven; principiul feminin asociat lui Thenaar, negându-l şi completându-l în acelaşi timp.

Pioşi: supravieţuitori ai Bolii responsabili pentru îngrijirea bolnavilor.

Pumnalul lui Phenor: o armă destinată lui Adhara, singura prin care San şi Amhal, Marvashii, pot fi învinşi.

Portalul magic: un pasaj creat folosind Formule Interzise, permiţând mutarea instantanee dintr-un loc în altul.

Saar : un mare râu care marchează graniţa dintre Lumea Pământeană şi Ţinuturile Necunoscute.

Salazar : oraş-turn, capitala Ţării Vântului.

San : nepotul lui Nihal şi Sennar, mâna dreaptă a lui Kryss, şi unul dintre Marvash.

Sarnek : fost maestru al lui Doubhée, care a introdus-o la profesia de asasin.

Sennar : magician puternic, soţul lui Nihal.

Sheireen : «Consacratul» în elven. Una dintre figurile mitologice care apar periodic în Lumea Pământeană pentru a se opune lui Marvash.

Shet : unul dintre cele patru oraşe construite de elfi în Lumea Pământeană.

Shevraar : Numele elfilor lui Thenaar.

Shyra : Elf, sora geamănă a lui Lhyr. Unul dintre cei mai loiali războinici ai lui Kryss, până când acesta îi răpeşte sora. A devenit liderul rebeliunii.

Ţinuturile Necunoscute: teritoriu dincolo de Saar.

Thal : cel mai mare vulcan din Lumea Pământeană, situat în Ţara de Foc.

Theana : magiciană şi preoteasă; Oficianta Supremă a Ordinului Fraţilor Fulgerului.

Thenaar : zeul războiului, distrugerii şi creaţiei.

Tori : gnome, vânzător de filtre magice şi otrăvuri; el este cel care îi oferă lui Doubhée poţiunea de întinerire.

Tyrash : magician la ordinele lui Kryss.

Uro : inventatorul pitic al unei poţiuni miraculoase împotriva Răului.

Observatorii: sectă secretă desprinsă din Fraţii Fulgerului.

Veridonia: alge fluorescente deosebit de răspândite în vecinătatea Orvei.

Balaur: animal apropiat de dragon, dar lipsit de picioarele din faţă; animalul de călărie preferat al elfilor.

Yeshol : liderul fostei Bresle a Asasinilor, care a încercat să-l reînvie pe Aster înainte de a fi ucis.

Zalenia : Lumea scufundată, unde Ido şi San s-au refugiat pentru a scăpa de Breaslă.

Zenthrar : magician la ordinele lui Kryss.

Mulţumiri

În timp ce am scris ultimele capitole ale acestei cărţi, o senzaţie ciudată m-a învăluit: acea melancolie de la sfârşitul sărbătorilor, acea nostalgie pe care o trăim exact atunci când unul dintre capitolele vieţii noastre se închide.

Lumea Pământeană m-a însoţit timp de zece ani, a fost locul special pentru refugiu, reţeaua pe care să-mi ţes imaginaţia şi, în acelaşi timp, să-mi eliberez obsesiile. M-a ajutat să cresc, m-a consolat şi m-a îndrumat în această etapă fundamentală a vieţii mele. Evident, ea încă trăieşte în mine, şi mă va invita, probabil, într-o zi, în viitor, să mă întorc, dar pentru moment, simt că este timpul pentru mine să ia o pauză, pentru a încerca alte drumuri.

Atât de multe s-au schimbat din acea seară când, sătulă de ziua mea de şcoală, m-am gândit pentru prima dată la Nihal şi lumea în care a trăit. Recitindu-mi notiţele din acel moment, regăsesc studenta care eram, fata care abia începea să se confrunte cu lumea. Astăzi sunt adult, am un soţ şi o fiică. Ca şi Adhara, m-am cam regăsit, chiar dacă în realitate nu încetăm niciodată să ne căutăm unul pe altul, sau riscăm să murim.

Dar sunt atât de multe puncte pe care le-am schimbat, altele, din întâmplare, care au rămas la fel. Giulano e aproape de mine, acum ca şi atunci. E prima persoană căreia vreau să-i mulţumesc. Nu numai că este centrul vieţii mele, dar a devenit, de asemenea, indispensabil pentru scrisul meu: fără creierele noastre-nebune, nu cred că aş fi fost în măsură să spun poveşti credibile.

Părinţii mei sunt mereu alături de mine, încurajându-mă şi stimulându-mă, criticându-mă atunci când este necesar şi felicitându-mă când merit, neoprindu-se niciodată să mă inspire.

Ca să nu mai vorbim de Sandrone, care a fost cu mine de la începutul acestei aventuri. M-a învăţat atât de multe lucruri şi sper că va continua să facă asta.

Alături de mine, există, de asemenea, Fiammetta, şi toţi cei cu care lucrez la Mondadori: Massimo Turchetta, Alessandro Gelso, Fernando Ambrosi, Chiara Giorcelli, Nadia Focile, Alice Dosso, Teresa Cianco, Sandra Barbui, toţi acei oameni care m-au susţinut în toţi aceşti ani cu dăruirea şi profesionalismul lor. Dacă o carte este scrisă singură la biroul său, publicarea este o lucrare de grup. Şi am şansa să lucrez cu oameni care împărtăşesc cu mine o anumită viziune a lumii.

Un mare mulţumesc pentru Andrea Cotti, Barbara di Micco şi nou-venitul - cel puţin în Lumea Pământeană - Silvia Sacco Stevanella, care m-a ajutat să scot fluturele din coconul său. Mulţumiri, de asemenea, pentru Manola Carli, pentru observaţiile de nepreţuit. Şi agentului meu Roberto Minutillo Turtur, care mi-a simplificat viaţa.

Nu cred că mulţumirile mele vor reuşi vreodată să plătească datoria mea faţă de Paolo Barbieri: el a făcut Lumea Pământeană un loc real, vibrant. El a îmbogăţit-o cu imaginaţia şi talentul său, el mi-a dat ilustraţii sale frumoase, copertele sale fantastice, şi ştiu că o mare parte din succesul seriei se datorează lui. Tot ce trebuie să fac este să mă uit în sus şi să mă uit la Ido, acolo, pe peretele din faţa mea, să mă simt mai puternică. Îţi mulţumesc atât de mult.

Mulţumesc din nou prietenilor mei, care mă susţin, şi uneori mă suportă, şi care mă ajută întotdeauna în vremuri dificile: afecţiunea voastră este de neînlocuit pentru mine.

Vă mulţumesc, de asemenea, tuturor cititorilor mei, artizani adevăraţi a tot ceea ce Lumea Pământeană a dat naştere la frumos: împărtăşirea acestor ani cu voi a fost o onoare şi o plăcere

pentru mine. Vă mulţumesc pentru indulgenţa dumneavoastră în neajunsurile mele, şi pentru încrederea pe care o puneţi în mine în fiecare poveste nouă.

Nu în ultimul rând - *deloc - un sărut uriaş pentru Irene, care m-a schimbat profund, care poate că a fost întotdeauna acolo, în capul şi în burta mea, şi care, în orice caz, m-a însoţit fizic pentru două dintre cărţile din această trilogie. Sper că într-o zi ea va iubi poveştile mele, şi că, citind aceste pagini ea se va simţi la fel de aproape de mine cum suntem astăzi.*

Licia TROISI.

Autorul

La vârsta de şapte ani, **Licia Troisi** scria deja poveşti pe care părinţii ei le compilau într-un caiet albastru... Mai târziu, ea a ales să studieze astrofizica, ceea ce i-a permis să-şi ia o slujbă la Observatorul din Roma, unde lucrează acum. Cu toate acestea, pasiunea ei pentru scris nu a părăsit-o niciodată: abia ieşită din facultate, ea a început să scrie *Cronicile Lumii Pământene*. Seria, publicată de prestigioasa editură Mondadori, este un bestseller în Italia şi Franţa. În prezent scrie o nouă serie fantesy: *Nashira*.

Toate cărţile Pocket Jeunesse pe

www.pocketjeunesse.fr

Titlul original : *Leggende del Mondo Emerso* III. Gli Ultimi Eroi

Director de colecţie:
Xavier d'ALMEIDA

Coperta © Arnoldo Mondadori Editore, S.p.A, Milano, ilustraţie copertă de Paolo Barbieri

Leggende del Mondo Emerso III - Gli Ultima Eroi
© 2010, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano.

© 2013, ediţiile Pocket Jeunesse, departamentul d'Univers Poche, pentru traducerea în limba franceză şi această ediţie.

© 2021, DjVava, pentru traducerea în limba română şi această ediţie.

ISBN : 978-2-266-22504-5

Această lucrare este protejată prin drepturi de autor şi strict rezervată pentru utilizarea privată a clientului. Orice reproducere sau difuzare în beneficiul terţilor, gratuit sau contra cost, în întregime sau a unei părţi a acestei opere este strict interzisă şi constituie o încălcare prevăzută la articolele L 335-2 şi următoarele din Codul proprietăţii intelectuale. Editorul îşi rezervă dreptul de a da în judecată orice încălcare a drepturilor sale de proprietate intelectuală în faţa instanţelor civile sau penale

Legea 49.956 din 16 iulie 1949 privind publicaţiile pentru tineret: ianuarie 2013.